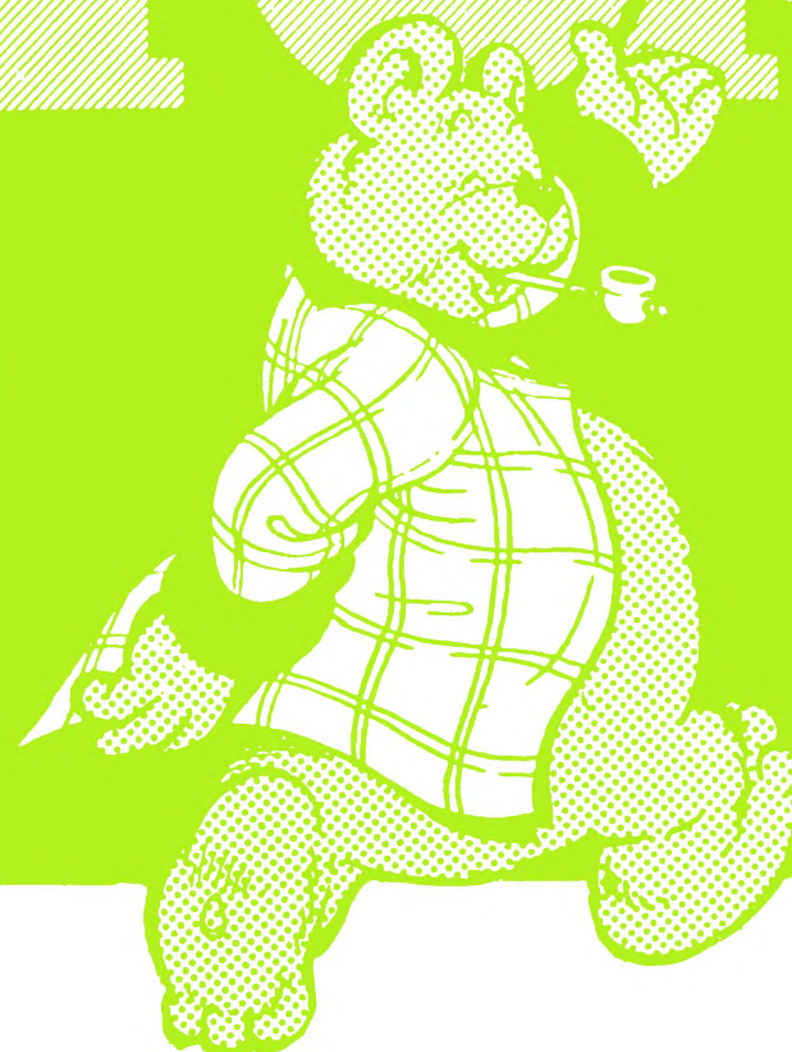
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **38** 864-933 Kwetal de breinbaas

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

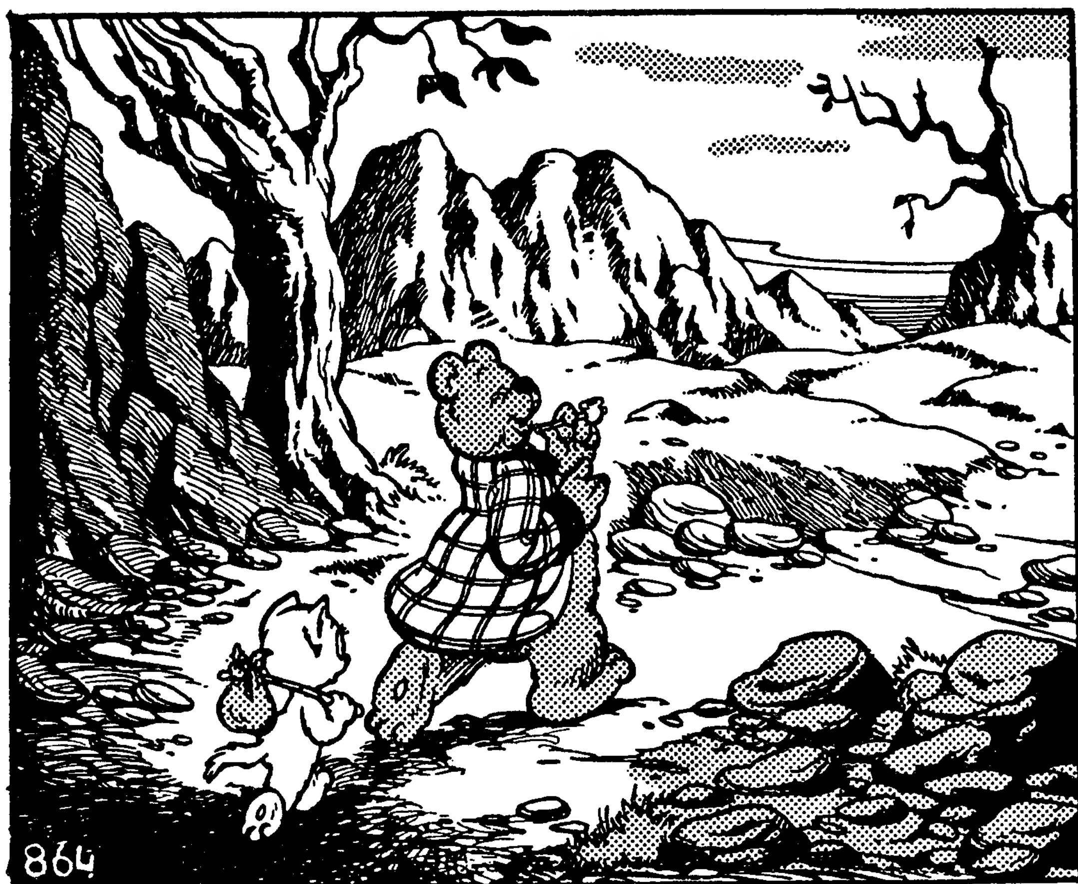
MARTEN TOONDER

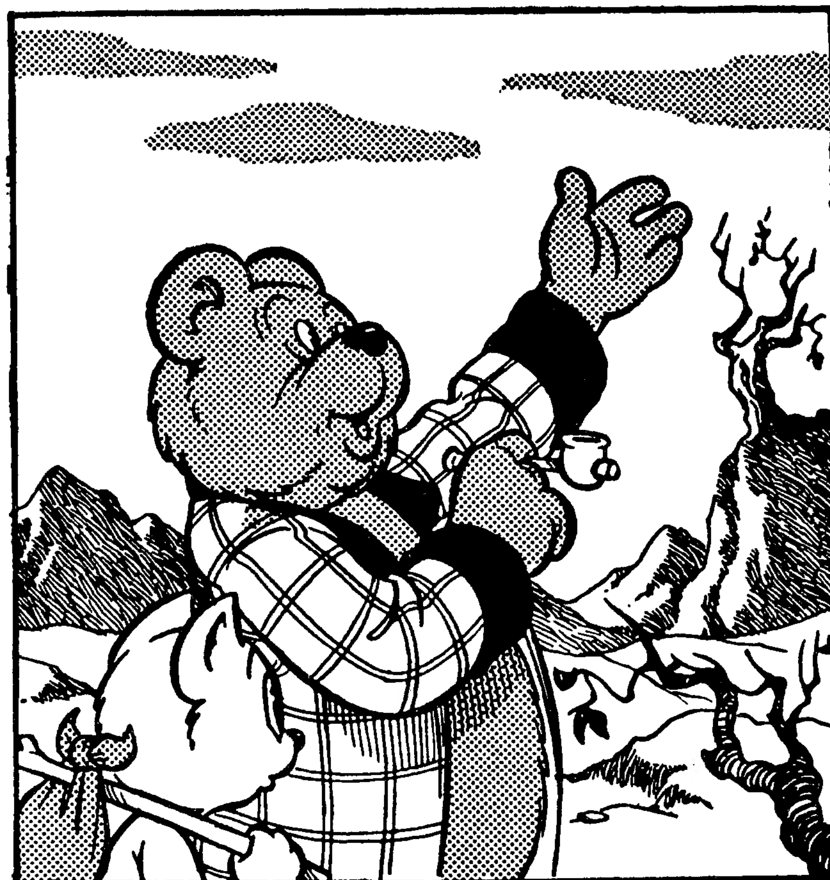
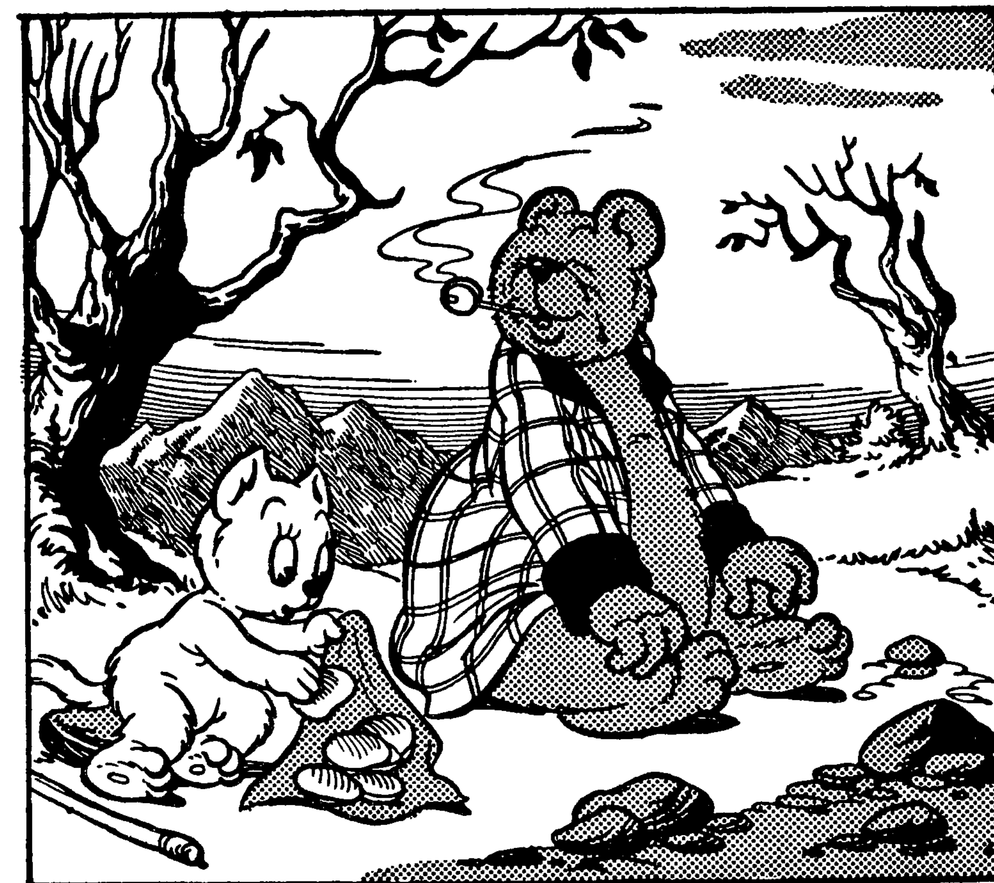
MV **38**	864-933	Kwetal de breinbaas

1977 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

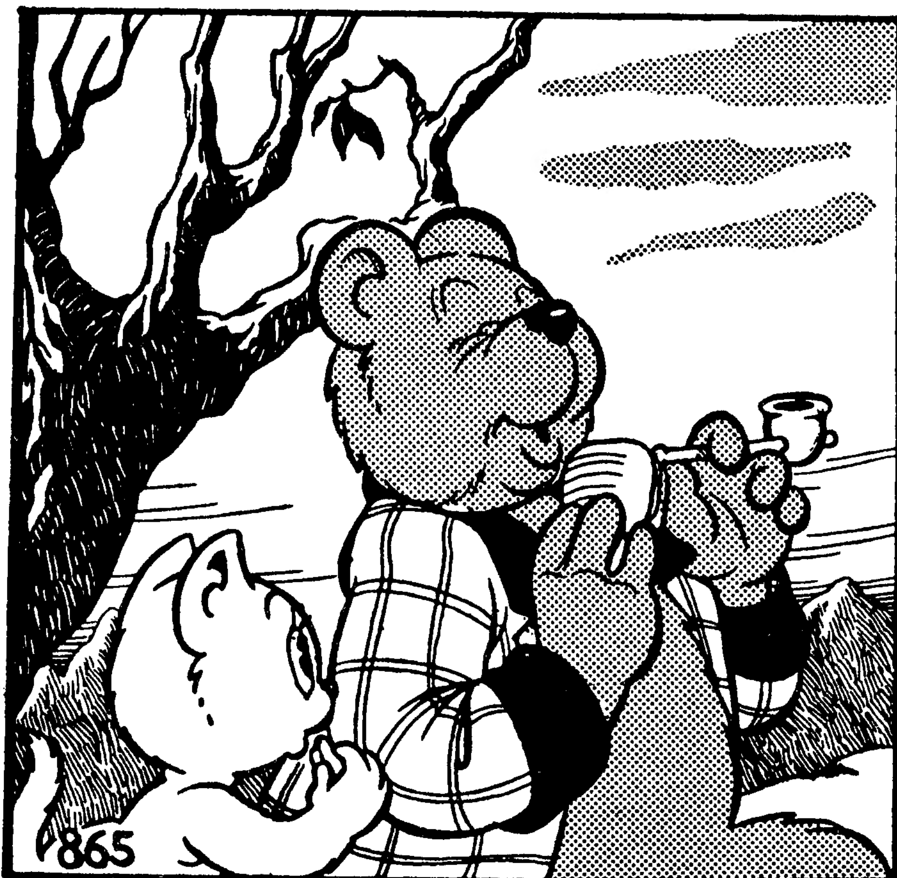
MV 38 Kwetal de breinbaas
1950 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC en de Volkskrant

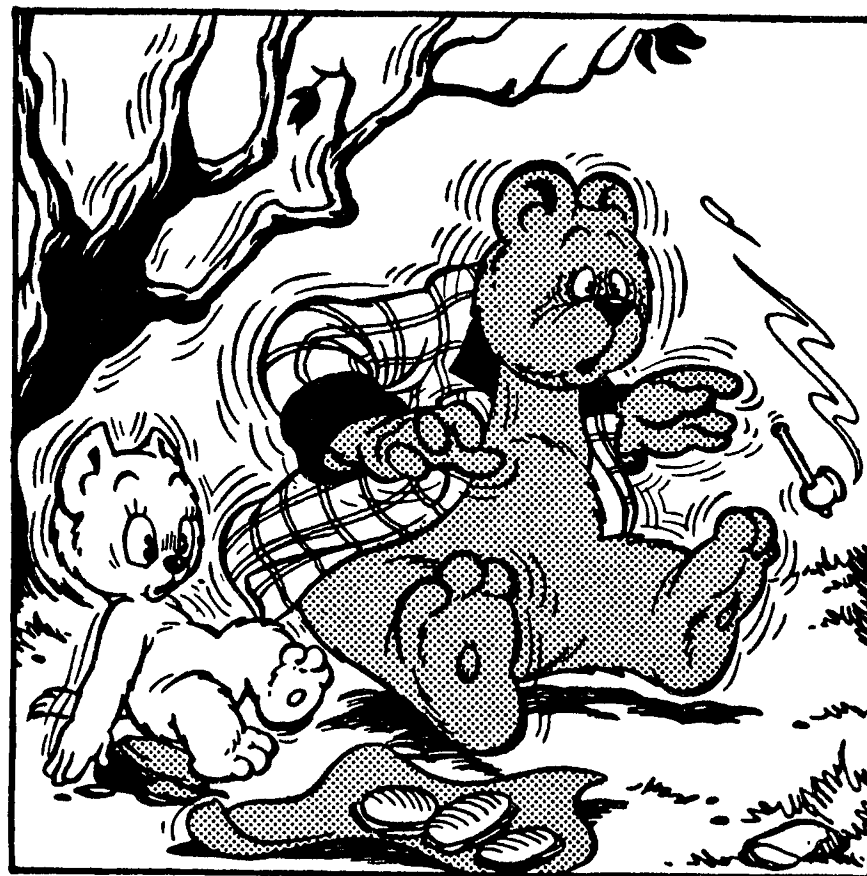
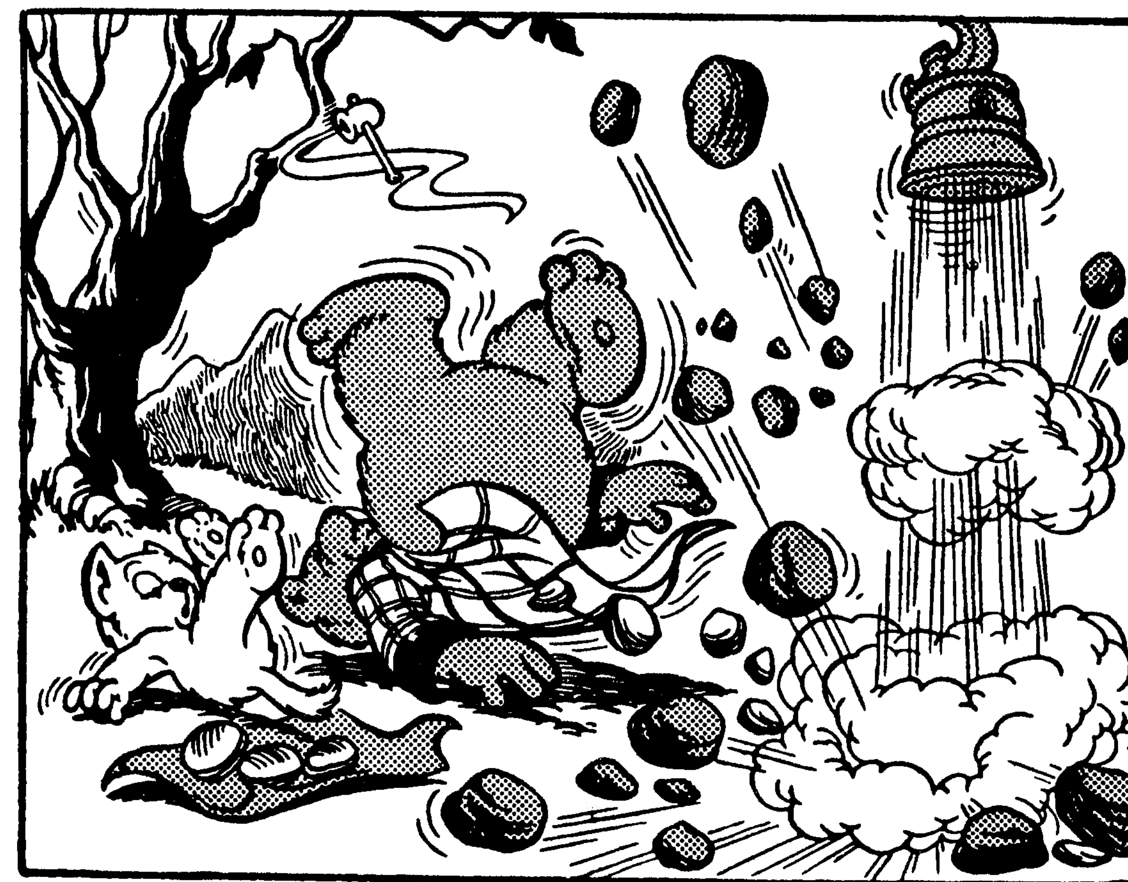
Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5218 6
Delen 25 & 38 ISBN 90 234 5223 2

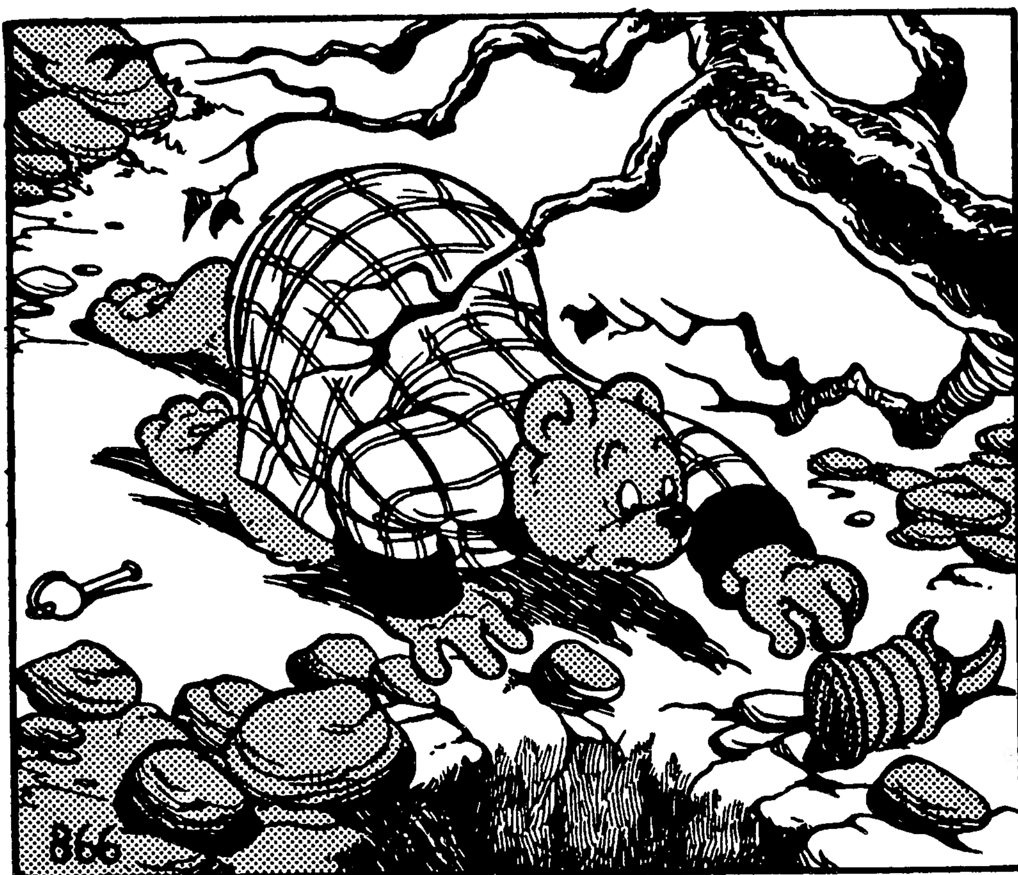

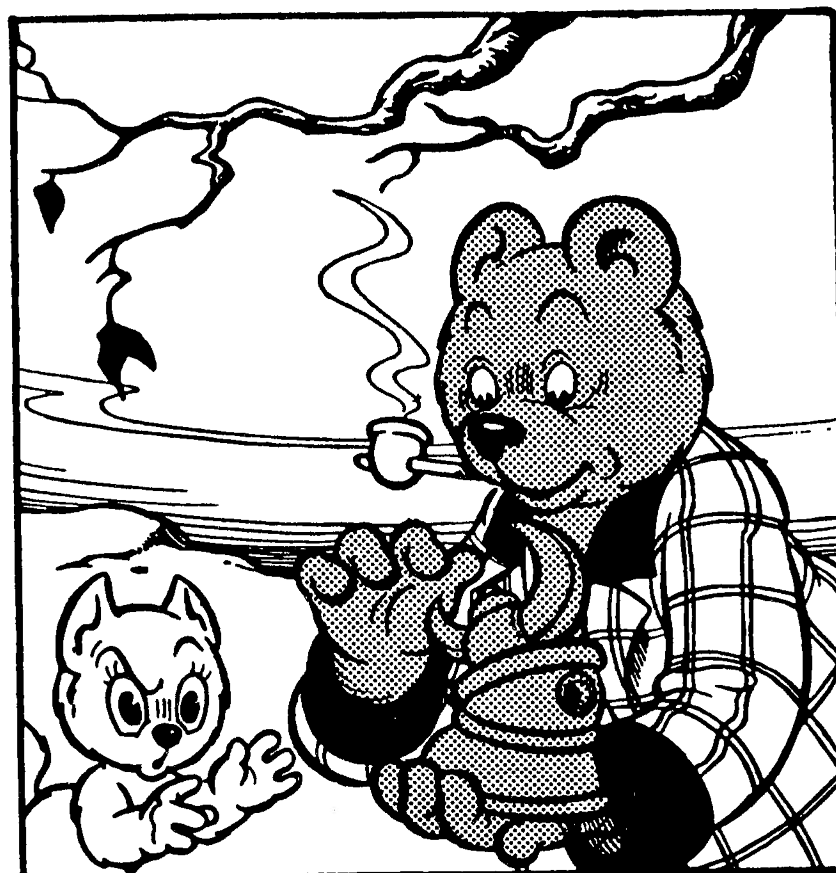
Op een dag in het vroege voorjaar maakten Tom Poes en heer Bommel een kleine voettocht, 'om eens helemaal door te waaien en op andere gedachten te komen', zoals heer Bommel zei.
Zo liepen ze dus en liepen en liepen, totdat ze bij de voorlopers van de Zwarte Bergen uitkwamen en het landschap kaal en eenzaam werd.
'Wat een rust, hè?' merkte heer Bommel op, die voorop liep om de weg aan te geven.
'Hm', zei Tom Poes, die volgde met de proviand, 'hm, ik vind het in deze buurt nogal somber, heer Ollie! Kaal en dor en overal dode bomen. In Rommeldam beweren ze, dat het hier niet pluis is!'
'Bah!' riep heer Bommel uit, 'hier is de natuur nog groot en ongerept! Nog niet bedorven door de beschaving, als je begrijpt, wat ik bedoel! Hier voelt een heer van mijn stand zich thuis! Hier kunnen mijn gedachten zich ongestoord ontplooien!... Eh... over ontplooien gesproken, jonge vriend, hoe denk je er over, om je buidel uit te pakken en een stukje te gaan eten? Ik heb trek! Al dat lopen en denken maakt een Bommel hongerig!' 'Goed!' zei Tom Poes, 'trek heb ik ook wel, maar ik kan toch niet zeggen, dat u een mooi plekje hebt uitgekozen om te picknicken, heer Ollie! U kunt nu wel zeggen, dat het onzin is, maar de omgeving hier staat me niet aan en mooi is het ook niet!'
'Je hebt je het hoofd op hol laten brengen door bakerpraatjes over tovenaars en dwergen!' zei heer Bommel hoofdschuddend. 'Maar zolang ik bij je ben hoef je niet bang te zijn. Dat weet je toch? Nu dan!'

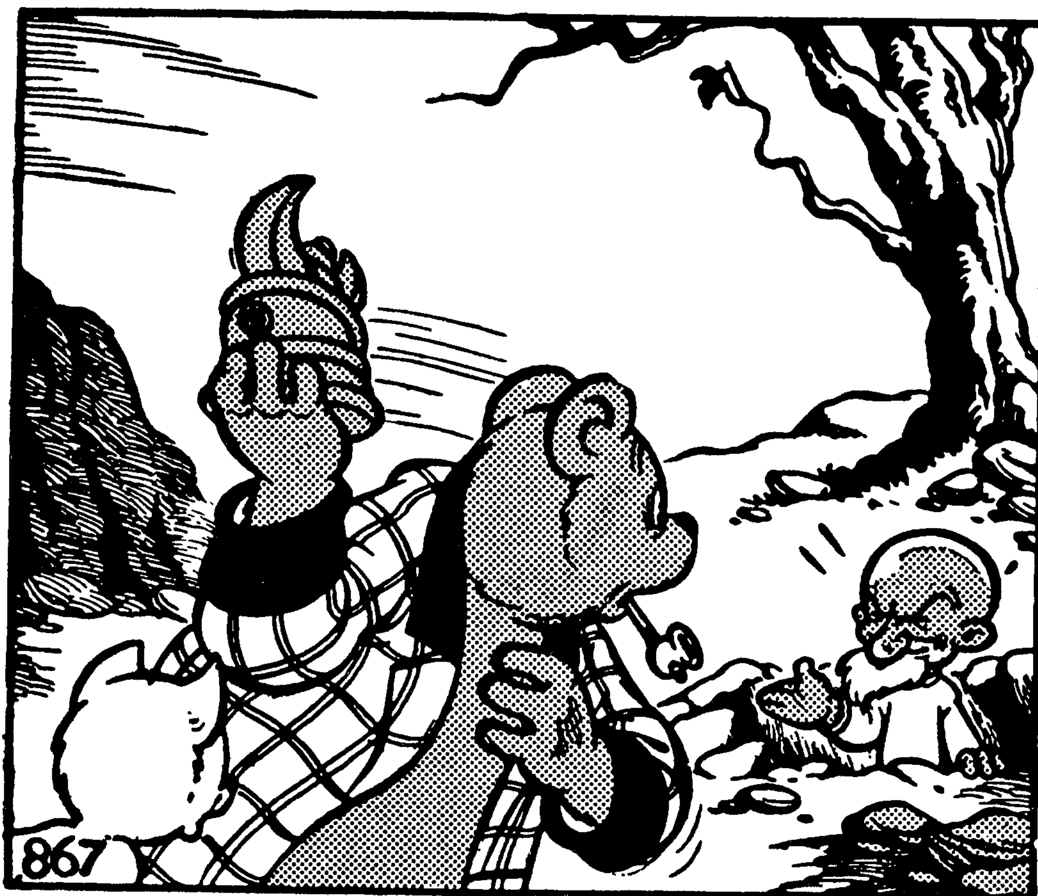

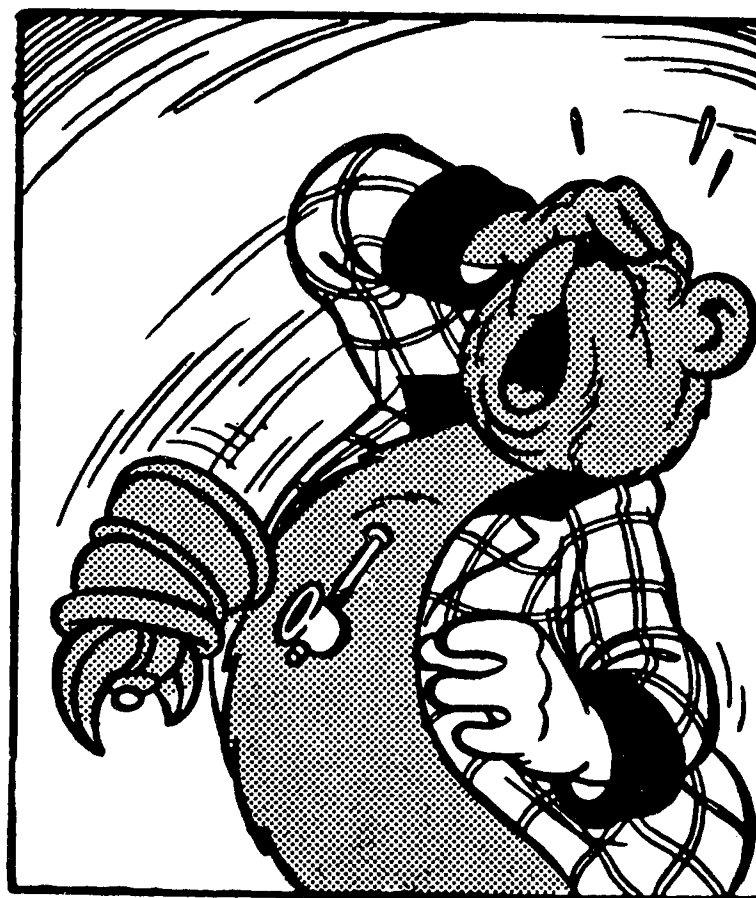
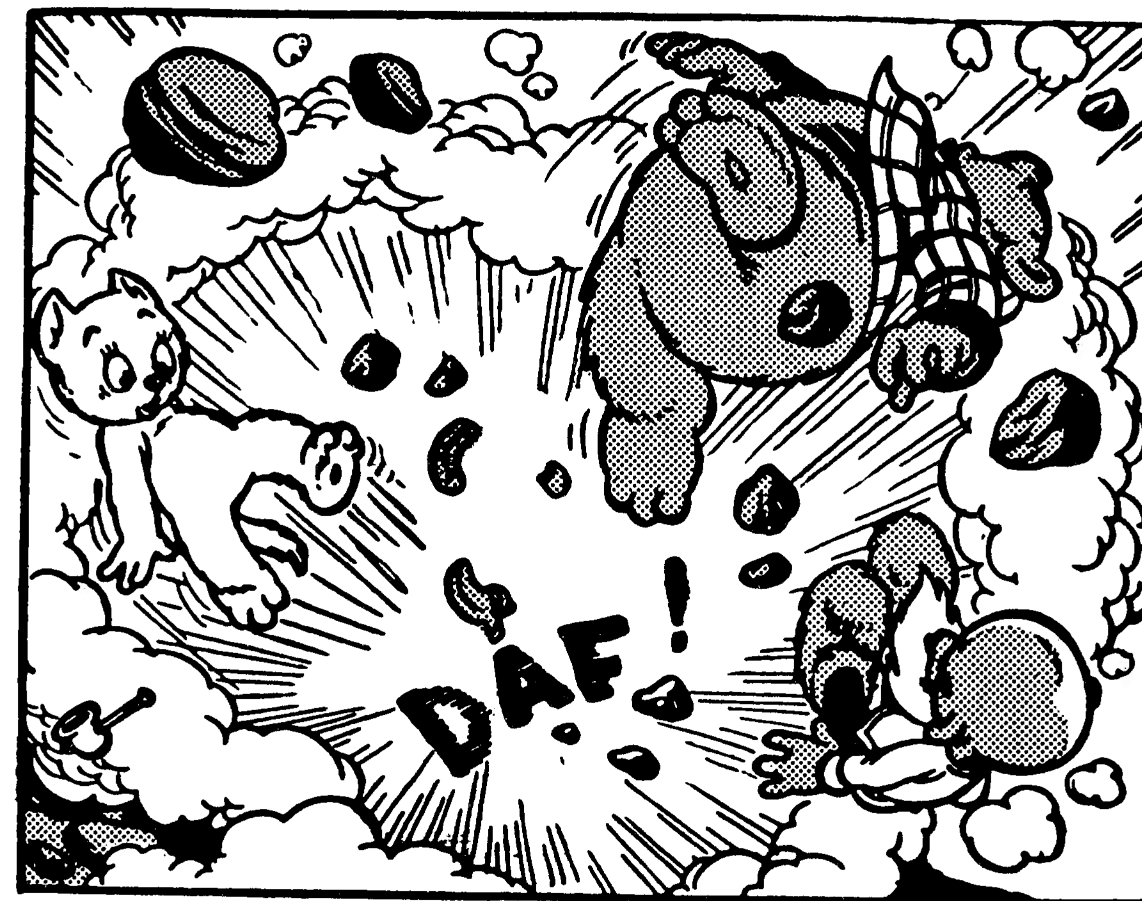
Heer Bommel en Tom Poes begonnen dus de broodjes, die Tom Poes had meegebracht, op te eten.
'Ik heb me in geen tijd zo prettig gevoeld', zei heer Bommel. 'Geen zorgen of angsten, geen nare dingen op komst en de tijd aan mezelf! Dat is pas leven voor een Bommel! Een heer moet een ongeschokt bestaan kunnen leiden, zeg nu zelf, jonge vriend! Mijn vader zei altijd: 'Ollie, jongen, pas op voor schokken. Je hebt een gevoelig gemoed en een schokkokkokkok... kokkok...kokkok...h... hè... help! pk... elpelpelp... pppp... pp...
Heer Bommel's gepraat werd op ruwe wijze onderbroken doordat de aarde waarop ze zaten ineens begon te schokken en te schudden. De graspolletjes sidderden en vlogen in brokken omhoog en ergens onder de grond klonk een doffe knal.
'Wattistat?' stootte heer Ollie uit, terwijl hij probeerde om zijn evenwicht te hervinden.
'Soort aardbeving!' riep Tom Poes. 'Deugt hier niet! Weg, heer Bommel!' Maar nòch heer Ollie, nòch Tom Poes had de tijd of de gelegenheid om weg te komen. Onder de grond vond een tweede ontploffing plaats en toen barstte, met een oorverdovende knal, de aarde open.
Dikke rookwolken stegen omhoog en een vreemd gevormd voorwerp suisde uit het ontstane gat, terwijl Tom Poes en heer Bommel als een paar poppen achterover werden geworpen...

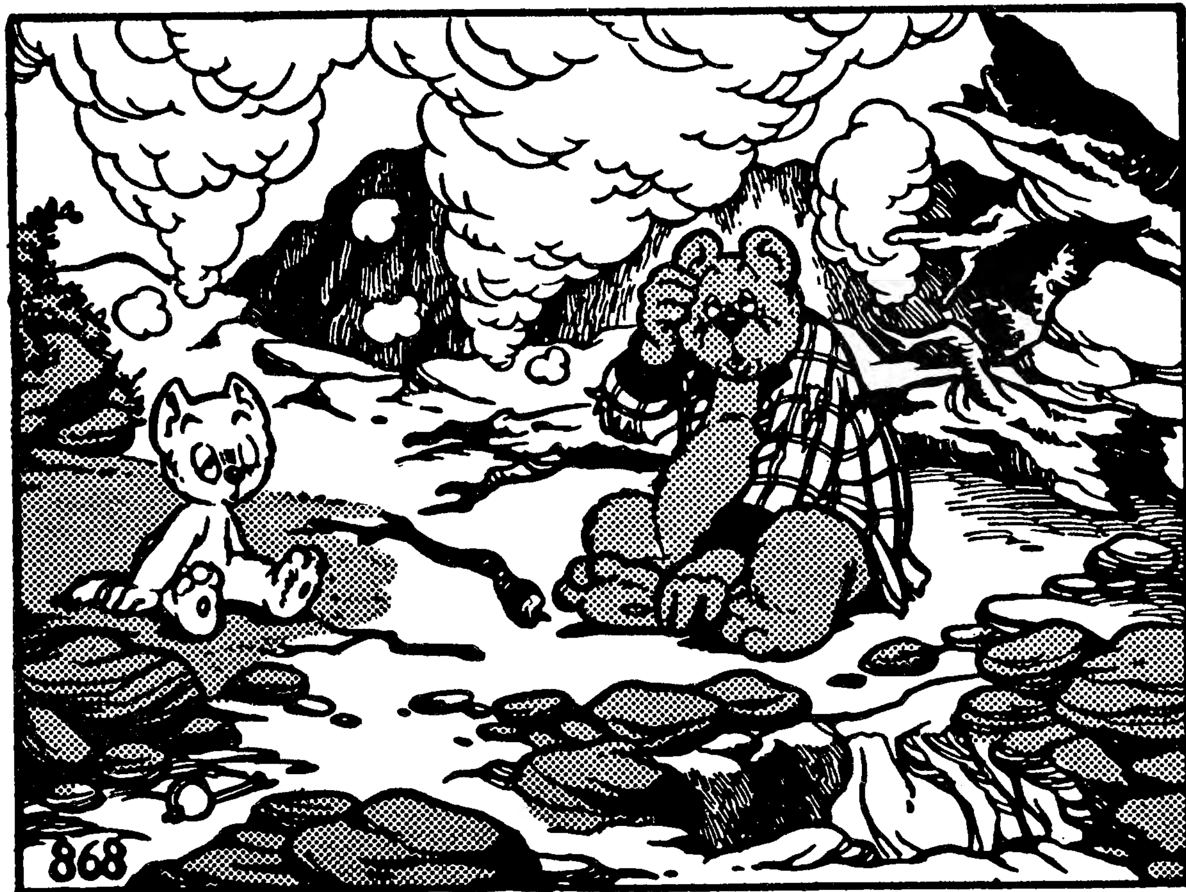

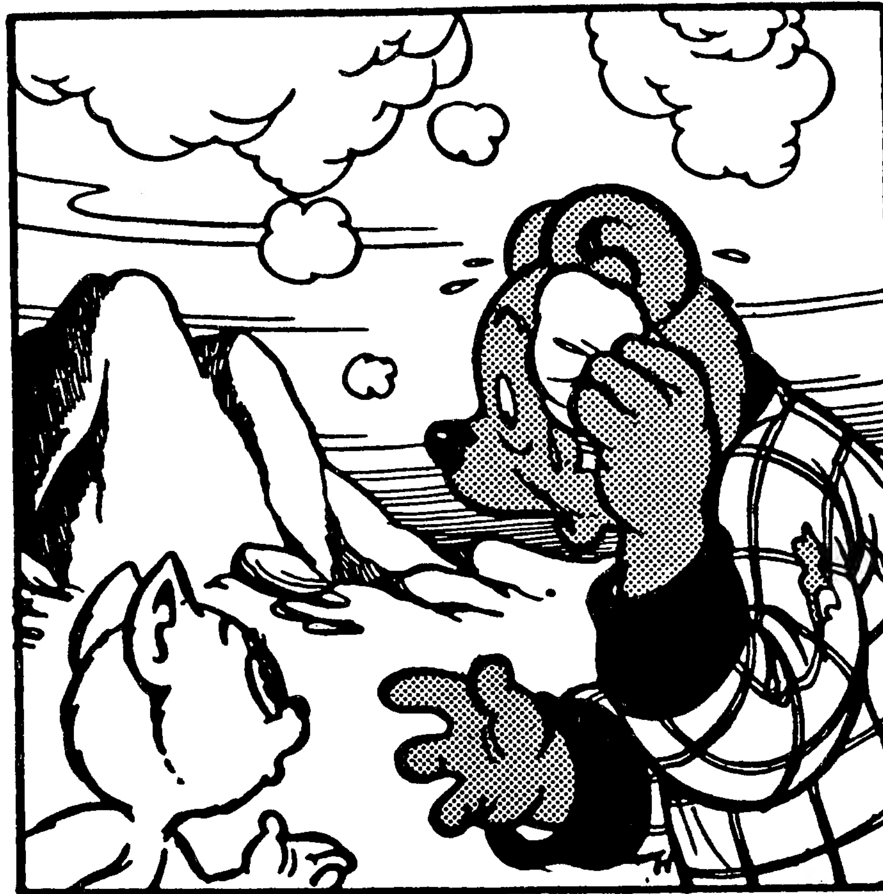

Na de ontploffing volgden er geen verdere schokken meer. De rookwolken trokken omhoog en heer Bommel raapte al zijn moed samen en richtte zich onderzoekend op.
'Een gat!' mompelde hij, 'een gat in de grond! En dat was daar zoëven nog niet, want toen zaten we daar en we zaten niet op een opening, dat weet ik zeker! En... Hé! Daar ligt iets! Dat lag er daarnet ook nog niet! Dat ding moet dus uit dat gat gekomen zijn! Hm...'
Zo mompelende was heer Ollie voorzichtig naar het gat gekropen en nu pakte hij het vreemde ding op.
'Pas op, heer Bommel!' riep Tom Poes, die ook weer overeind gekomen was. 'Het kan wel een gevaarlijk iets zijn, wat u daar hebt! Misschien wel een landmijn of zo! Kom er niet aan... dit is werk voor de politie!'
'Kom, kom, jonge vriend!' sprak heer Bommel sussend. 'Ik weet heus wel hoe je met zulk spul om moet gaan! Zolang je niet aan de trekker komt of de versnellingshandle overhaalt, of onverwachts gas geeft, gebeurt er niets! Ik ben gewend met dit soort wapentuig om te gaan, want mijn vader was lid van de schutterij en heeft mij menig lesje gegeven! Ik zou dit voorwerp met gemak kunnen demonteren! Kijk, om te beginnen zou ik er het dekseltje afschroeven... hm... het zit een beetje vast... geef me eens een steen, Tom Poes!'
Tom Poes stond grote angsten uit, dat valt te begrijpen, maar voordat hij de tijd had gehad om heer Bommel het vreemde instrument af te pakken, gebeurde er iets onverwachts. Uit het gat, dat in de grond ontstaan was kwam een hoofd te voorschijn!
'Pas op!' sprak het hoofd met een oudachtig stemmetje, 'pas op! Dat is een Hick-frekwentator, meneer! Het zou wel eens af kunnen gaan!'

Op het horen van het vreemde stemgeluid achter zich, draaide heer Bommel verschrikt het hoofd om.
'Wàt zegt??!' vroeg hij.
'Dat is een Hick-frekwentator!' herhaalt het hoofd. 'Ik gebruik het om mijn grond-loog te catalyseren. Maar ik vrees, dat ik iets te veel slagzuur in het mengsel heb gedaan. Ik had zojuist een kleine ontploffing, zoals u misschien gemerkt hebt! Een iets te spontane reagens, vrees ik!'
Heer Bommels ogen begonnen uit te puilen en zijn mond hing een eindje open.
'Een Hiktator???!' mompelde hij, 'eh... ww-wat... oh... wie...'. Maar toen drong alles ineens tot hem door.
'Help!' kreet hij, 'er komt iemand uit dat gat Tom Poes! Het is hier niet pluis! HELP!' En hij smeet het voorwerp, dat hij had opgeraapt van zich af, terwijl hij het gelaat met de handen bedekte. 'Helaas!' zei het hoofd, dat aan een heel klein oud mannetje bleek toe te behoren, 'helaas! Hoe onvoorzichtig!! Nu zal er een scherpe reactie volgen, jammer!!'
Nu, daar had het grijsaardje gelijk in. Hij was nog niet helemaal uitgesproken of een daverende knal verscheurde de lucht en heer Bommel Tom Poes en het mannetje werden met geweld weggeblazen alsof ze helemaal geen gewicht meer hadden.

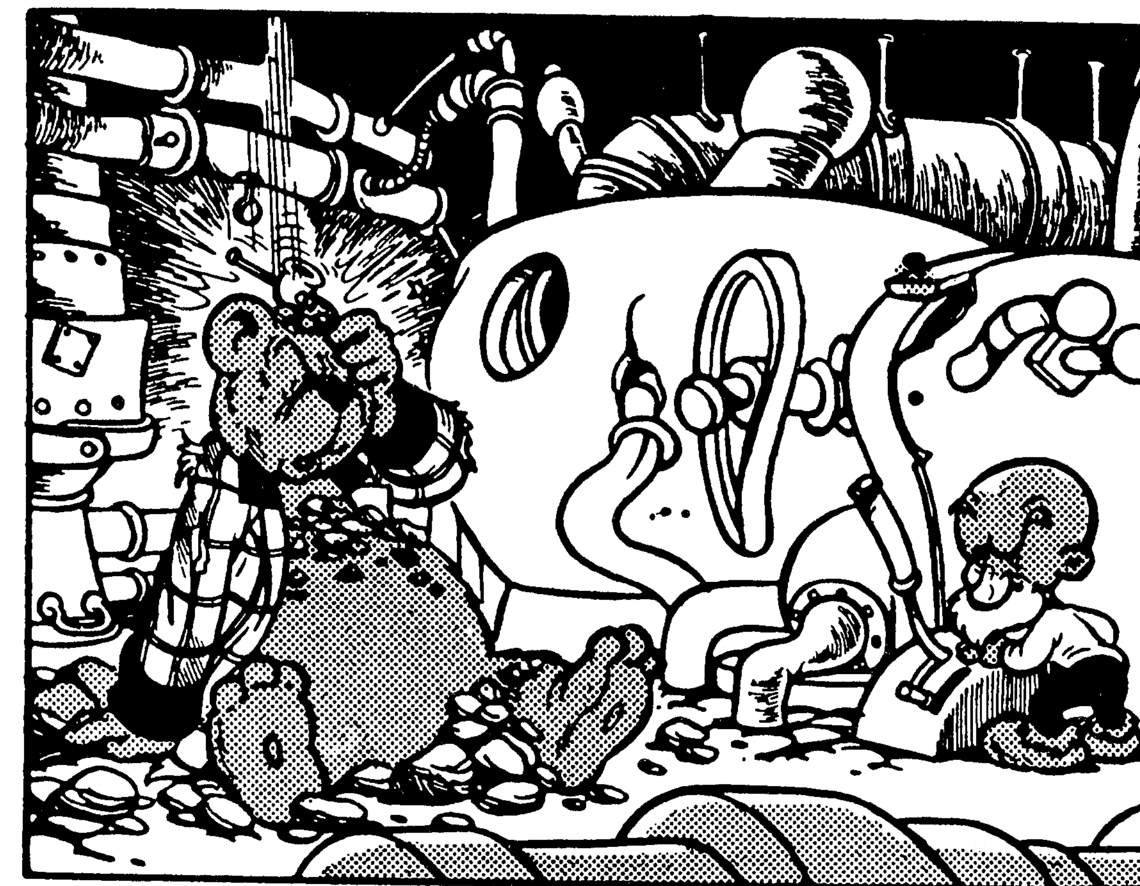

De echo's van de knal stierven langzaam weg tussen het gebergte en een diepe stilte kwam er voor in de plaats. Deze werd na enige tijd onderbroken door het zwakke gemompel van heer Bommel.
'W-waar b-ben ik?' vroeg hij, wazig om zich heen kijkend. 'W-wat w-was d-dat? Ik h-hoorde iets... ik weet zeker, dat ik iets hoorde!' 'Ja', zei Tom Poes, 'u hoorde iets en ik hoorde ook iets! Een knal! En dat kwam, omdat u dat ding weggooide!'
'Ik gooi geen dingen weg!' zei heer Ollie, 'eh... heb ik iets weggegooid? Wat heb ik weggegooid? Waarom heb ik...'
'Het was rond', legde Tom Poes uit, 'en het vloog uit de grond toen we begonnen te eten! En toen...'
'Ik weet het al!' riep heer Bommel. 'Ik herinner me ineens weer wat er gebeurd is, jonge vriend! Er kwam een raar klein mannetje uit de grond en die zei... Maar waar is dat mannetje, Tom Poes?' Tom Poes keek om zich heen en heer Ollie keek, maar het mannetje was verdwenen. Er was geen spoor meer van hem te zien. 'Ik geloof toch, dat het hier niet helemaal pluis is!' zei heer Bommel klagerig. 'Ik zei nog tegen je: 'laten we ergens anders gaan eten', zei ik, maar jij wou niet luisteren. En nu zie je het! Een klein mannetje dat zo maar uit de grond komt en zo maar weer verdwijnt... dat is niet in orde, jonge vriend!!! Hier is toverij in het spel! Komaan, volg me, we moeten hier weg, dat zegt mijn instinct me!'
'Wacht nog even, heer Ollie!' zei Tom Poes. Hij was naar het gat gelopen en keek nu oplettend naar beneden in de donkere opening. Er stegen vage, onbestemde geluiden uit op en als men goed luisterde kon men een zacht gemompel horen.
'Ik denk, dat dat mannetje weer naar binnen is gegaan!' zei Tom Poes.

Heer Bommel kwam naderbij en wierp op zijn beurt een blik in het gat. 'Niets te zien!' zei hij, 'zo maar een gat in de grond. Heel gewoon! Hm! Zal ik je eens wat zeggen, Tom Poes? Ik geloof, dat we ons vergist hebben. Er was natuurlijk helemaal geen mannetje! Er was alleen maar een landmijn begraven! En toen die ontplofte waren we allebei een beetje in de war en dachten we, dat we een klein mannetje zagen! Onzin natuurlijk! Er zijn geen dwergen meer! Bespottelijk! Hahahaha! Ik had me haast bang laten maken door jou! Komaan, laten we onze maaltijd vervolgen, jonge vriend!'

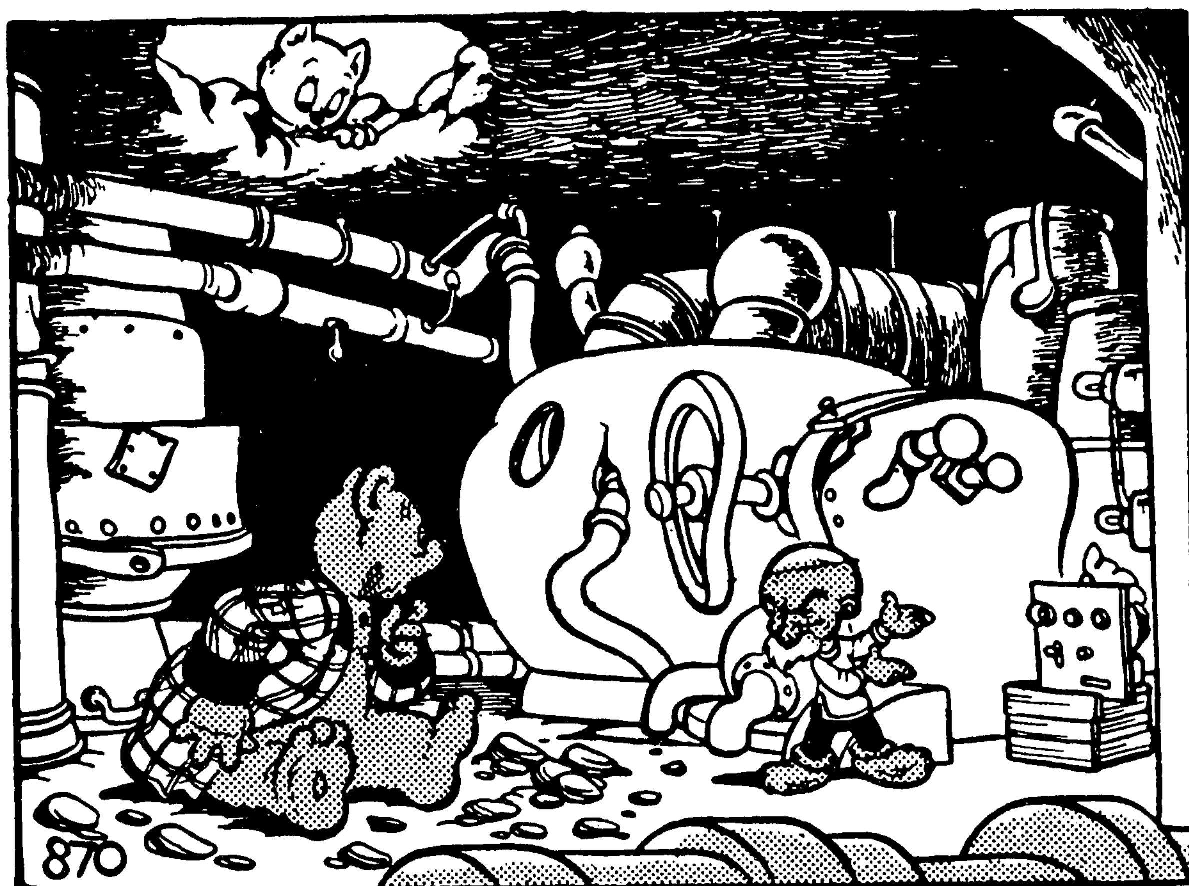
Op dat moment begon de kuil een beetje te verzakken door het gewicht van heer Bommel. De rand brokkelde af en voordat heer Ollie terug had kunnen stappen gleed hij naar beneden. Met een rauwe kreet verdween zijn gevulde gestalte onder de oppervlakte van de aarde, gevolgd door kluiten klei en graspolletjes. En toen bleek, dat het gat toch dieper was, dan het zo oppervlakkig leek. Het kwam namelijk uit in een groot kelderachtig gewelf, dat gevuld was met vreemde toestellen en apparaten en heer Ollie kwam met een doffe plof in het midden daarvan terecht.

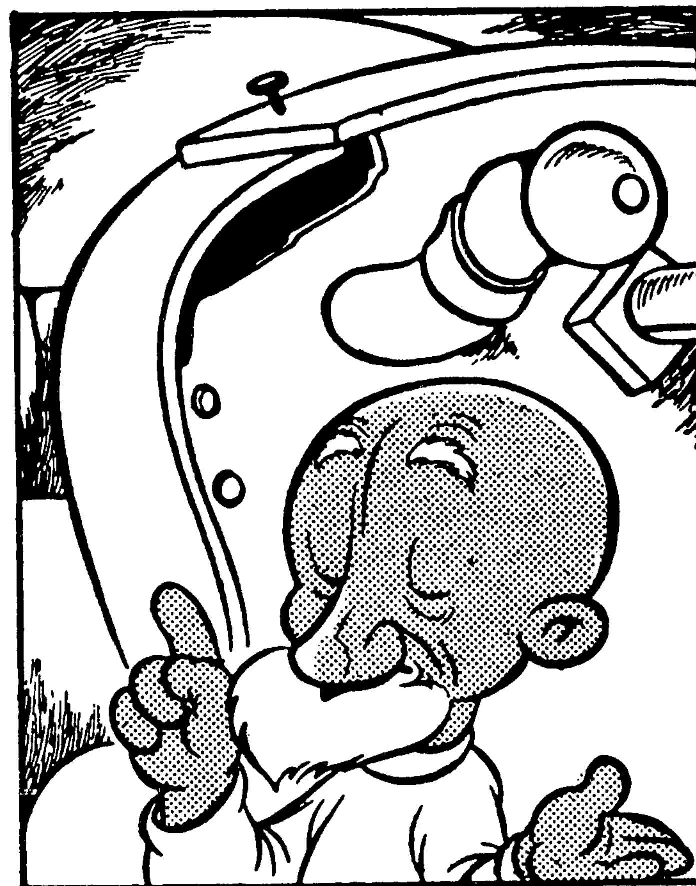
Terwijl hij nog bezig was te bekomen van de schok hoorde hij een klein oudachtig stemmetje, dat hem bezorgd toesprak.

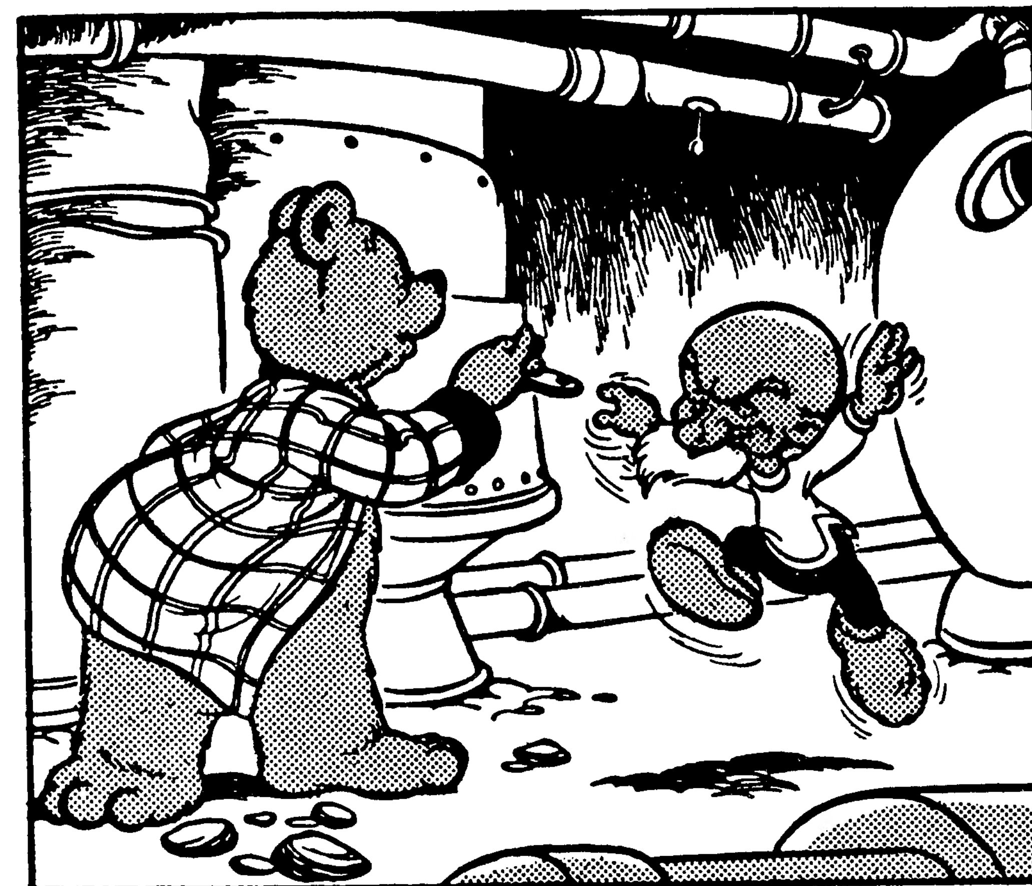
'Pas op! Voorzichtig meneer!' zei het stemmetje. 'U glijdt hier gemakkelijk uit! Ik heb wat oxygeenslibber gemorst, vrees ik! En na die onverwachte reactie van het slagzuur in de grond-loog, is het er niet beter op geworden! Ik hoop, dat u zich niet bezeerd hebt?'

'Dit kan niet waar zijn!' dacht heer Bommel, 'ik moet dromen! Het komt van de schok, denk ik!'

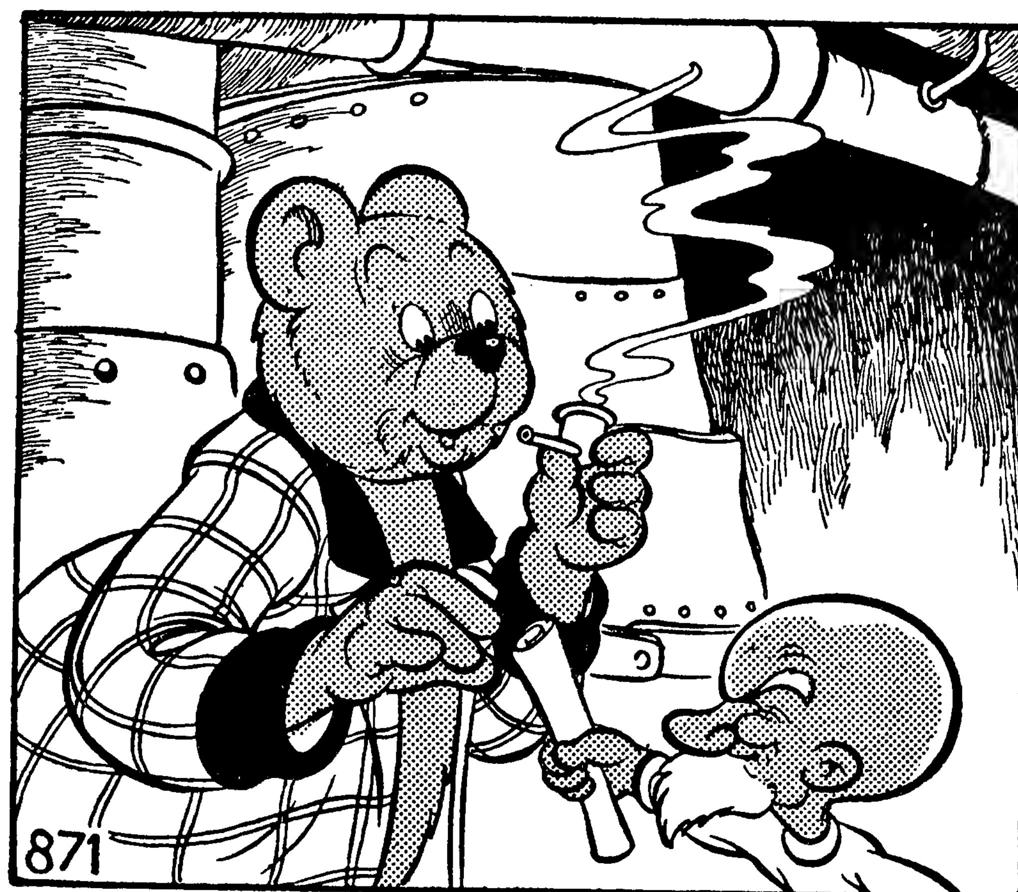
Hij keek voorzichtig om zich heen en toen zag hij plotseling hetzelfde kleine mannetje van daarnet voor zich staan, dat hem vriendelijk aankeek. 'Ooooo!' kreunde heer Ollie en sloeg de hand voor het gezicht...

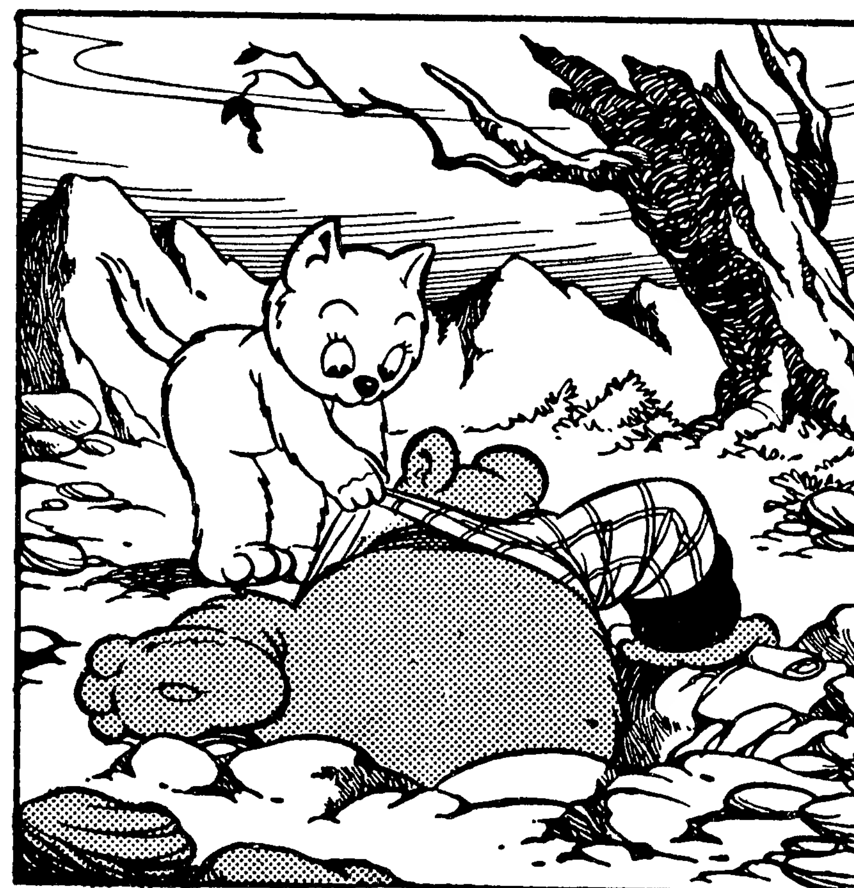
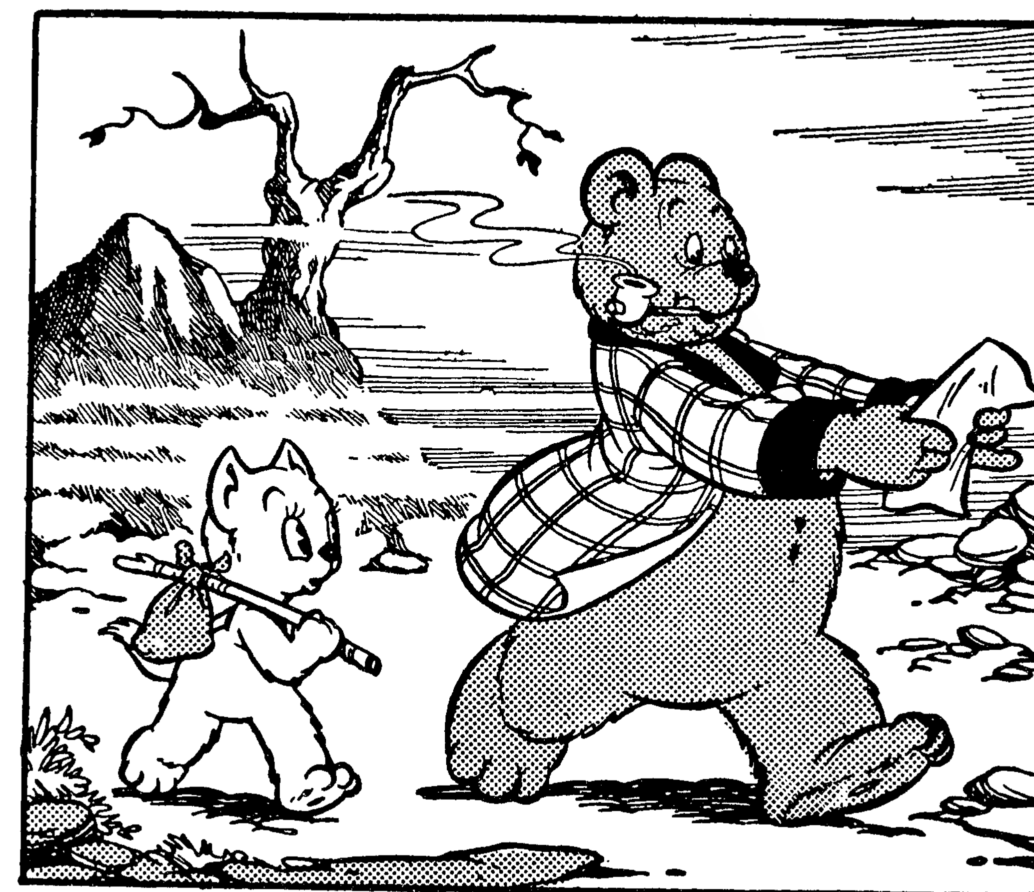

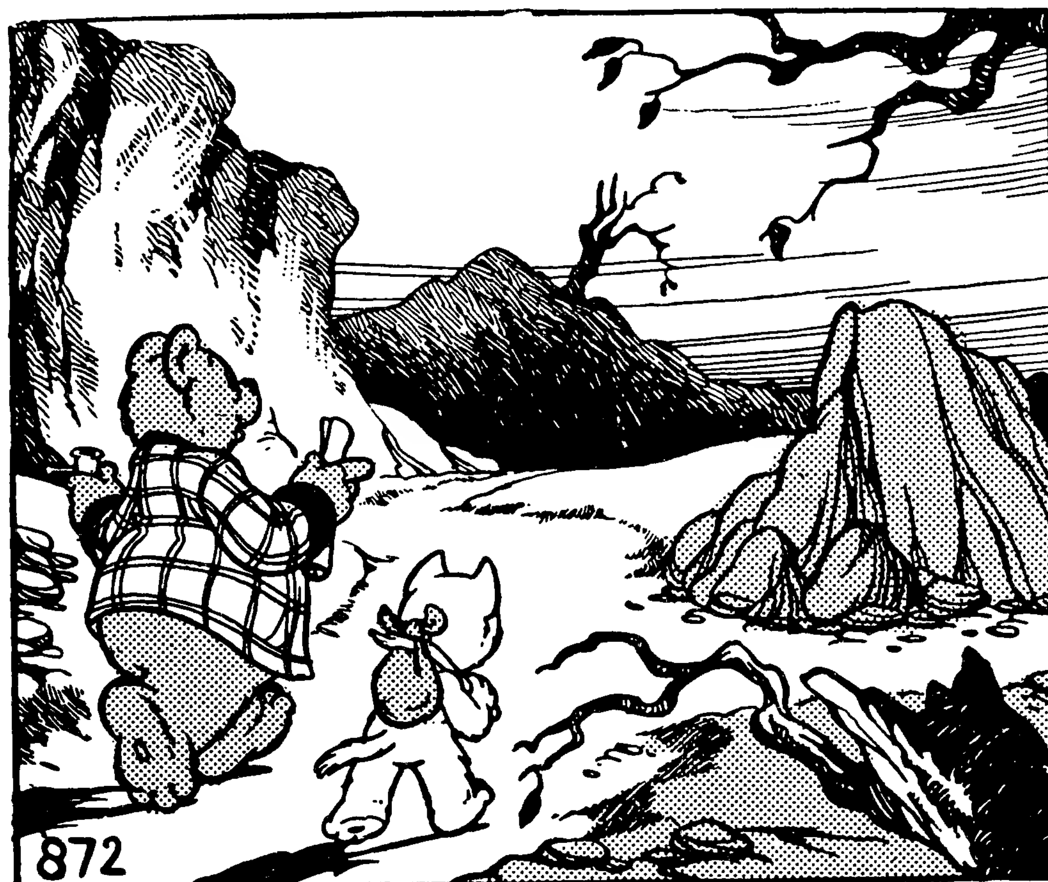

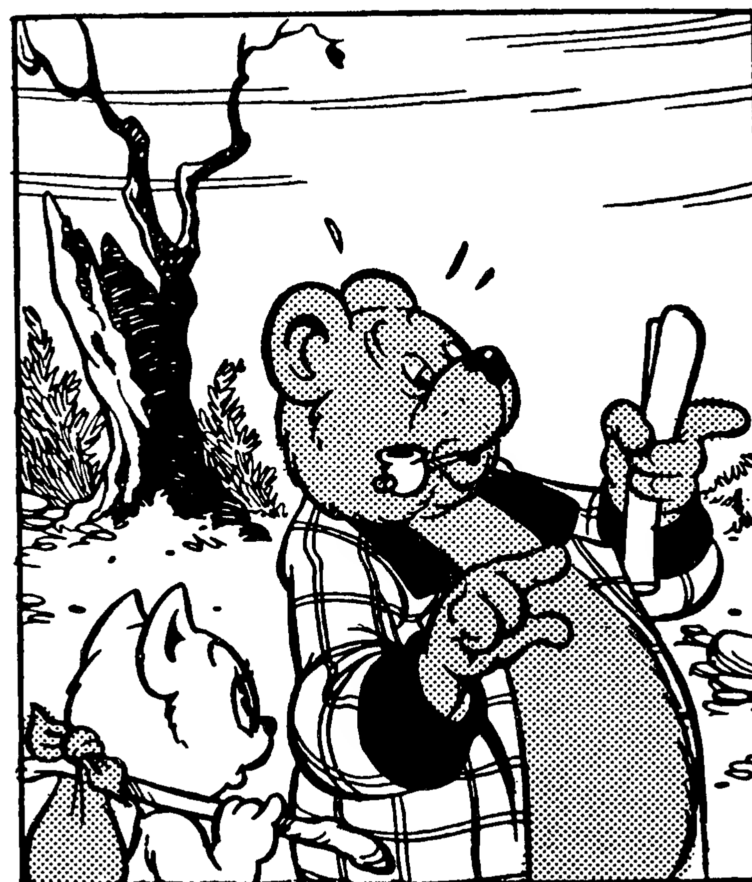
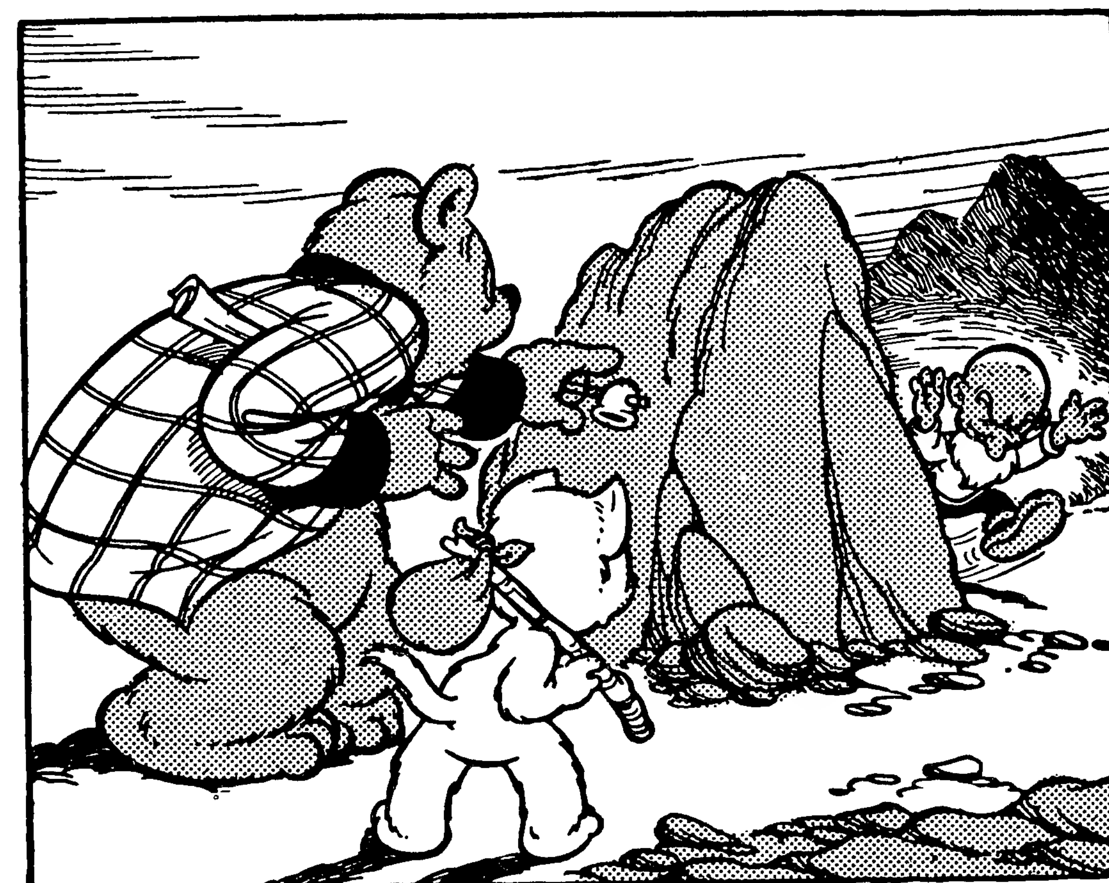
Heer Bommel keek tamelijk suffig naar al de vreemde apparaten om zich heen en vestigde toen zijn onzekere blik op het oude mannetje.
'Wah-wat is dit hier?' vroeg hij.
'Dit is mijn werkplaats!' zei het grijsaardje trots. 'Ik ben bezig met iets nieuws, ziet u? Dit wordt een dimensie-regelaartje! Hiermee kan ik de lijn terugbrengen tot de punt, maar even goed het vlak opheffen tot de kubus en de kubus projecteren in de...'
'Ja, ja', zei heer Bommel. 'Ben je een geleerde? Een soort professor of zoiets? En... hoe heet je?'
'Heet?' vroeg het mannetje erg verbaasd. 'Ik heet niet! Waarom zou ik heten?'
'Je naam!' zei heer Ollie ongeduldig, 'heb je geen naam?'
'Neem me niet kwalijk!' mompelde de oude, 'er schijnt een fout in mijn denkraam te zijn! Ik volg u niet. Ik heb daar trouwens meer last van, van mijn denkraam bedoel ik. Ik heb voor deze regelaar een instrument nodig, dat ik maar niet kan vinden. Het moet gemaakt zijn van zuiver verhard ijzer. De vorm moet plat zijn, aan één kant zéér dun en aan de andere kant een beetje verdikt, zodat daarop kracht kan worden uitgeoefend... ja, ja, u ziet, dat het me vaag voor het denkraam staat...'
'U bedoelt een mes!' riep Tom Poes, die door de opening in de grond naar beneden keek, 'een gewoon mes, heer Bommel!'
'O!' zei heer Ollie, zijn zakmes te voorschijn halend, 'zoiets?'
'Ja, juist! Jajaja!' riep het mannetje, 'dat is het! Wat een vernuft! Wat een denkraam! Wat een verstand moet u hebben, om zo'n knap instrument zo maar bij u te dragen!'
'Och', zei heer Bommel bescheiden, 'wij Bommels zijn nogal handig!'

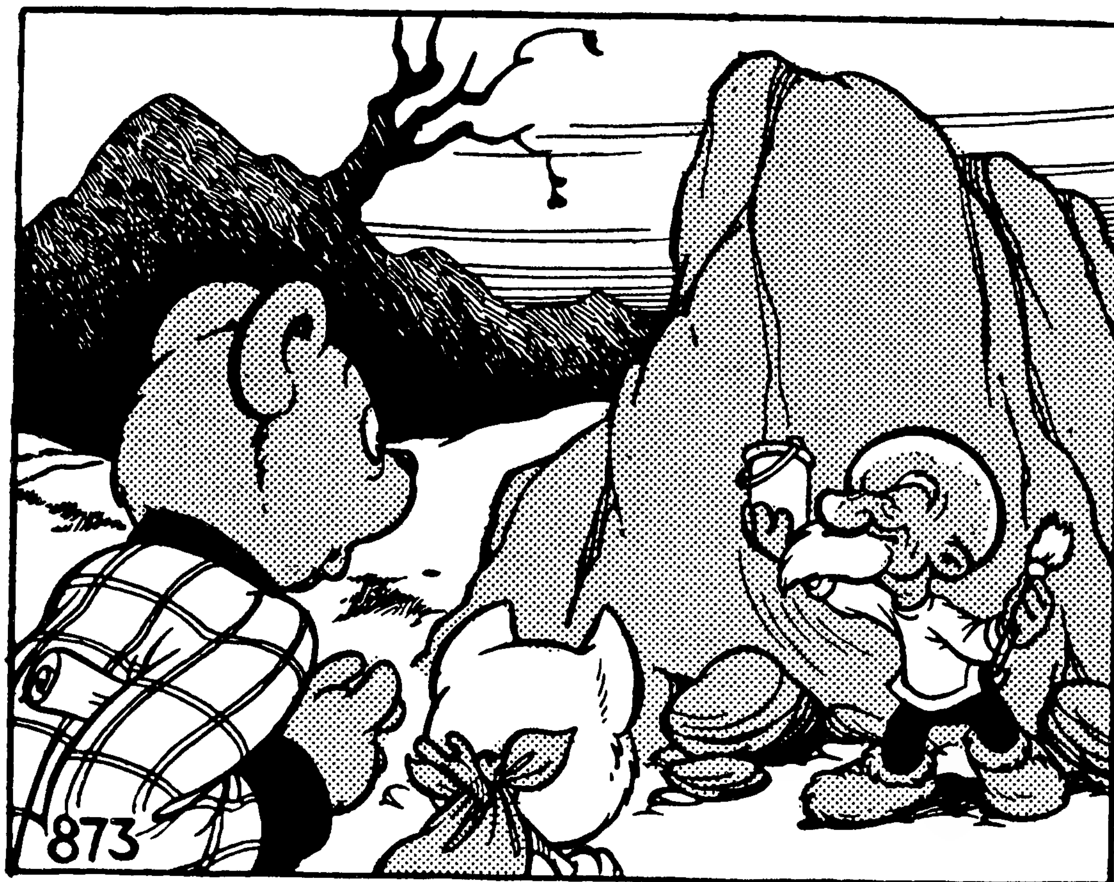

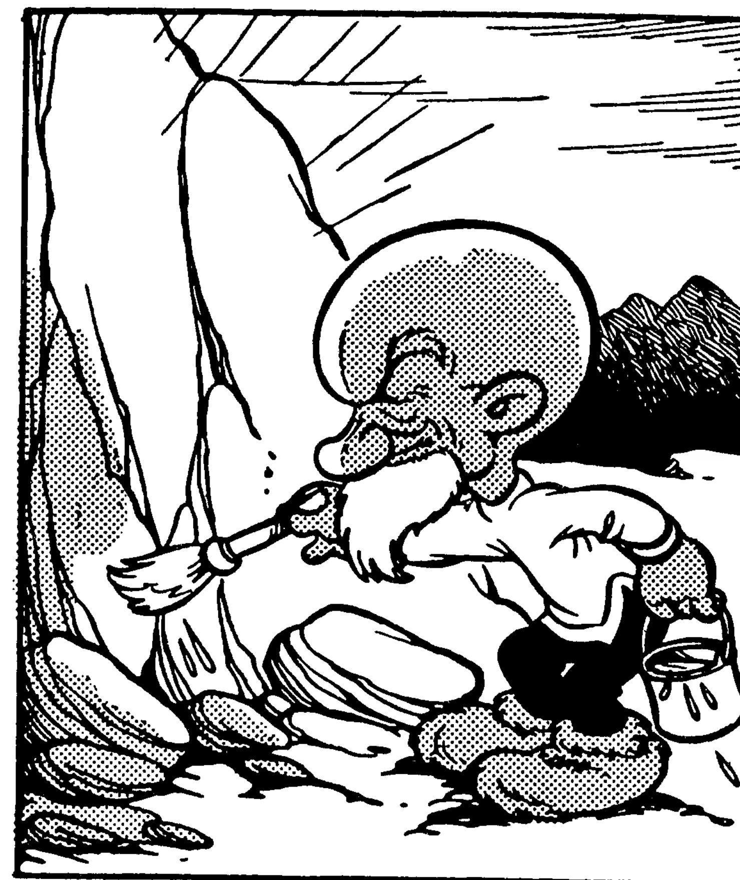
'U mag dat zakmes wel hebben!' zei heer Bommel gul. 'Maar kunt u mij de kortste weg naar de stad dan wijzen? Ik wil graag naar huis!'
'Zeker!' zei het mannetje, 'u gaat gewoon zonwaarts totdat u bij een tweesprong komt. Daar ligt een kei, die gemakkelijk te herkennen is. Zij bevat ene sterk frequenterende almagatie van gesteenten in allerhand structuurchaotiek!'
'O, hm!' zei heer Bommel, 'u bedoelt die oude kwartskei zeker?'
'Kwartskei?' riep het mannetje, 'geniaal! Wat een verstand! Veroorloof mij u deze formule te geven in ruil voor uw eh... mes! Een eenvoudige formule die de projectie van de derde in de vierde dimensie verklaart! En hartelijk dank!' Na deze woorden verdween het ventje gehaast achter zijn machines.
Tom Poes hielp heer Bommel's zware gestalte daarna voorzichtig uit het gat in de grond en volgde hem toen min of meer verbaasd in de richting van de tweesprong.
'Een raar mannetje, heer Bommel!' zei hij. 'Het lijkt me toe, dat het een soort dwerg is of een aardgeest of zo! Ik hoop, dat we hem niet te gauw weer zien, want daar kan niets goeds van komen. Dat gedoe met die machines en dat gepraat over een denkraam bevalt me niet!'
'Och, hij praat een beetje wonderlijk!' zei heer Bommel. 'Maar hij is al oud, moet je denken! En heb je wel gehoord, wat hij over mij zei? Geniaal, zei hij! Wat een verstand! zei hij. Dat is toch wel heel knap opgemerkt, Tom Poes, zeg nu zelf! Ik had het zelf kunnen zeggen! En laat me nu met rust, jonge vriend, ik wil eens lezen wat er op dit papier staat!'
'Ik denk niet, dat dat papier in uw denkraam past!' zei Tom Poes, maar heer Bommel hoorde hem gelukkig niet.

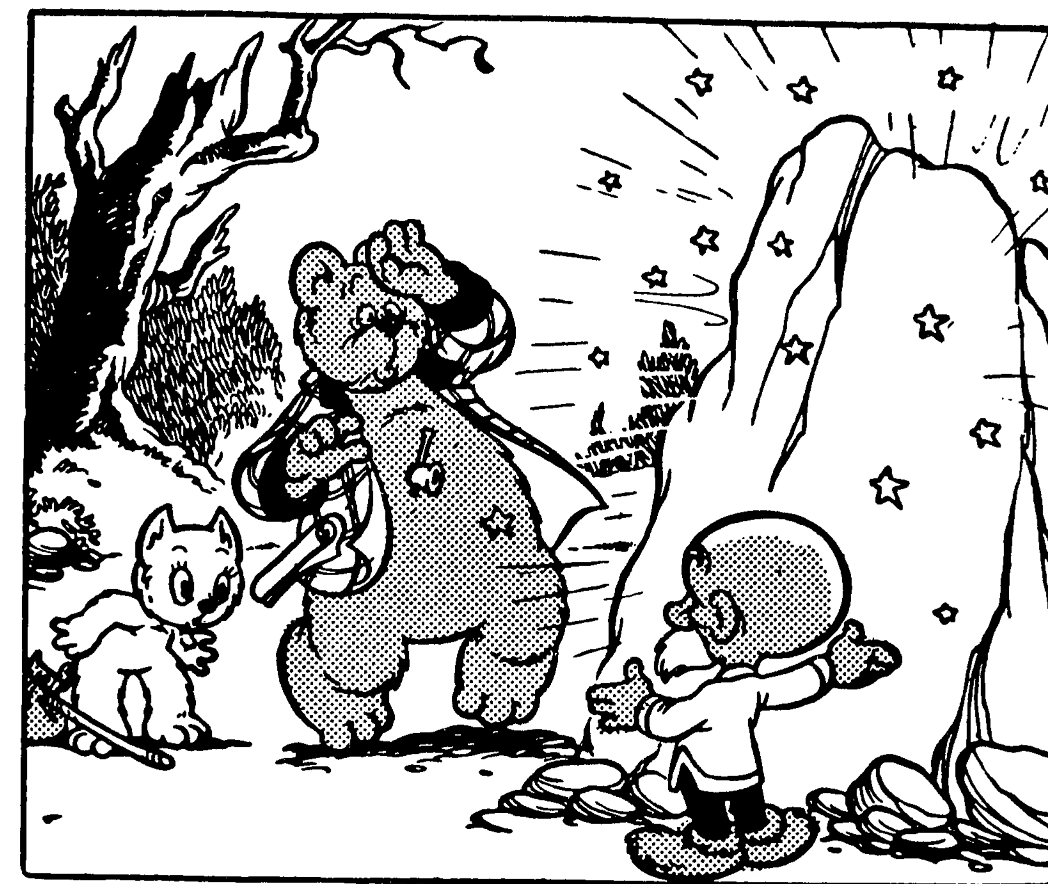

Na een poosje zoeken vonden heer Bommel en Tom Poes de oude steen, die het mannetje bedoeld had.
'Het klopt!' zei heer Bommel, 'kijk, hier is een tweesprong en dat moet de weg naar Rommeldam zijn! Komaan, jonge vriend! Ik verlang naar huis! Volg me!'
'Goed!' zei Tom Poes. 'Ik zal blij zijn als we hier vandaan zijn, heer Bommel. Het bevalt me hier niet en dat vreemde mannetje...'
'Schei nu toch uit over dat mannetje!' zei heer Ollie boos. 'Het was een heel best mannetje en hij heeft me een formule gegeven, omdat hij mij zo knap vond! Als ik nu maar wist wat ik met zo'n papier moet doen... er staat allemaal onzin op! Allemaal cijfertjes met rare tekentjes er bij! Hm... ik ben toch anders knap genoeg, al zeg ik het zelf, maar dit kan mijn denkraam... oh... mijn verstand wilde ik zeggen, niet bevatten. Ik zou dat ventje toch wel eens willen vragen, wat hij nu eigenlijk bedoeld heeft!'
'Kom nu maar mee, heer Ollie!' zei Tom Poes ongeduldig. 'Ik hoop, dat we hem niet weer zien, zoals ik al zei en...'
Op dat moment klonk er een juichkreet van achter de steen vandaan en het oude ventje kwam er huppelend achter vandaan gesprongen.
'Het klopt!' riep hij, 'het klopt allemaal! Uw verwonderlijk-juiste suggestie aangaande de substantie van dit rotslichaam blijkt volkomen binnen mijn denkraam te sluiten! Geniaal!'
'Ach, ach...' zuchtte Tom Poes.

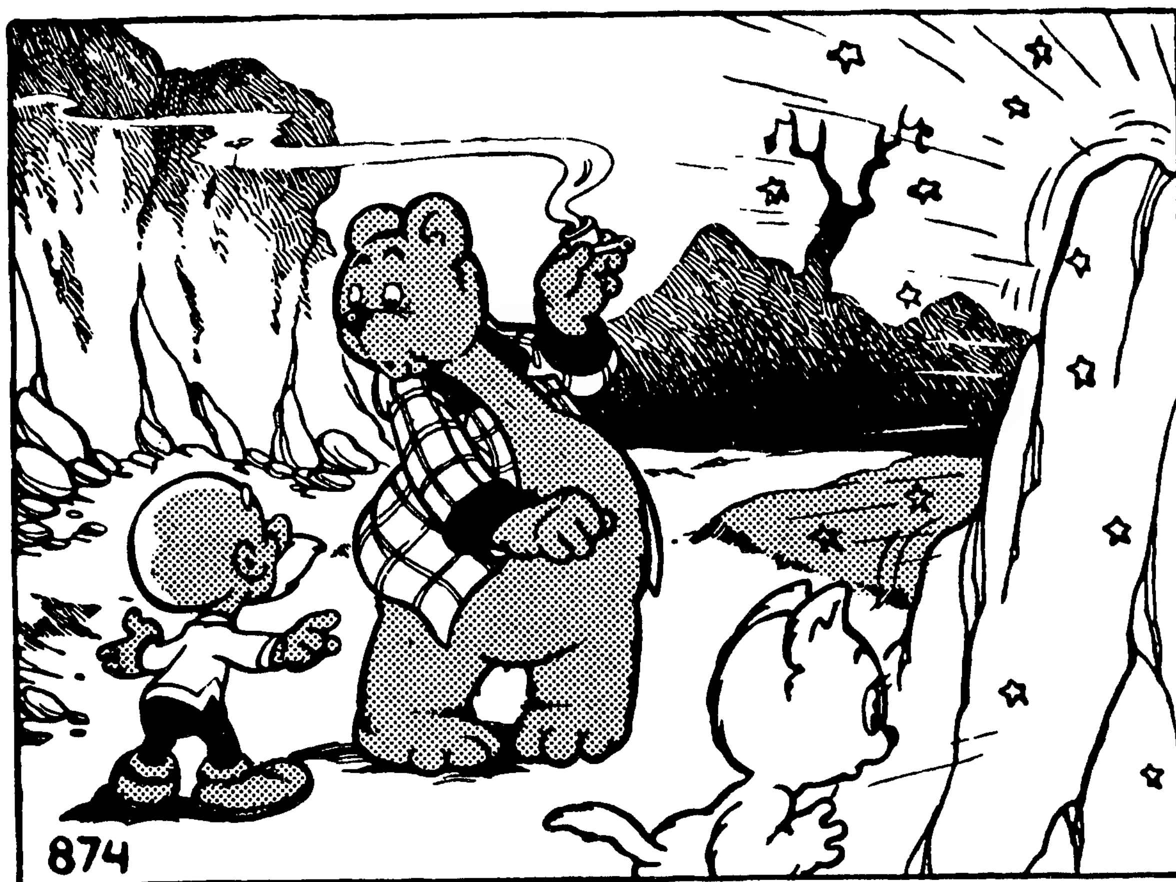

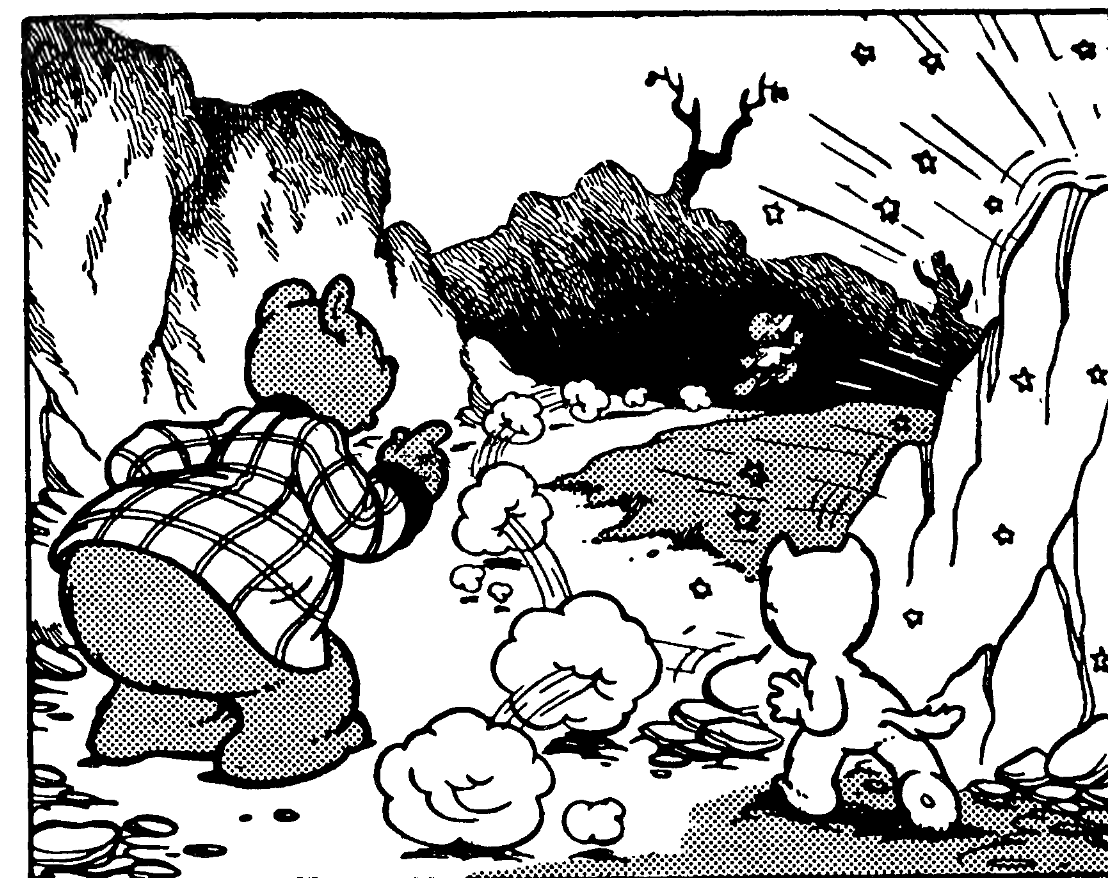

Het oude mannetje haalde haastig een busje uit zijn ene broekzak en een kwastje uit de andere. Toen doopte hij in en begon aandachtig de steenmassa met de inhoud van het busje te bestrijken.
'Nu moet u eens kijken, hoe de reactie van een eenvoudige pyrigeen-nimogaan-oplossing op deze structuur is!' zei hij. 'Het zal u natuurlijk al wel duidelijk zijn, wat er gaat gebeuren, maar voor mij opent het nieuwe mogelijkheden! Met deze oplossing trek ik eenvoudig de ionen vrij!'
'Ja, ja!' zei heer Bommel, 'ik begrijp het! Jij ook, Tom Poes? Je trekt ze gewoon vrij! Eenvoudiger kan het niet! Eh... maar wat ik vragen wilde, kunt u mij nog iets over die formule vertellen, die ik van u gekregen heb?'

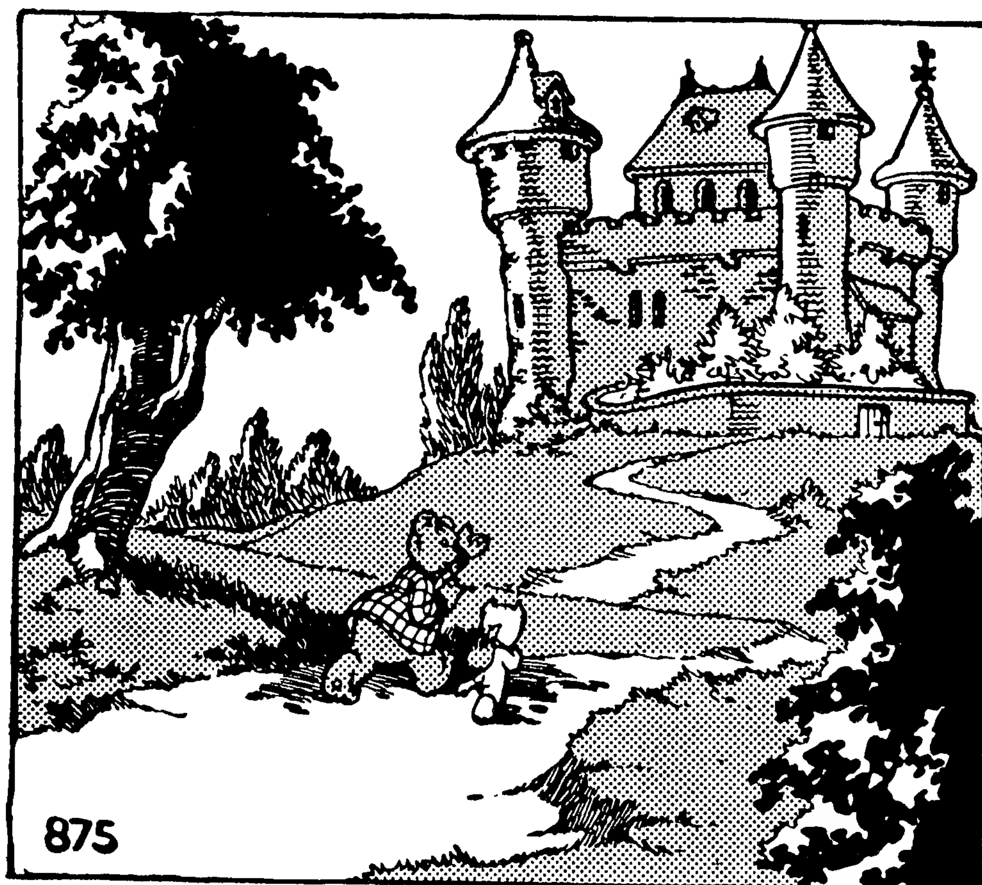
'Kom nu mee, heer Ollie!' fluisterde Tom Poes. 'Wat hebben we aan al dit gedoe? We kunnen onze tijd beter besteden!'
Heer Bommel wilde een verontwaardigd antwoord geven, maar op dat moment gebeurde er iets vreemds. Het rotsblok, dat nu helemaal door het oude mannetje was ingesmeerd, begon van kleur te verschieten. Toen siste het een beetje en ineens schoten er aan alle kanten vonken en sterretjes af.
'Het werkt!' jubelde het oude ventje. 'Ziet u wel? Het sluit precies in mijn denkraam! Actief! Het is actief!'
'Eh... hm... drommels!' mompelde heer Bommel, van kleur verschietend. 'Eh... kom mee naar huis, Tom Poes! Volg me! We kunnen onze tijd beter besteden zoals ik daarnet al zei...'

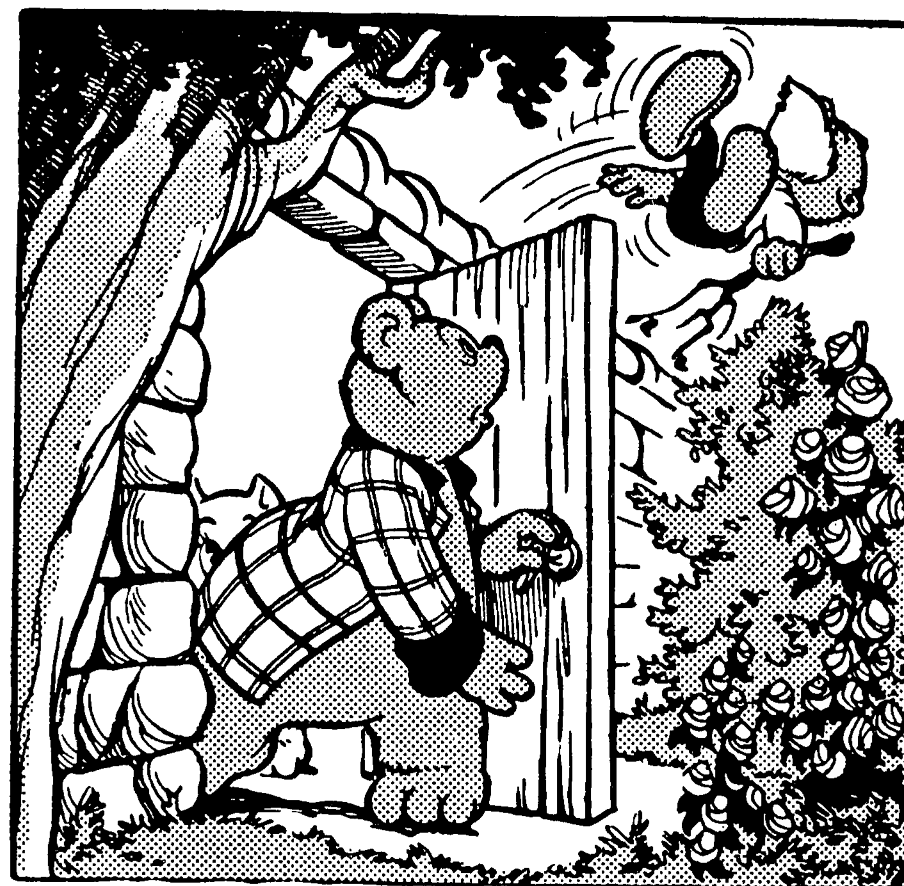

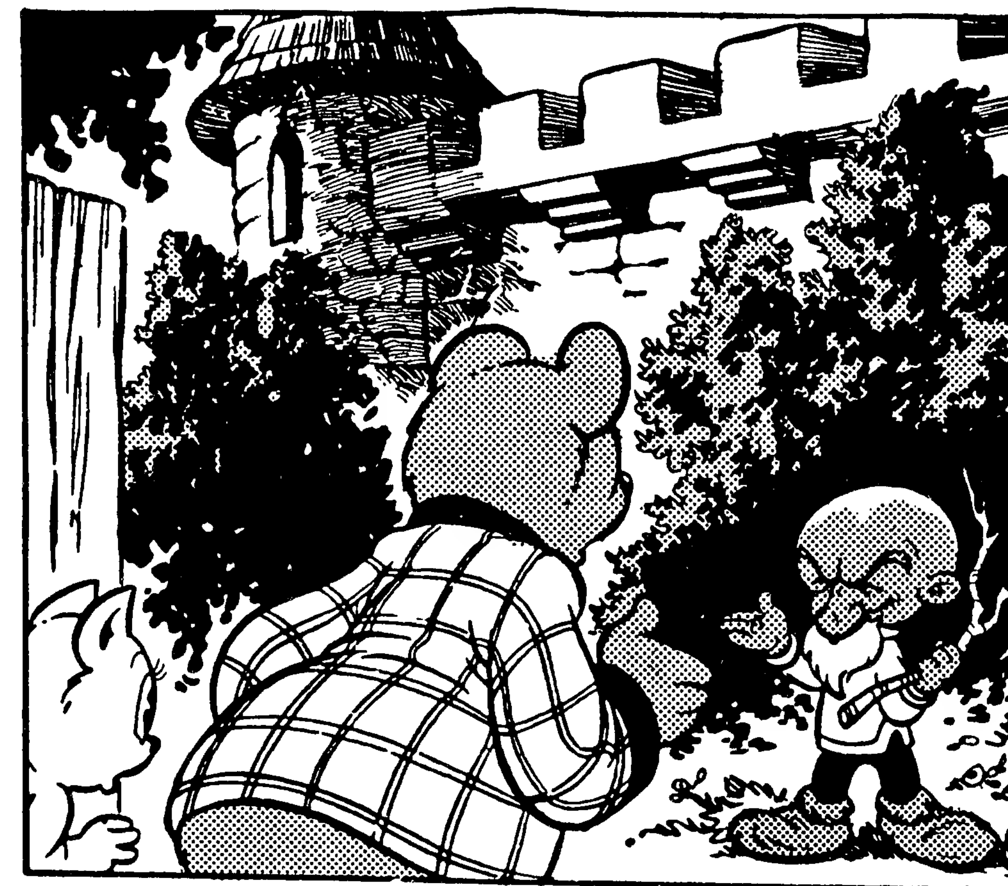

‘Ik hoor, dat u naar huis gaat!’ zei het oude mannetje. ‘Sta me echter toe u nog een vraag te stellen, voordat u vertrekt. Ik begrijp natuurlijk, dat mijn kleine vindingen u al lang vervelen, maar er is nog een leemte in mijn denkraam, dat u, met uw groot verstand gemakkelijk kunt vullen!’
‘Wel, eh... natuurlijk!’ zei heer Bommel. ‘Een heer vult graag denkramen, zoals mijn goede vader me leerde! Vraag maar op, jonge vriend!’
‘Wel,’ zei het oude mannetje, ‘zoals u ziet heb ik hier een ruimveldig grond-arkwitarium. Maar ik zoek eigenlijk naar een beperking in de cataline! Denkt u, dat ik dit zou kunnen bereiken met een toevoeging van grond-loog?’
‘Eh... ja... dat is te zeggen...’ begon heer Bommel onzeker. Toen draaide hij zich om en wenkte afwerend.
‘Ik bedoel,’ zei hij, ‘dat ik nu eerst naar huis ga! Zelfs een Bommel heeft zo nu en dan rust nodig, nietwaar, Tom Poes? En op het ogenblik staat mijn hoofd niet naar logen en andere planten! Als u zich netjes op Bommelstein laat aandienen en vraagt wanneer het mij schikt...’
‘Ha!’ riep het ventje, ‘natuurlijk Bommelstein! Een uitstekend idee. Dom van me om daar niet aan te denken! Hoera! Tot ziens!’ En met deze kreten rende het mannetje heen, om al gauw als een stip over de horizon te verdwijnen.
‘Ik weet het niet...’ zei heer Bommel aarzelend. ‘Een arme zwakzinnige, Tom Poes! Ik kan hem niet volgen! Kom mee, dan gaan we eindelijk naar huis! Het is toch eigenlijk ook te gek om als heer steeds maar te spreken met een grijsaard, die niet eens een naam heeft!’

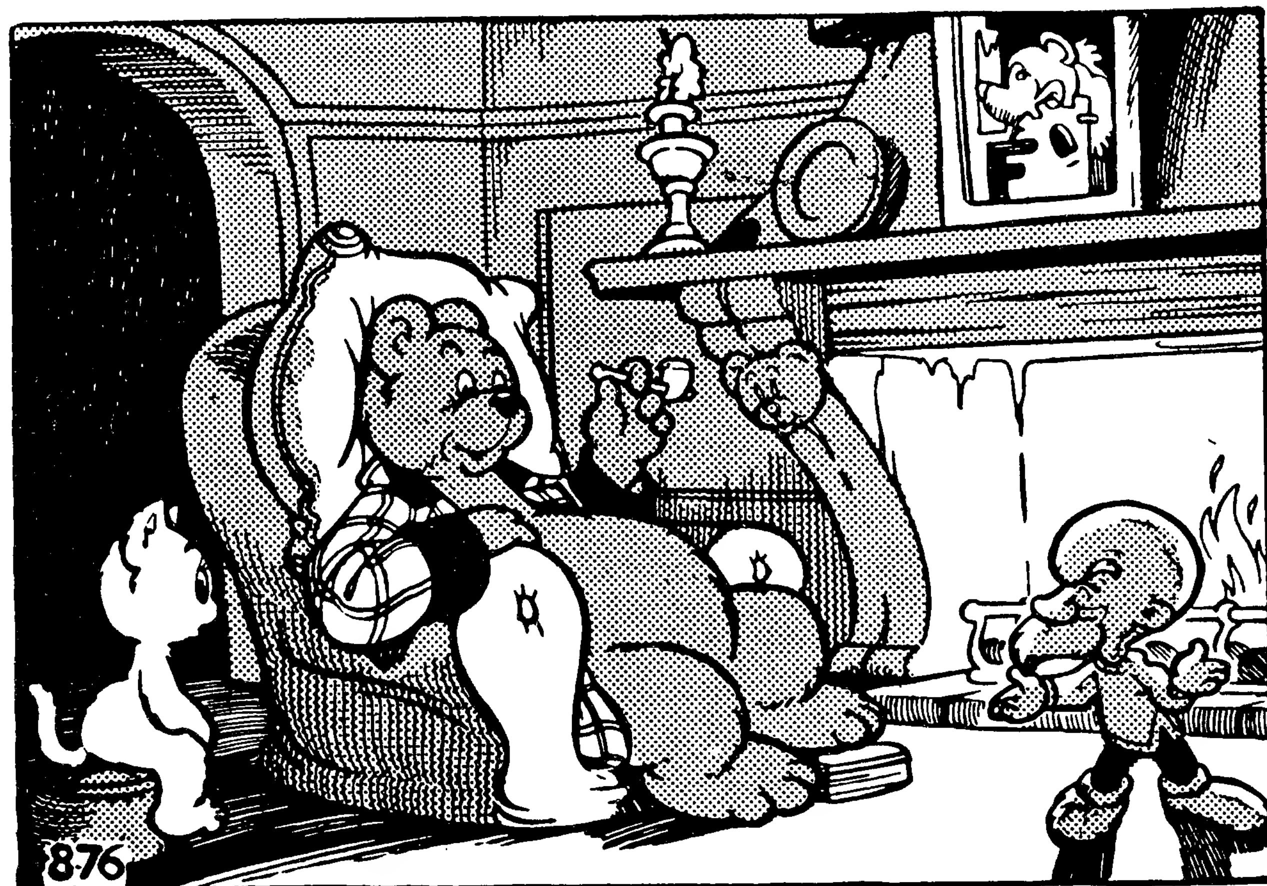

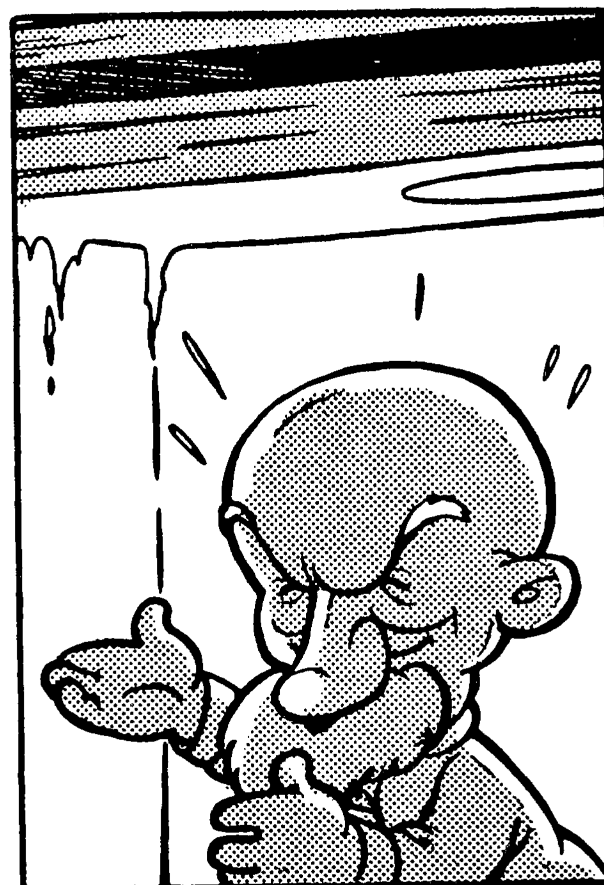
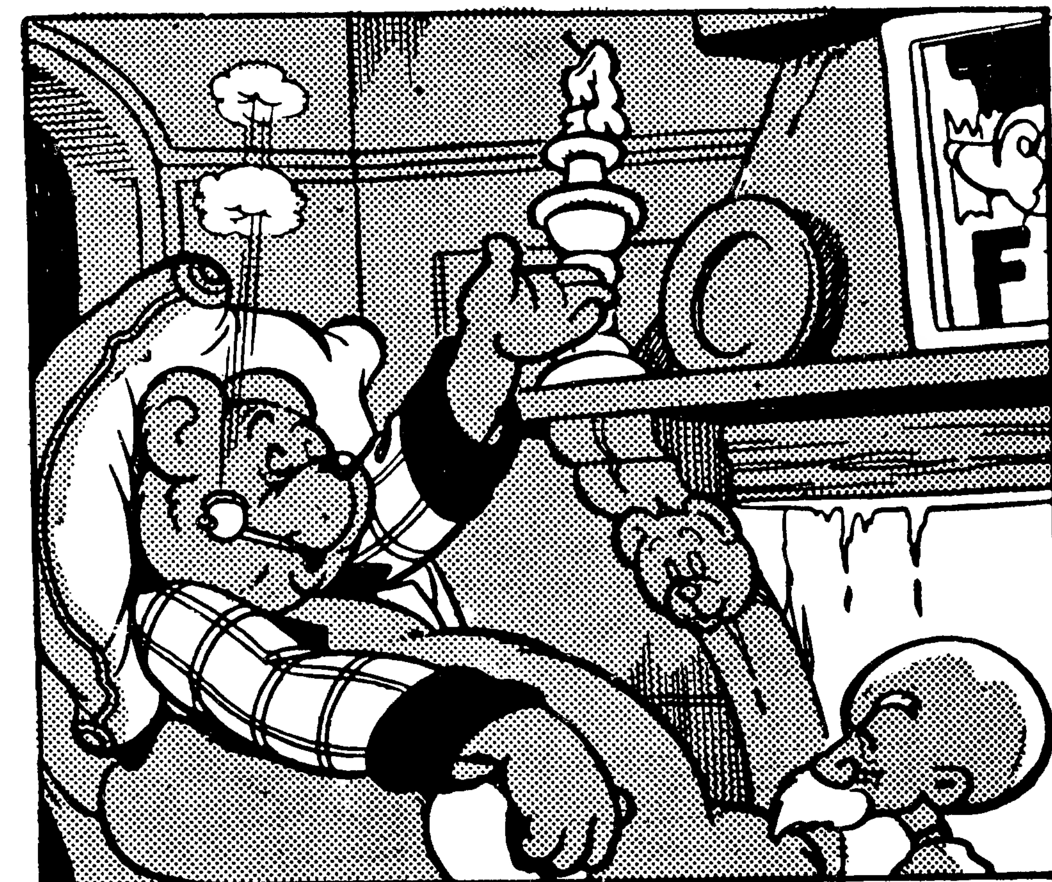

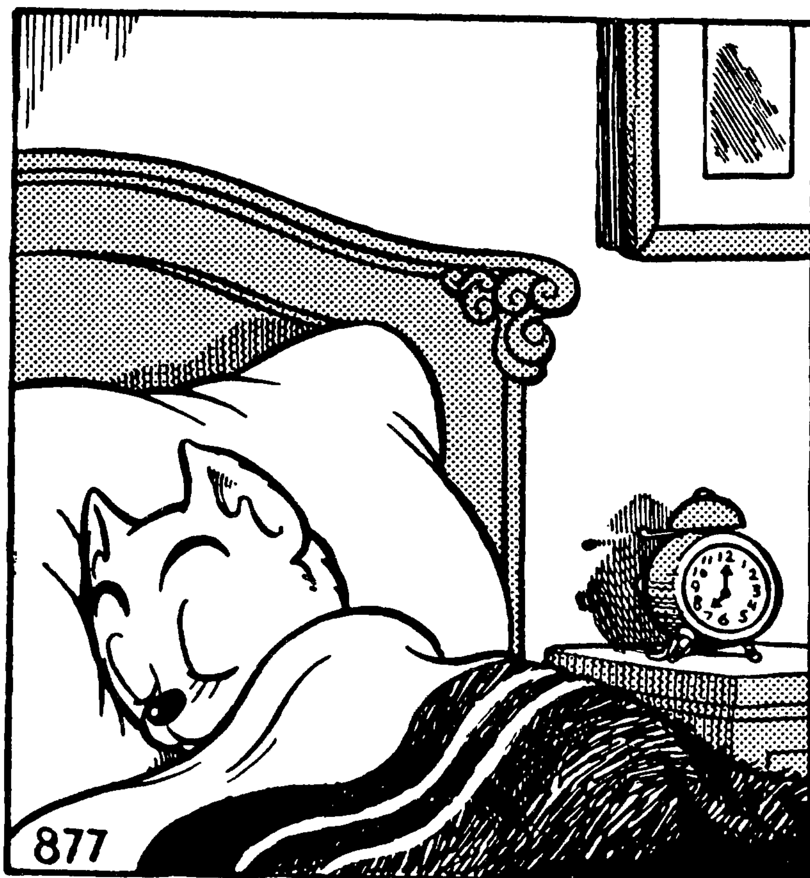
'Ik ben blij, dat we haast thuis zijn,' zei heer Bommel, toen Tom Poes en hij Bommelstein naderden.
'Dat gepraat van die dwerg werd vervelend. Ik ben er moe van om je de waarheid te zeggen. Ik heb hoofdpijn. Ik houd niet van dwergen en dergelijke kereltjes. Het was, dat jij zo aandrong, maar anders zou ik niet eens naar de Zwarte bergen gegaan zijn, jonge vriend!'
'Dat is het toppunt!' riep Tom Poes. 'Ik heb steeds tegen u gezegd...'
'Bedenk, tegen wie je spreekt!' zei heer Bommel streng. 'En bovendien mag je een heer niet in de rede vallen, onthoud dat! Ik wilde zeggen, dat ik dat papier met die formule heb meegenomen, om van het gezeur af te zijn! Welnu, ik zal het in mijn brandkast bergen en dat mannetje, dat niet eens een naam heeft, hoop ik nooit weer te zien!'

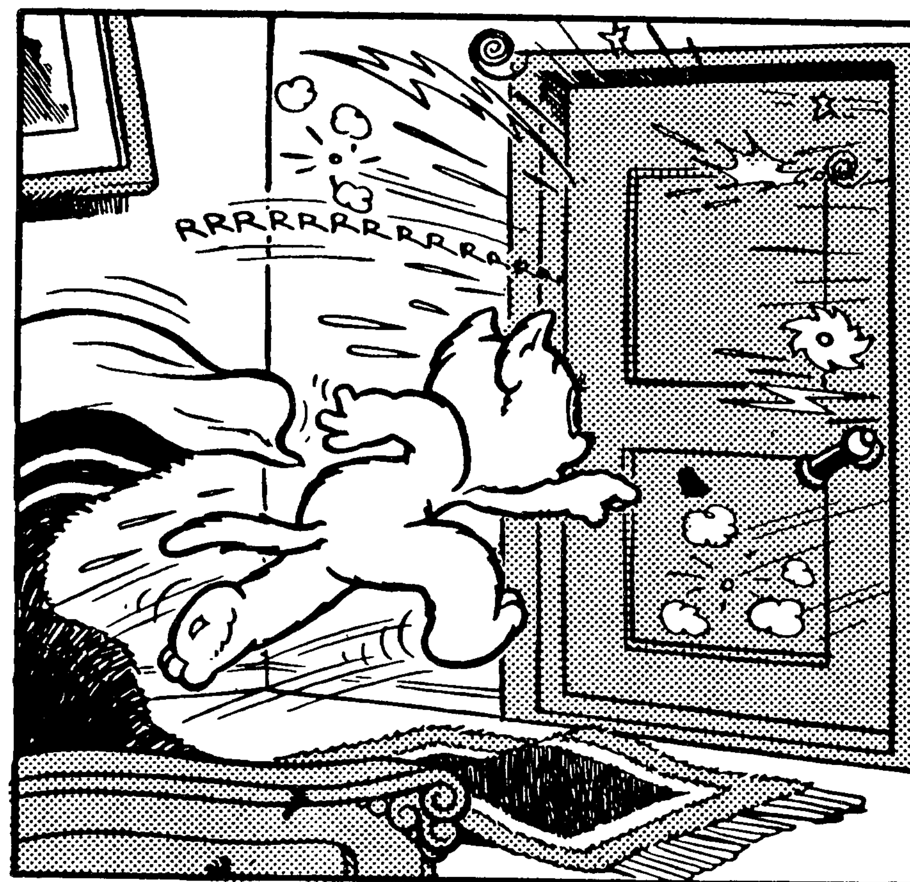
Zo sprekende duwde heer Ollie het poortje, dat toegang tot zijn tuin gaf, open. Daardoor tuimelde een kleine gedaante, die boven op het deurtje had gezeten met een schreeuw naar beneden en kwam voor heer Bommel's voeten terecht. Het was de dwerg.
'Au!' riep hij. 'O! Hallo! hupla! Daar ben ik weer! Kijk eens wat ik gevonden heb!' Bij deze woorden zwaaide hij opgetogen met een tak, die hij blijkbaar van een boom had geplukt, toen hij boven op het poortje zat.
'Deze plant bevat juist het catalyserend grond-loog, dat ik nodig had!' riep hij blij. 'Geweldig, niet?'
'Hm... ja...' zei heer Bommel, '... hm, dat is te zeggen... mijn arme perelaar, wilde ik zeggen!'

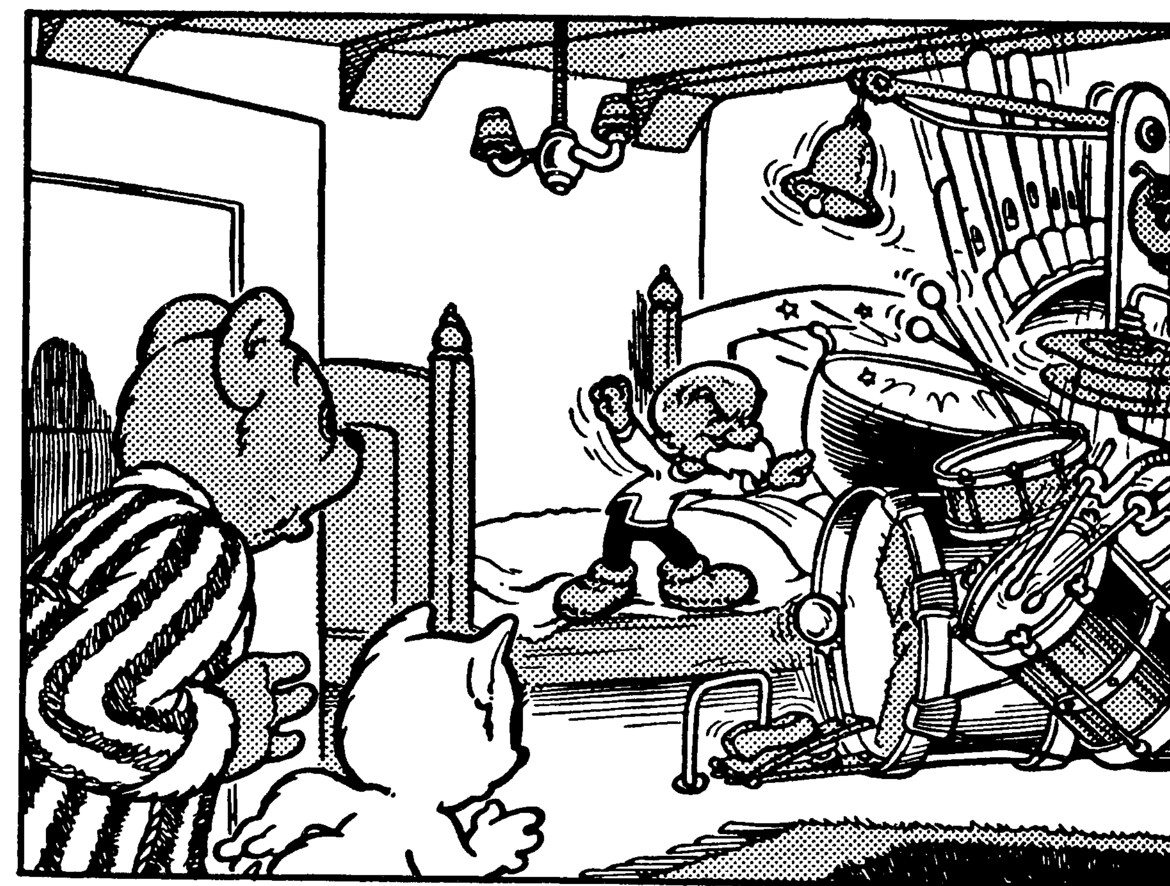

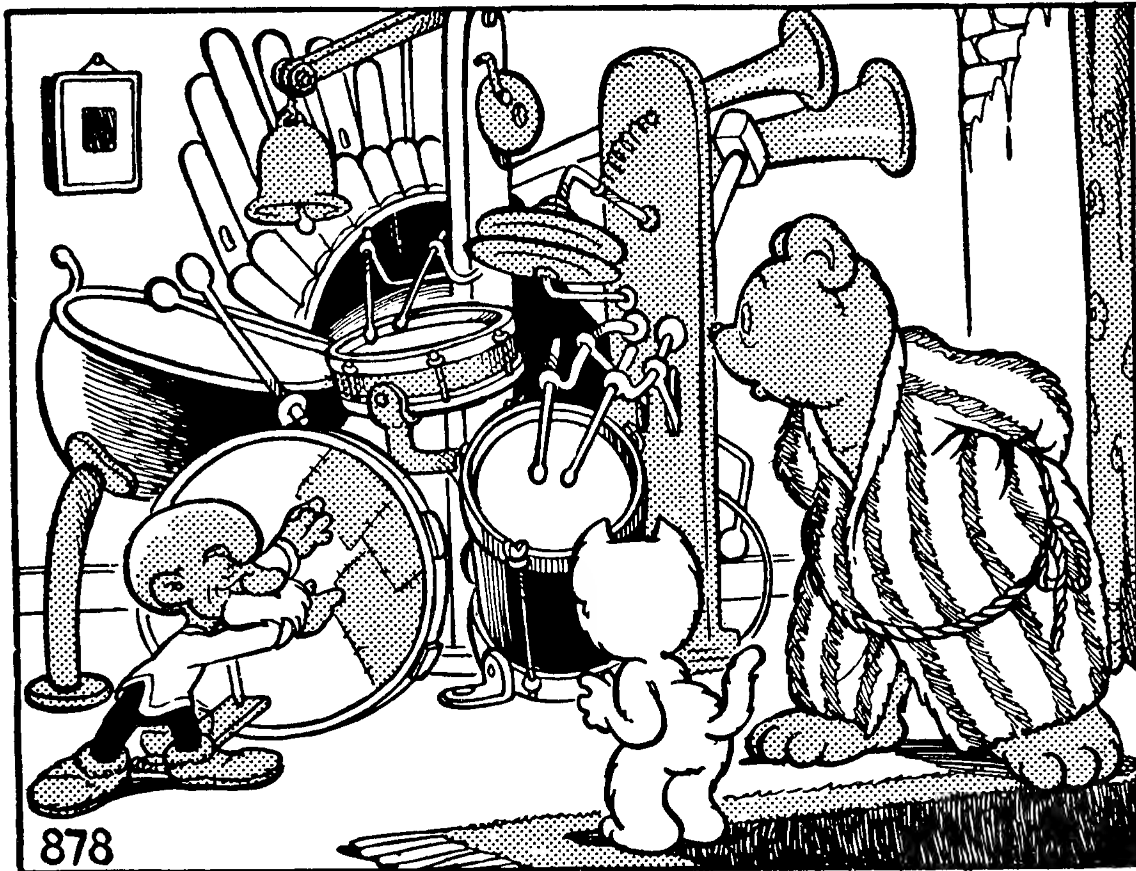
Heer Bommel, die koud en moe was, nodigde de dwerg-zonder-naam uit om mee naar binnen te gaan en Tom Poes volgde nieuwsgierig. Even zaten ze dus met z'n drieën voor het haardvuur in de grote zaal van slot Bommelstein. 'Bent u eigenlijk een soort uitvinder?' vroeg heer Bommel aan het oude mannetje. 'Waarom woont u daar op die kale vlakte onder de grond? En wat is dat voor een formule, die ik van u gekregen heb? En hoe komt het, dat u geen naam hebt? Men behoort toch een naam te hebben in het leven nietwaar? Stel je voor, dat ik geen Bommel zou heten... wat is een Bommel zonder naam, zeg nu zelf! Ik bedoel wat bent u eigenlijk voor iemand?'
'Dat zijn veel vragen, meneer!' zei het grijsaardje verward. 'Neem me niet kwalijk, dat ik ze niet allemaal onthouden heb! Mijn denkraam is niet zo fors als het uwe, ziet u? En wat u precies allemaal bedoelt weet ik ook niet... een uitvinder ben ik in ieder geval niet! Ik onderzoek alleen maar, hoe de aarde in elkaar zit, dat is alles. Zo deed ik een paar weken geleden een aardige ontdekking waardoor ik de zwaartekracht tot zijn juiste proporties kon terugbrengen. Het aardige is, dat ik nu ook de samenstelling en de wetmatigheid van het heelal verklaren kan. Een paar eenvoudige formules, dat is alles! Die formules heb ik aan u gegeven en ik hoop, dat u er iets aan hebt. Maar ik ben eigenlijk hier gekomen, om uw hulp in te roepen. Ik wil graag uw mening weten over het volgende vraagstuk...'
'Een ogenblikje!' zei heer Bommel haastig. 'Het is al erg laat en ik ben moe! We zijn allemaal erg moe! Ik stel voor om eerst eens te gaan slapen, dan kunnen we morgen verder zien! Ik zal de logeerkamer gereed laten maken, meneer ohh... hm!'
'Fijn!' riep het mannetje, 'mag ik dan een haan van u hebben?'
'Een háán!!??' vroeg heer Ollie verbaasd. 'Ik slaap nogal zwaar!' legde de oude uit, 'en zonder haangekraai word ik niet op tijd wakker!'
'Dan kunt u beter een wekker nemen!' vond heer Bommel, 'ik houd niet van hanen binnenshuis!' 'Een wekker!' zei het mannetje. 'Geniaal!' En hij begon te peinzen.

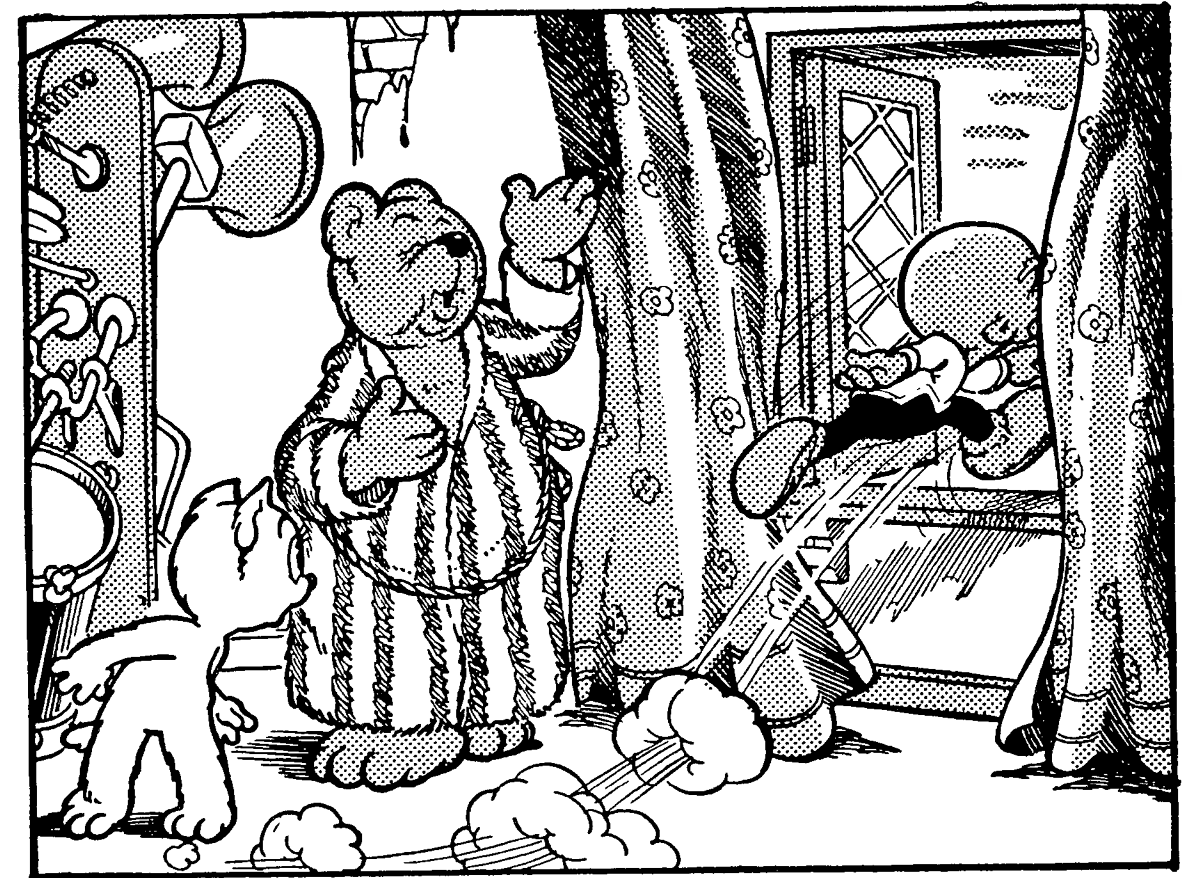

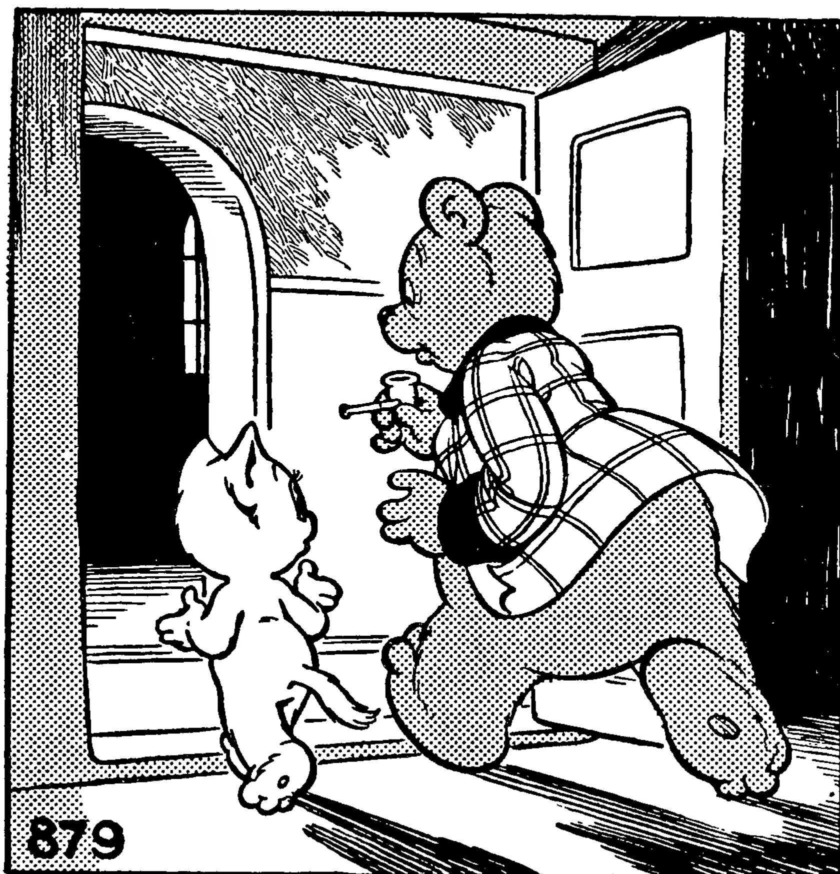
De nacht verliep zeer rustig en de volgende morgen om een uur of zeven stond de wekker van Tom Poes juist op het punt om af te gaan, toen er een paar vertrekken verder zware knallen weerklonken. Tom Poes sprong geschrokken uit zijn bed en stormde de gang op. De knallen werden nu uitgebreid met het geluid van fluiten en trommels, belsignalen rinkelden en een sirene begon te loeien.
'Wattistat?' hijgde heer Ollie, die in een badjas uit zijn slaapkamer trad. 'Het komt uit die kamer, T-tom P-poes! De logeerkamer van die dwerg! Verschrikkelijk! W-wat z-zou d-dat z-zijn?'
Tom Poes antwoordde niet, maar rukte de deur open, zodat het lawaai nu op volle sterkte klonk. De slaapkamer van het oude mannetje vertoonde een vreemde aanblik. Een hoog, vreemd toestel, waaruit een orkaan van geluiden opsteeg, stond voor het bed en het grijsaardje sprong er blij omheen.
'Het werkt!' riep hij opgewonden boven het rumoer uit. 'Het werkt! Zeven uur! Het heeft mij gewekt! Het is gelukt!'
'Wat betekent d-dit?' vroeg heer Bommel, toen het machien plotseling tot stilte verviel. 'Wattistit!!??'
'Dit is een wekker!' legde het mannetje trots uit. 'Uw opmerking van gisteravond bracht mij aan het denken en toen heb ik vannacht een wekker geconstrueerd! Hoe is het mogelijk, dat ik hier nooit eerder aan heb gedacht! Een wekker! Men moet toch wel een denkraam hebben als het uwe, om op zo'n idee te komen! Geniaal... en toch zo eenvoudig! Met behulp van een weinig spectrooi-permogaan heb ik een kleine molecuul-verdichting in het hier aanwezige membranium toegepast en daaruit heb ik deze vormen ge...'
'Ja, ja!' zei heer Bommel, 'o ja, een wekker! Net wat ik bedoelde! Hm... eh... erg aardig, maar een beetje lawaaierig. Eh... laten we nu maar gaan eten, meneer... eh... hm!'

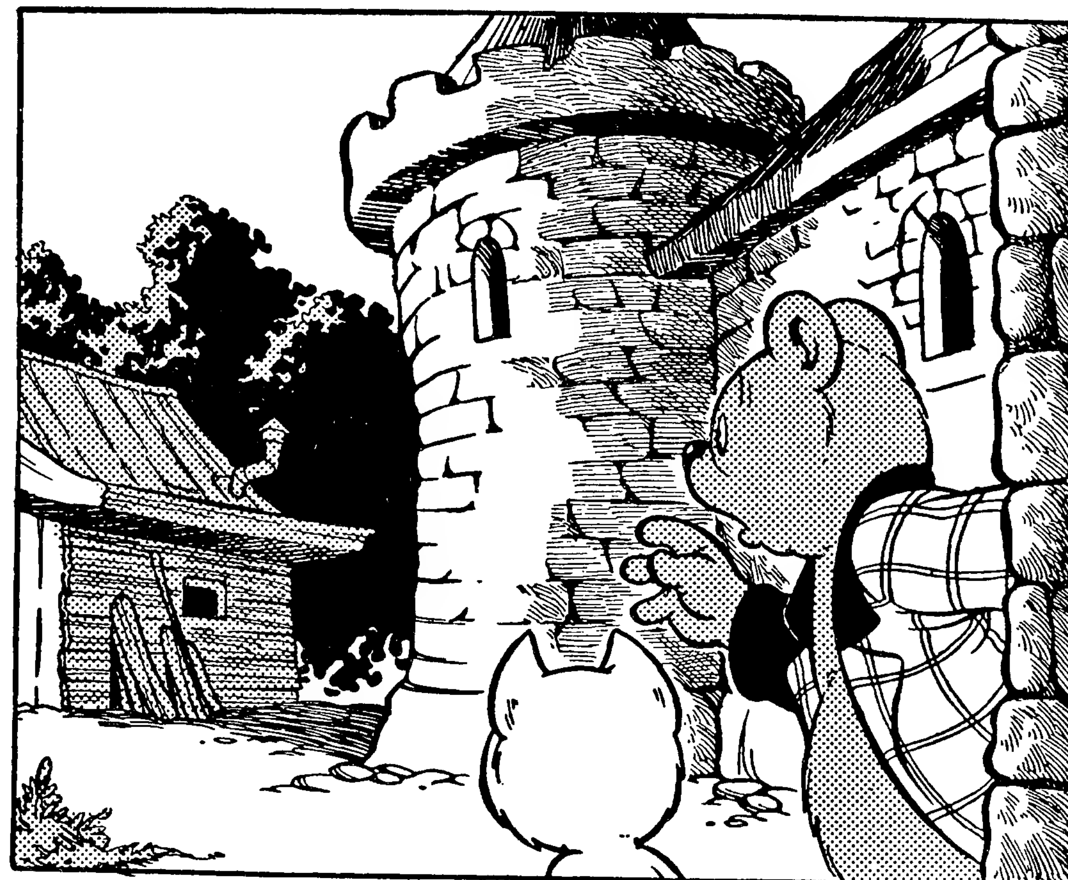
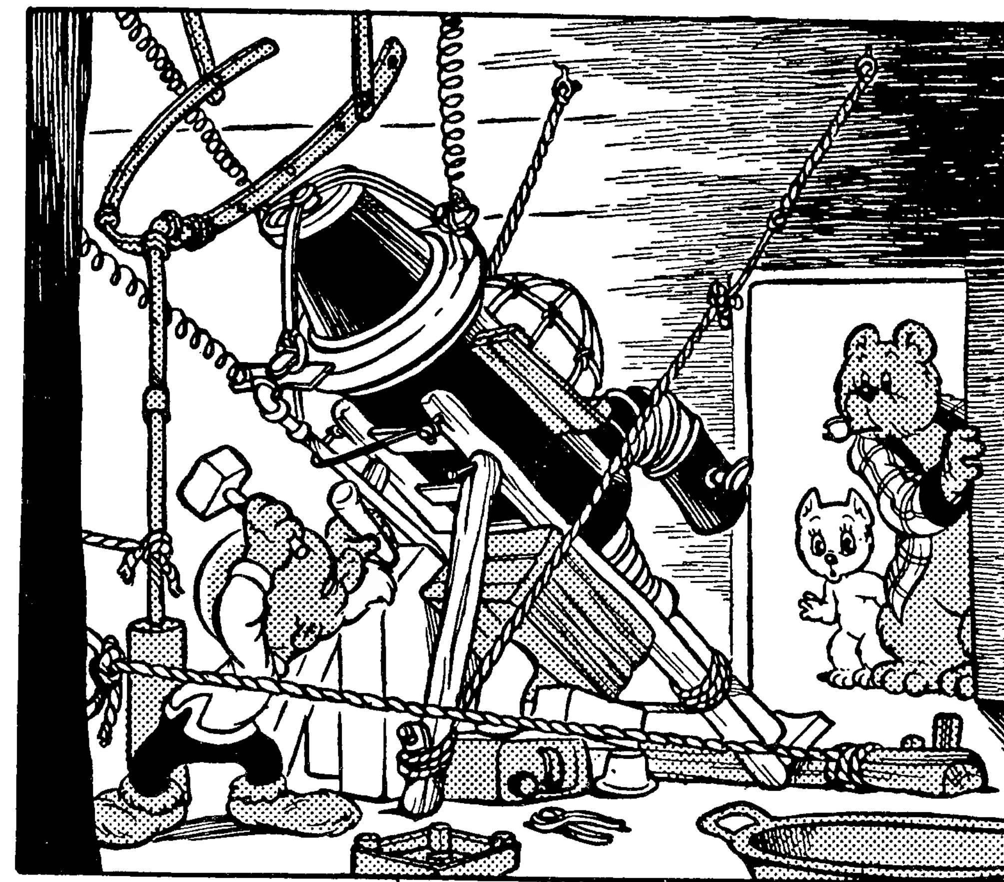

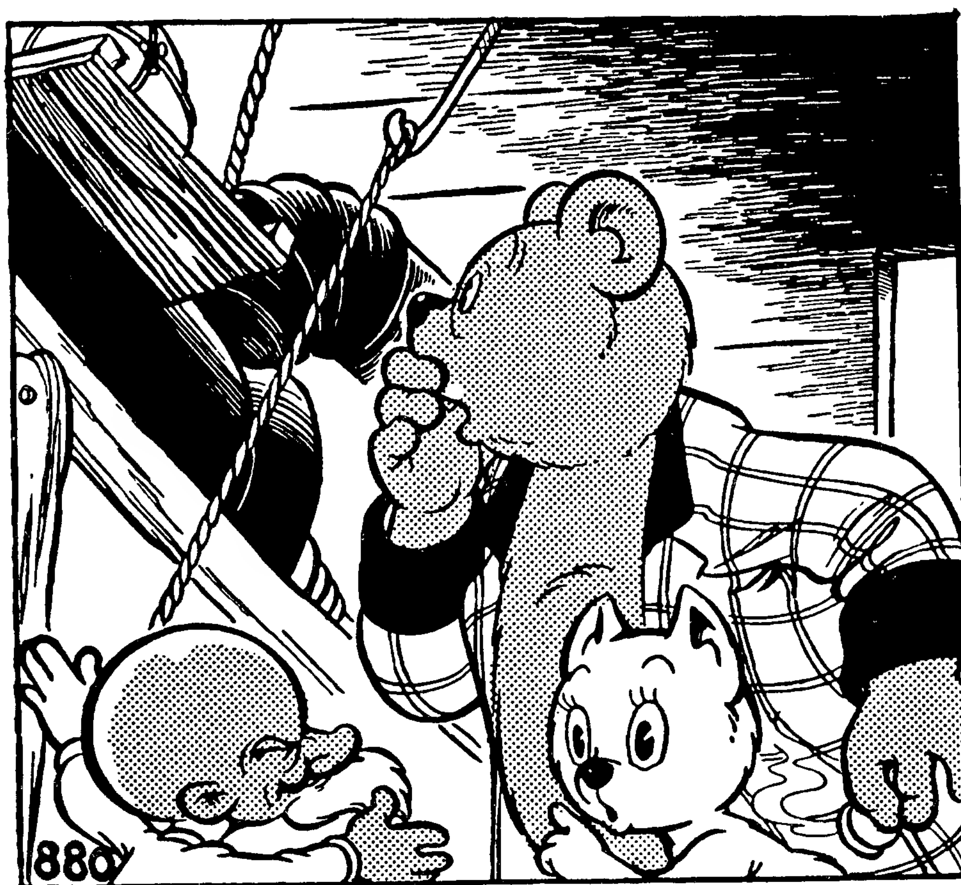

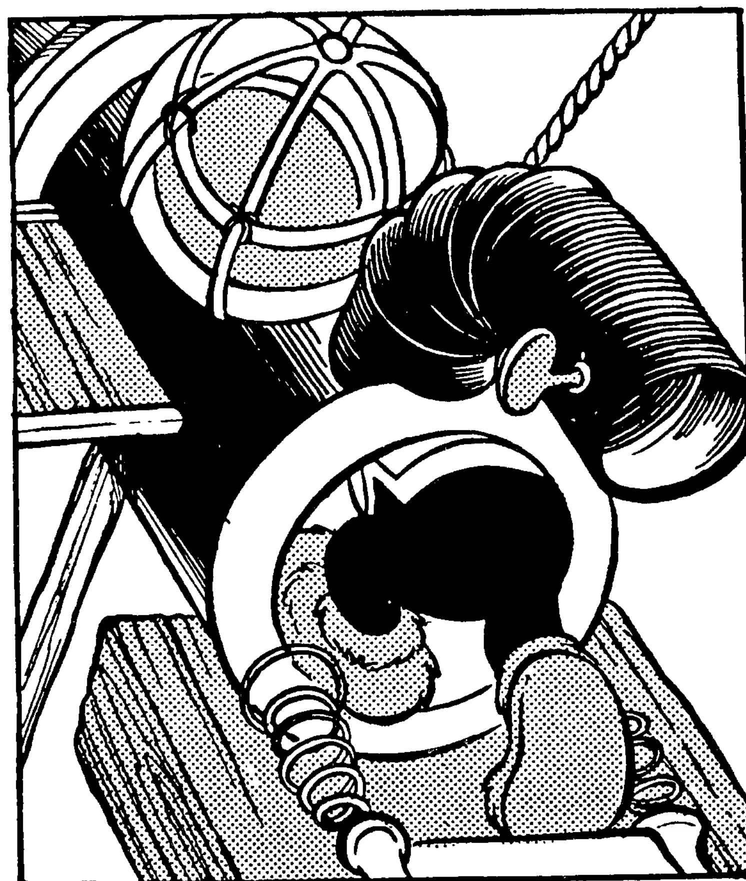
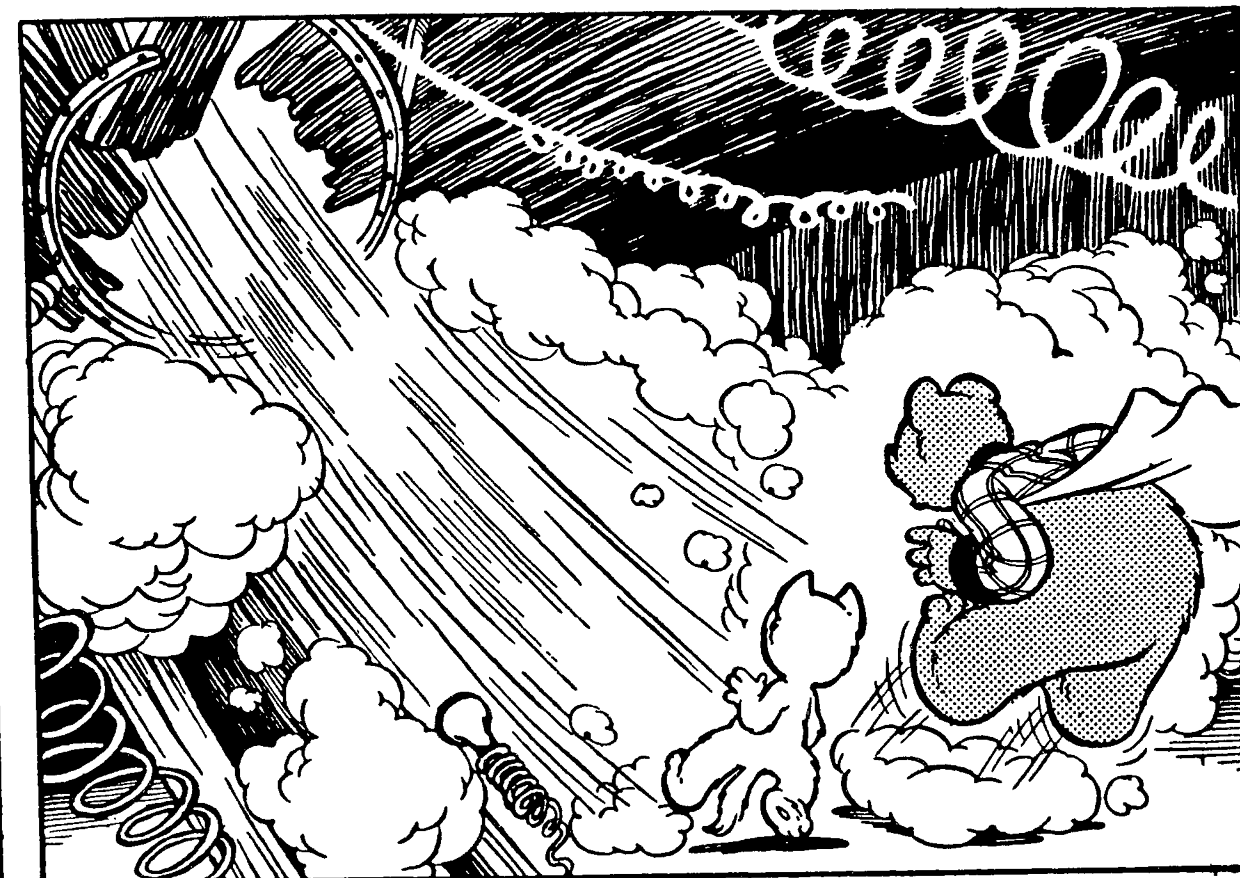
'Stelt dit een wekker voor?' vroeg Tom Poes, die eindelijk de kans kreeg om ook iets te zeggen. 'Maar hebt u dan nog nooit een gewone wekker gezien?'
'Dit is toch een gewone wekker?' vroeg het oude mannetje teleurgesteld. 'Gewoon een beetje spectrooi-permogaan, dat, zoals u weet, scherp op de in het zonlicht aanwezige opstaliet-functronen reageert...'
'Ik bedoel een gewone wekker, zoals heer Bommel die heeft!' hield Tom Poes vol. 'Zo'n klokje met wijzers en een belletje!'
'Ach, heer Bommel heeft zo'n magistraal denkraam!' zei het ventje moedeloos. 'Die weet alles veel beter dan ik! Ik moet nog zo veel onderzoeken! Maar nu we het er toch over hebben, misschien kan heer Bommel me aan een instrument helpen, dat ik nodig heb om een simpele kubus in de vierde dimensie te projecteren. Het is gemaakt van verhit en daarna gehard ijzer, de vorm is buis-achtig en er zit een dubbele bocht in, die op de buigpunten extra verhard is...'
'Huh?' mompelde heer Bommel.
'Hij bedoelt een soort krukas, denk ik!' zei Tom Poes.
'Ah! Een krukas!' riep heer Ollie uit. 'Die is in Rommeldam wel bij de fietsenmaker te krijgen. We zullen direct in de Oude Schicht naar de stad gaan!'
'Oude Schicht?' zei het oude mannetje op vragende toon.
'Dat is mijn automobiel!' legde heer Bommel trots uit. 'Een ding op wielen, waarmee ik vlug overal naar toe kan gaan! Erg handig!'
'Een Schicht!' riep de dwerg. 'Geniaal! Erg knap? Dat ik daar nog nooit aan heb gedacht! Hoe eenvoudig! Schicht!'
En bij die laatste uitroep sprong hij kwiek het raam uit en verdween uit het gezicht...

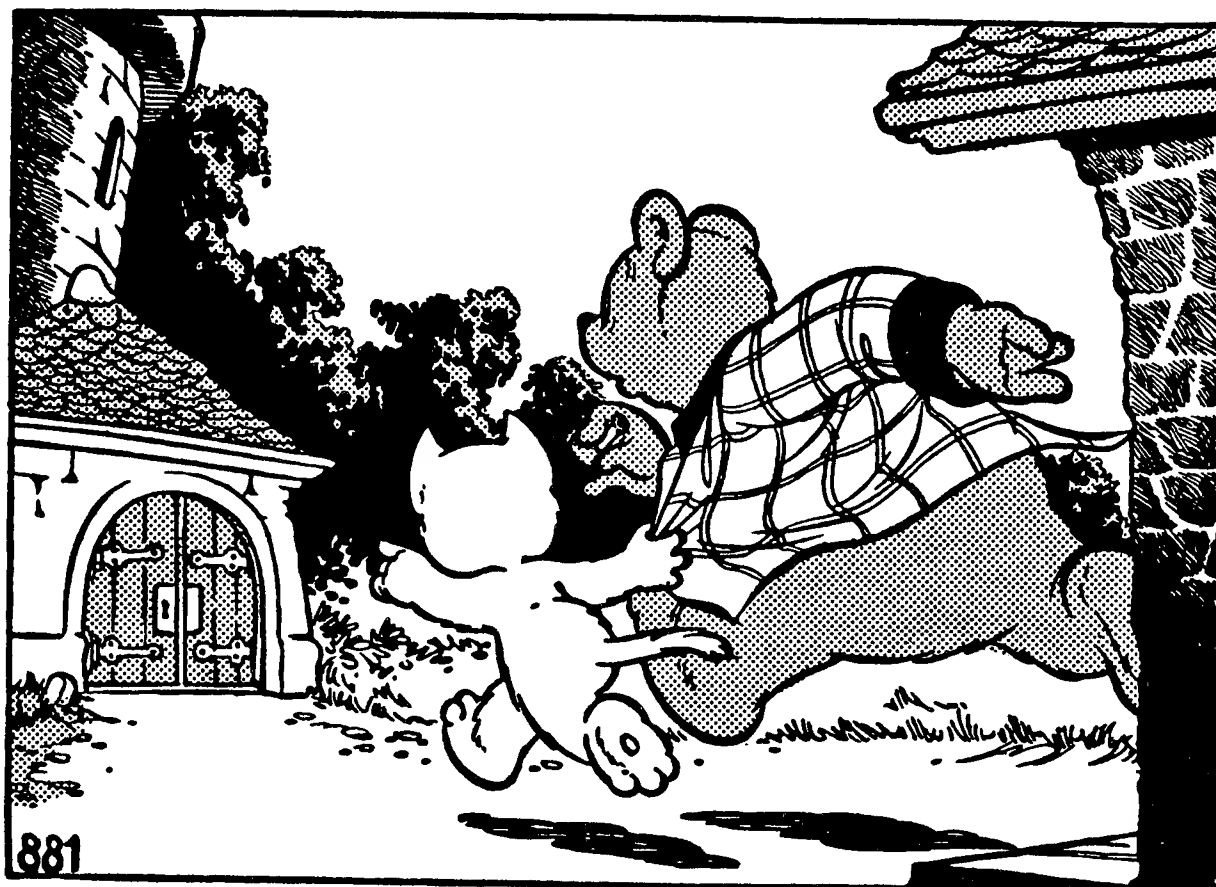
'Heb je ooit zo'n vreemd mannetje gezien, Tom Poes?' vroeg heer Bommel, toen ze op weg waren naar de garage om de Oude Schicht te halen. 'Hij vraagt om een krukas en dan springt hij het raam uit als ik over de Schicht praat! Zoiets heb ik nog nooit beleefd! Maar hij is verschrikkelijk geleerd, dat heb ik wel in de gaten. Heb je gehoord, dat hij zei, dat ik zo knap was? Ik heb een ma... magi... magistraat denkraam, zei hij en daar houd ik mij aan! Overigens jammer, dat hij geen naam heeft, daar moet ik iets aan doen, jonge vriend! Zeg nu zèlf! Maar waar zou hij naar toe zijn gegaan?' 'Hij is daar in dat schuurtje, denk ik!' zei Tom Poes terwijl hij op een oud gebouwtje wees waaruit een luid gehamer opsteeg.
'Mijn schuur!' riep heer Ollie verontrust. 'Wat zou hij daar doen? Volg me, jonge vriend! Daar moet ik het mijne van hebben. Een heer gaat niet in het schuurtje van een andere heer timmeren! Dat gaat eenvoudig niet!'
En heer Ollie snelde naar het gebouwtje, op de voet gevolgd door Tom Poes, en rukte de deur open.
Het oude mannetje was druk bezig met het in elkaar zetten van een vreemd toestel, dat hij samenstelde uit een oude kachel, een emmer, enkele kachelpijpen, en een paar matrasveren.
'Ik heb het!' juichte hij, toen hij zijn bezoekers ontdekte. 'Een Schicht! Ik heb het gevonden! Een toestel om zich voort te bewegen! Een geniale gedachte! Toen u het woord Schicht noemde kreeg ik meteen een idee en hier is het! Gelukkig vond ik hier, in dit gebouw enkele prachtige vindingen. Dit gehard-ijzeren buisvormig knepelhord bijvoorbeeld...'.
'Dat is geen knekelbord!' riep heer Bommel boos, 'dat is mijn oude potkachel! Wat ben je aan het doen??!! Dat gaat zo maar niet!' 'Ik ben een Schicht aan het maken!' zei het mannetje, 'mag dat niet?'

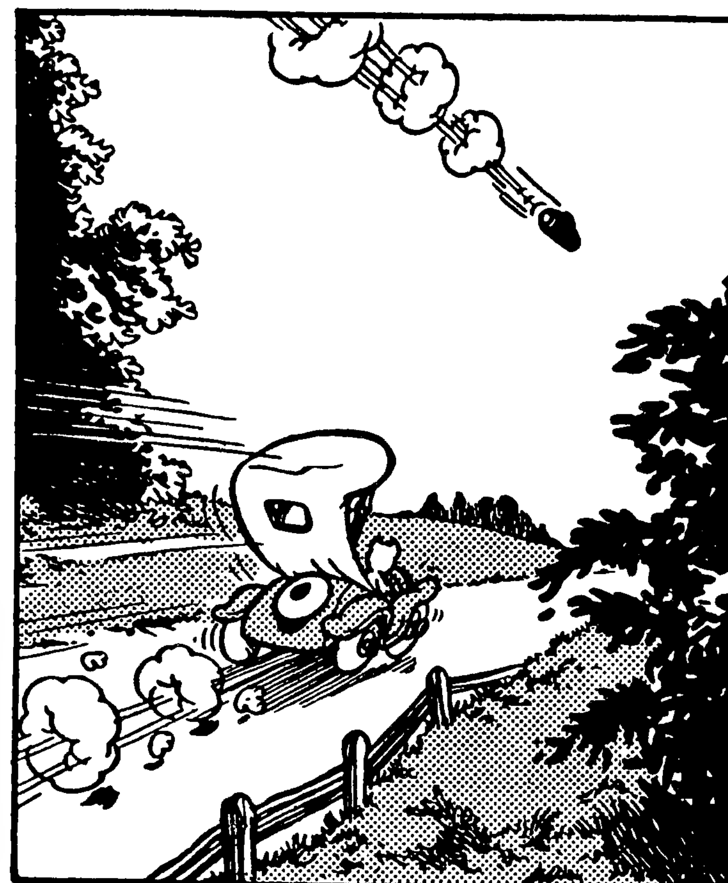

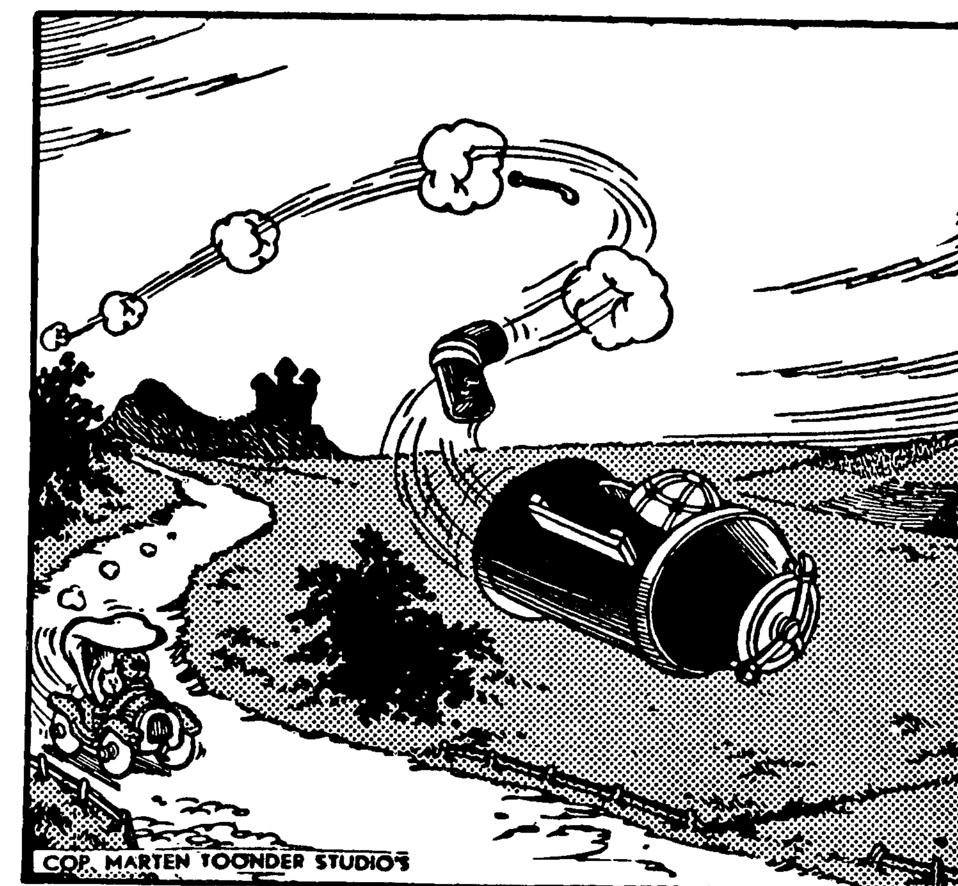

'Een Schicht?' riep heer Bommel, 'is dit een Schicht!? Onzin! Mijn automobiel is een Schicht en dit is mijn goede oude potkachel en een emmer en mijn kachelpijpen, die je aan elkaar hebt geknoopt!' 'Ik begrijp u niet!' zei het mannetje mismoedig, 'u gebruikt zoveel moeilijke woorden! Ik weet niet wat u met kaggel bedoelt en het woord ijmer ken ik ook niet. Uw denkraam is zoveel groter dan het mijne! Maar misschien wilt u mij toestaan om u te tonen, dat dit een Schicht is. Kijk, ik heb in de kop van deze buisvormige knepelhord... eh... kagl, zoals u hem noemt... daar heb ik wat dubbel-geatileerde kroolschoot gedaan, gewoon bevestigd met een eenvoudige labosant en die kan ik ontsteken! Kijk, zo!'
Al pratend was het mannetje de kachel binnengekropen en scharrelde daar nu een beetje heen en weer.

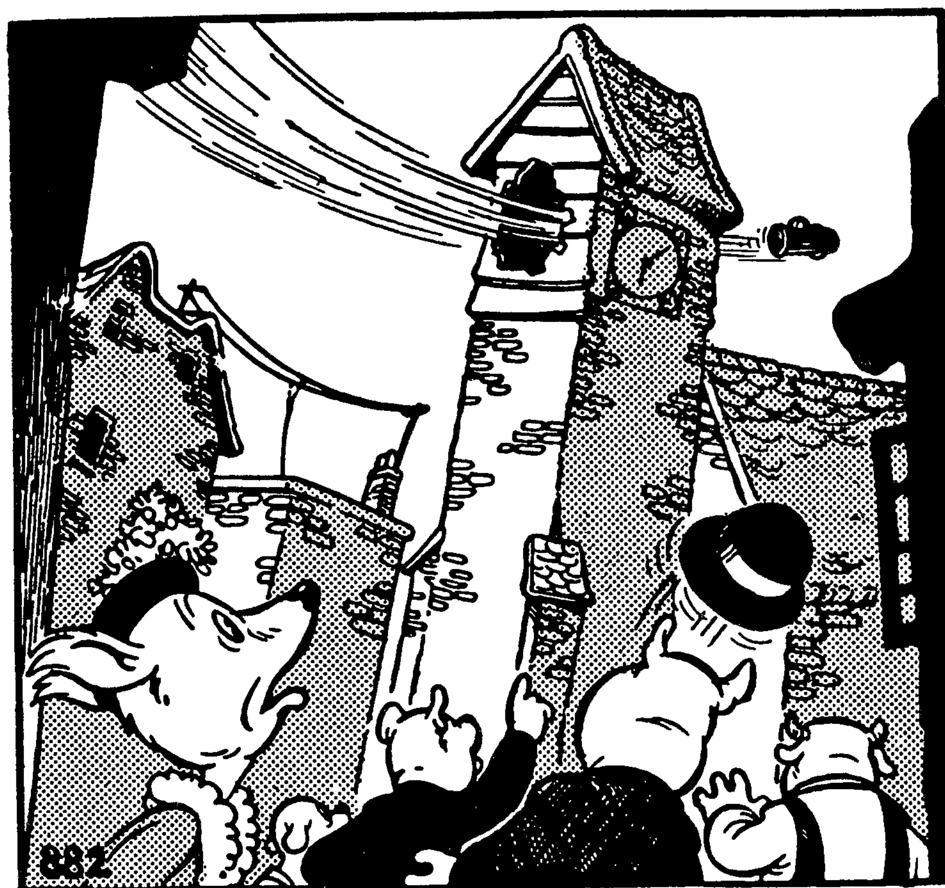
'Pas op!' riep hij uit de holte, 'de eerste ontsteking wil nog wel eens knallen! U weet wel!'
'Nee, dat weet ik niet!' riep heer Ollie, 'ik heb nu genoeg van al dat geknal en al die rare woorden! Ik wil nu rustig...'
Wat heer Bommel rustig wilde doen, weet ik niet, want op dat moment ontstak het oude ventje zijn koolschroot – of hoe het ook heten mag – en ontstond er een daverend lawaai.
Het klonk alsof er een hele batterij kanonnen afgevuurd werd en dikke, zwarte rookwolken verlieten de oude kachel. Tenslotte volgde er een daverende ontploffing en het hele toestelletje schoot dwars door de wand het schuurtje uit, heer Bommel en Tom Poes in een vettige teerwalm achterlatend...

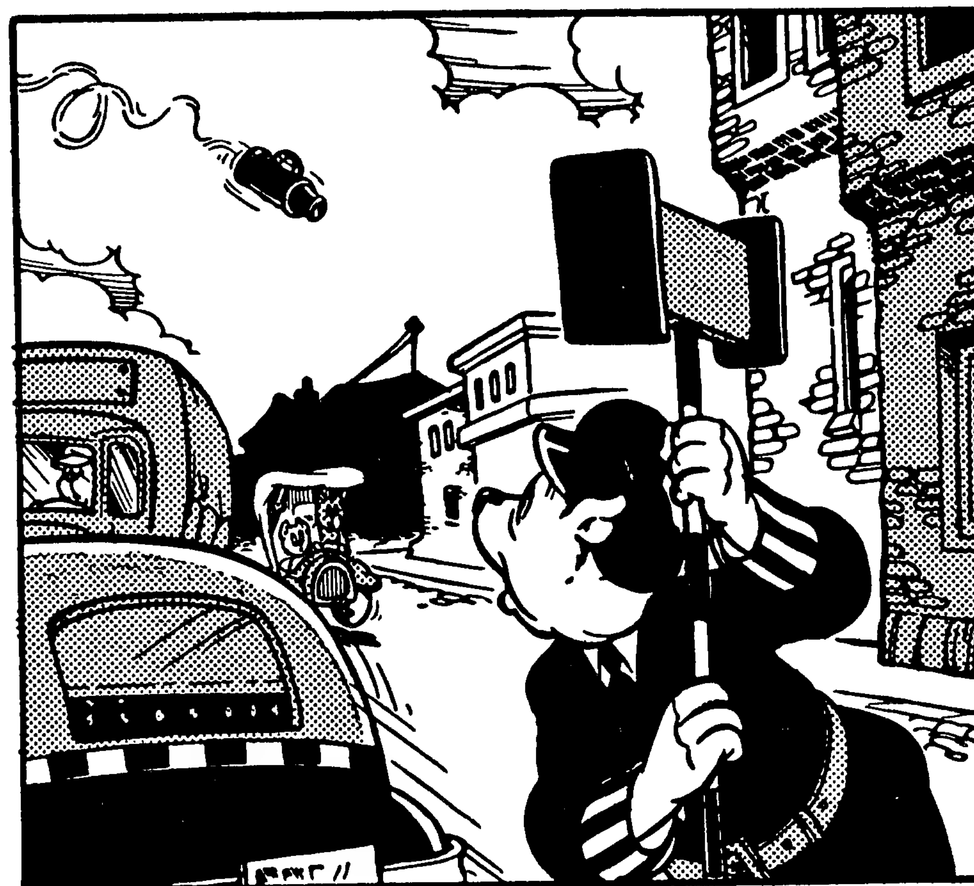

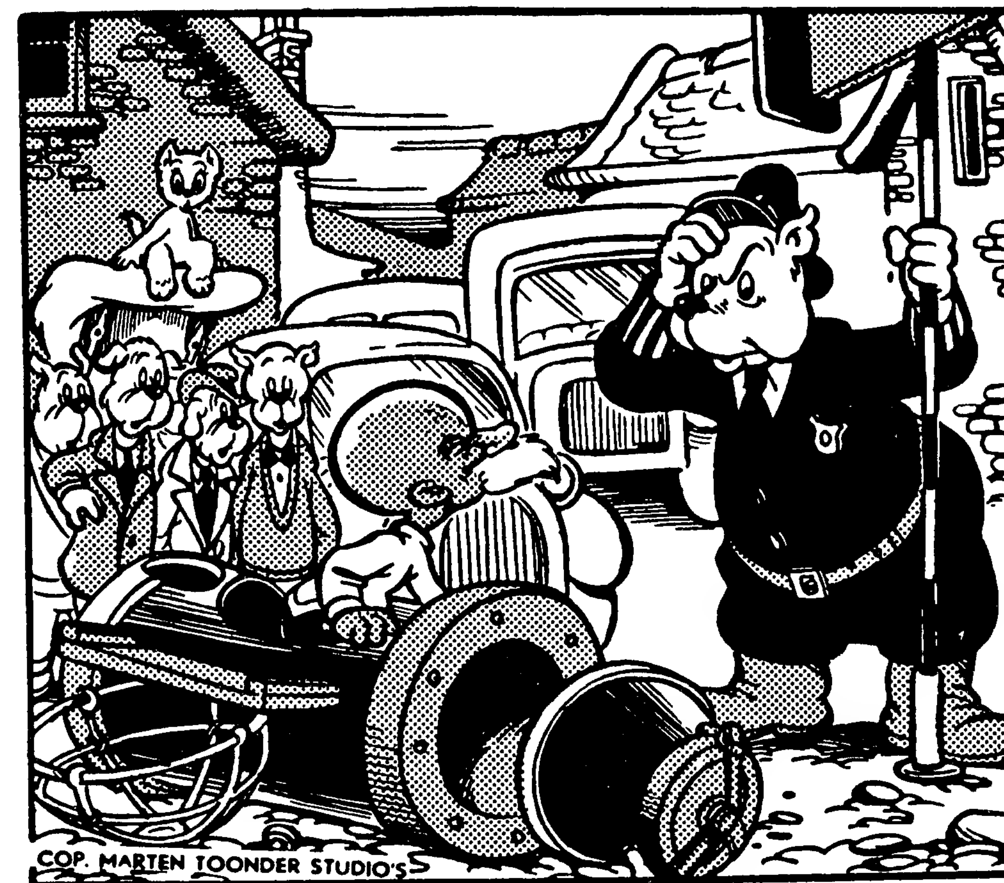

Heer Bommel, die verbluft tussen de wrakstukken van zijn schuurtje zat, kreeg niet de tijd om zijn oude potkachel nog lang na te kijken. Tom Poes trok hem namelijk mee naar de garage en duwde hem haastig naar de Oude Schikt.
'Dat mannetje doet toch wel een beetje èrg vreemd!' zei Tom Poes. 'Het idee om een voertuig te gaan maken van een oude kachel! Zou hij soms niet weten wat een auto eigenlijk is?'
'Onzin!' zei de heer Ollie, zijn motor aanzettend. 'Dat oude ventje weet àlles, jonge vriend! Het is 'n zeer ontwikkeld iemand, als je begrijpt, wat ik bedoel! Die formule, die ik van hem gekregen heb, is verschrikkelijk knap!'
'Zo,' zei Tom Poes, 'wat staat er dan op, heer Ollie?'
'Eh... een massa getallen, die eh...' Heer Bommel gaf gas en reed met grote snelheid de weg op in de richting van 't in de verte voortsuizende potkacheltje. 'Een reeks getallen,' hernam hij, 'die eh... die aangeven, hoe de zwaartekracht eh... ik bedoel, die de kracht van de zwaarte aangeven als eh... om kort te gaan eh... ik meen te zeggen... Je moet me niet afleiden, jonge vriend! Door je domme vragen kan ik mijn aandacht niet bij mijn auto houden. En ik heb al mijn hersens nodig om de Oude Schicht in de hand te houden, dat verzeker ik je!'
Nu, dat kon waar zijn. Heer Bommel's wagen gierde over de weg om niet te ver achter te raken. Het vreemde toestel van de dwerg had een veel grotere snelheid en was nog maar heel in de verte zichtbaar. Maar er scheen iets mis te gaan. Een paar ijzerdraadjes raakten los en daardoor verloor het apparaat een kachelpijp. Een pook volgde even later en toen werd de beweging van het geheel tamelijk onzeker. Schommelend knalde het nu door de lucht en het zag er naar uit, dat een noodlanding niet lang meer kon uitblijven...

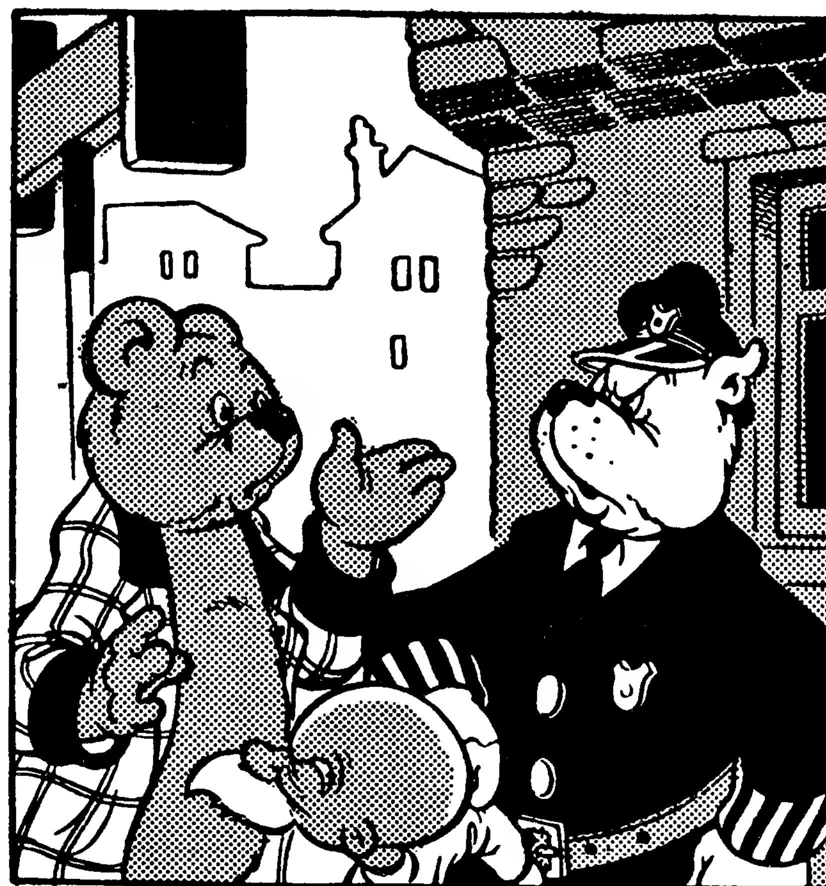

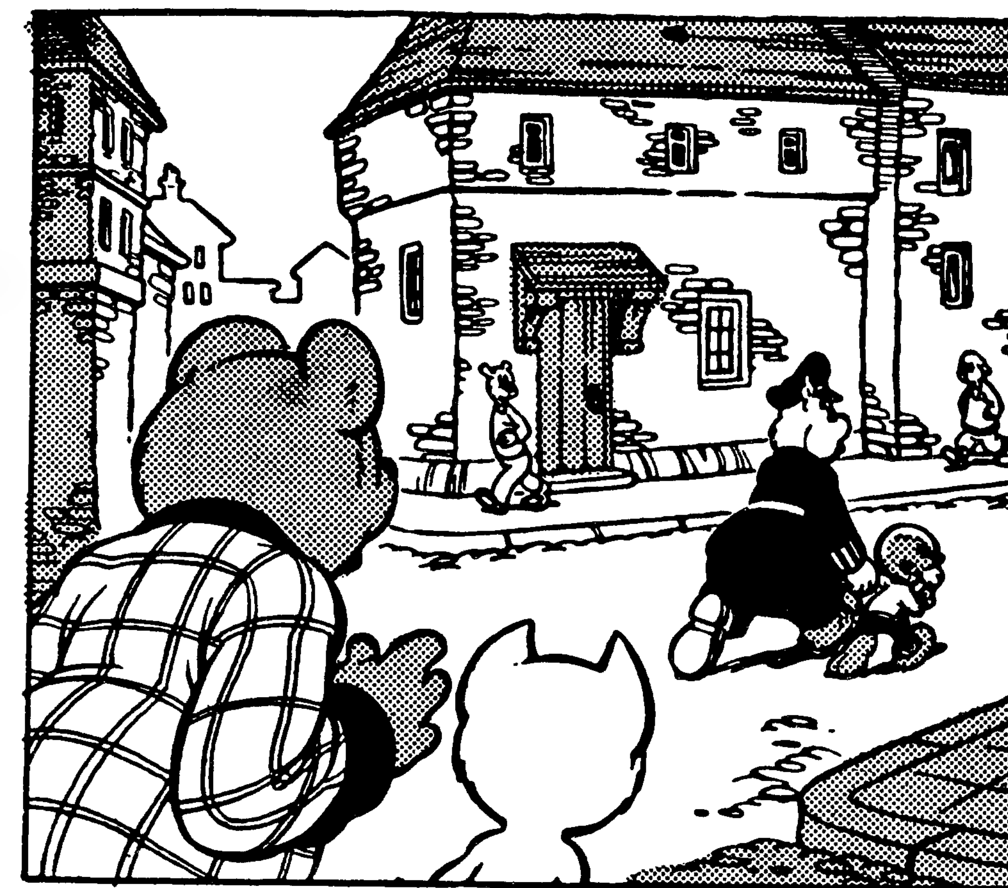

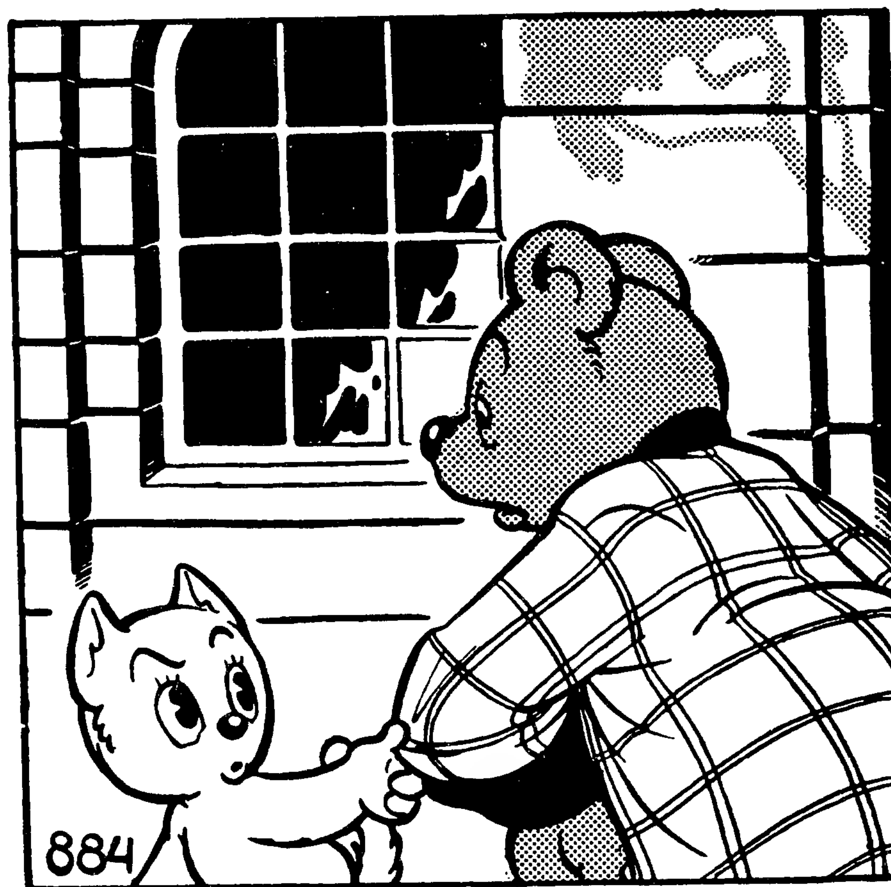
Het vreemde toestel van de dwerg was nu Rommeldam genaderd, maar door het verlies van de kachelpijp scheen het zijn stuur kwijt te zijn. Het daalde ten minste tamelijk snel en beschreef vreemde bochten in de lucht. Zonder remmen daverde het dwars door een toren heen en het valt te begrijpen, dat de burgers van de goede stad door dit voorval hevig schrokken.
'Een vliegende schotel!' riep iemand. 'Marsbewoners!' riep een ander, en een derde brulde: 'Een gesplitste atoom!'
De verkeersagent, die midden op het plein het verkeer regelde, was de enige die zijn kalmte bewaarde.
'Doorlopen!' riep hij, 'rechtshouden! Het is alleen maar een...'
Op dat moment had het vreemde toestel er genoeg van. Het maakte een duikeling en stortte met een daverende knal voor de voeten van de agent op straat.
'Het is alleen maar een potkachel!' zei de verkeersambtenaar, onzeker een pas achterwaarts doende. 'Kom er eens uit, meneer!'
De dwerg werd nu zichtbaar. Er was niet aan hem te zien, dat hij zich pijn had gedaan en misschien was dat ook wel niet zo. Hij glimlachte ten minste vriendelijk en schudde zijn hoofd.
'Ik vrees, dat de gigelgens niet zwaar genoeg was om de kracht van de gridogeen op te heffen!' sprak hij spijtig.
'Allemaal praatjes!' snauwde de agent. 'Mag ik uw rijbewijs eens even zien? U brengt met die grappen het verkeer in gevaar!'
'Dat loopt mis, heer Bommel!' zei Tom Poes, die op het dak van de Oude Schicht was geklommen om over de oploop heen te kunnen kijken.

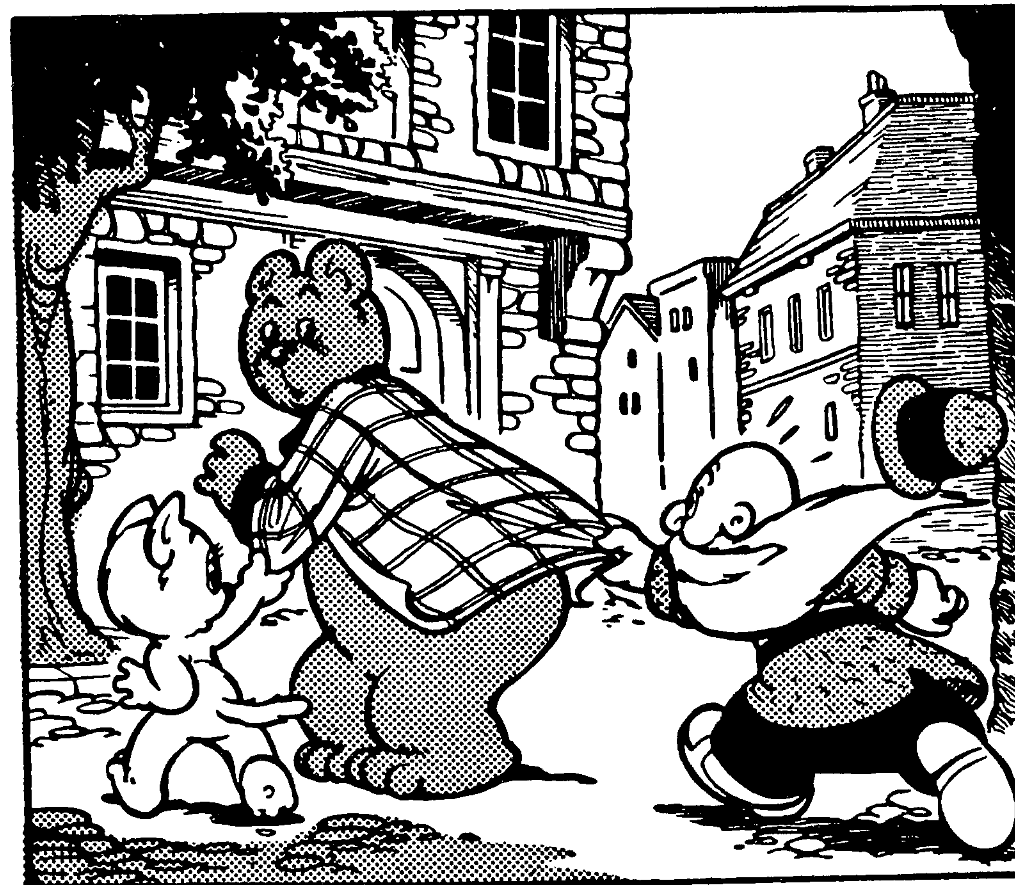
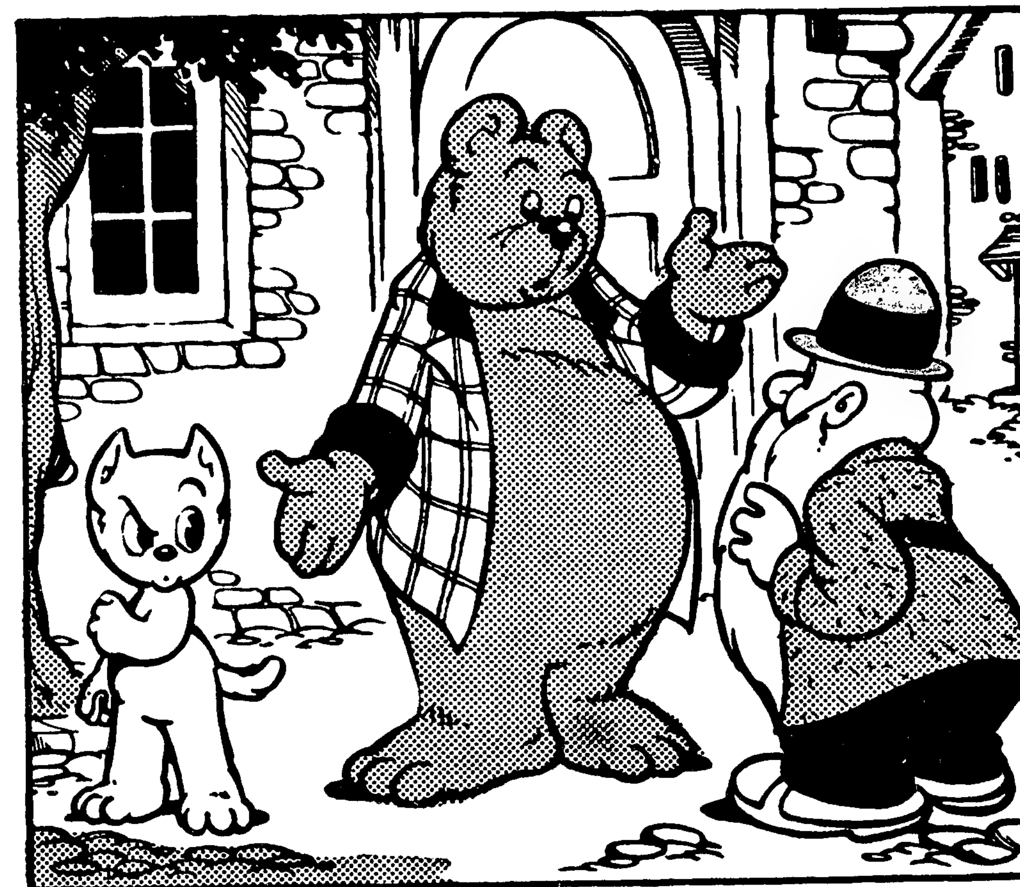

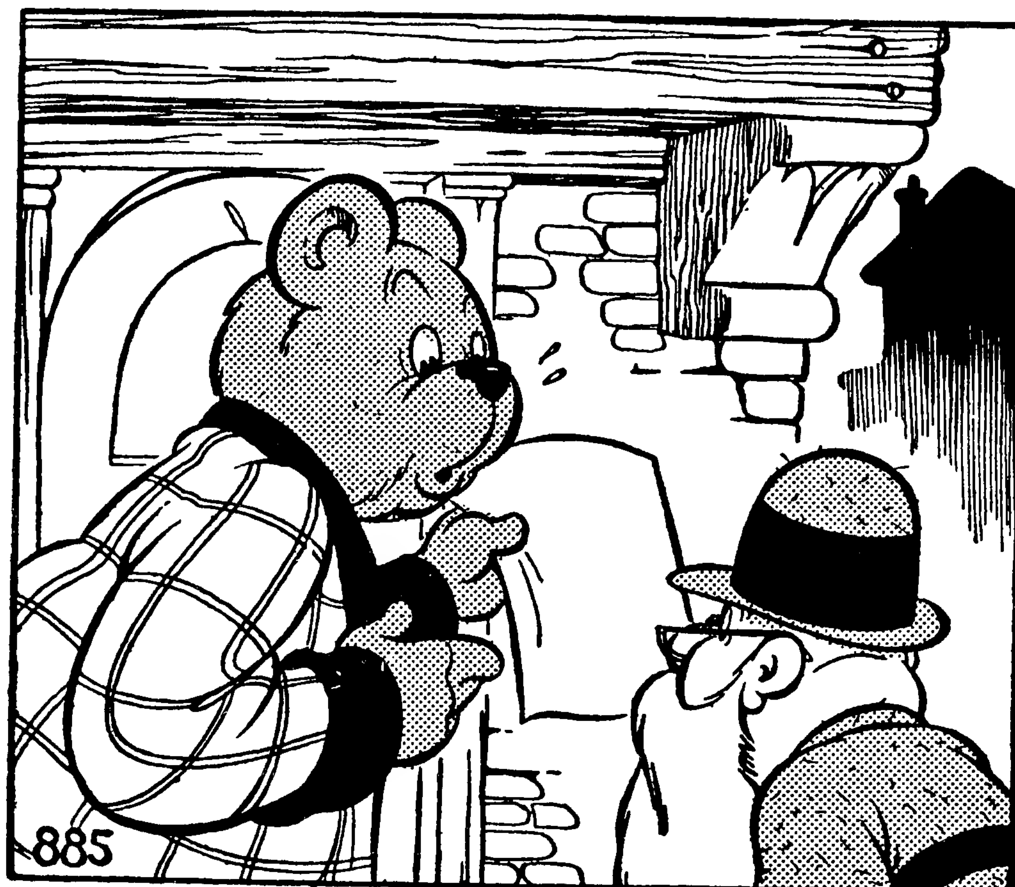

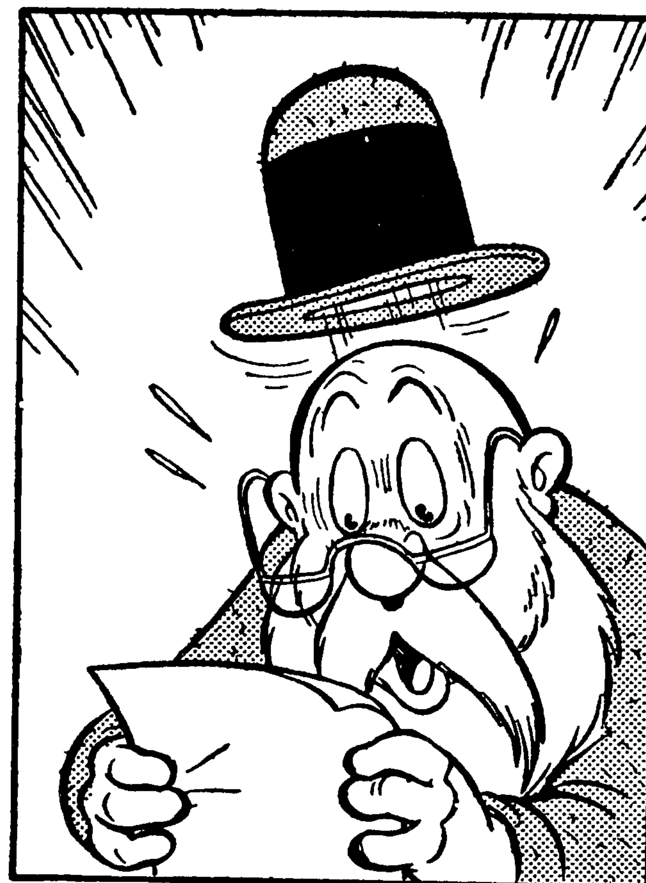
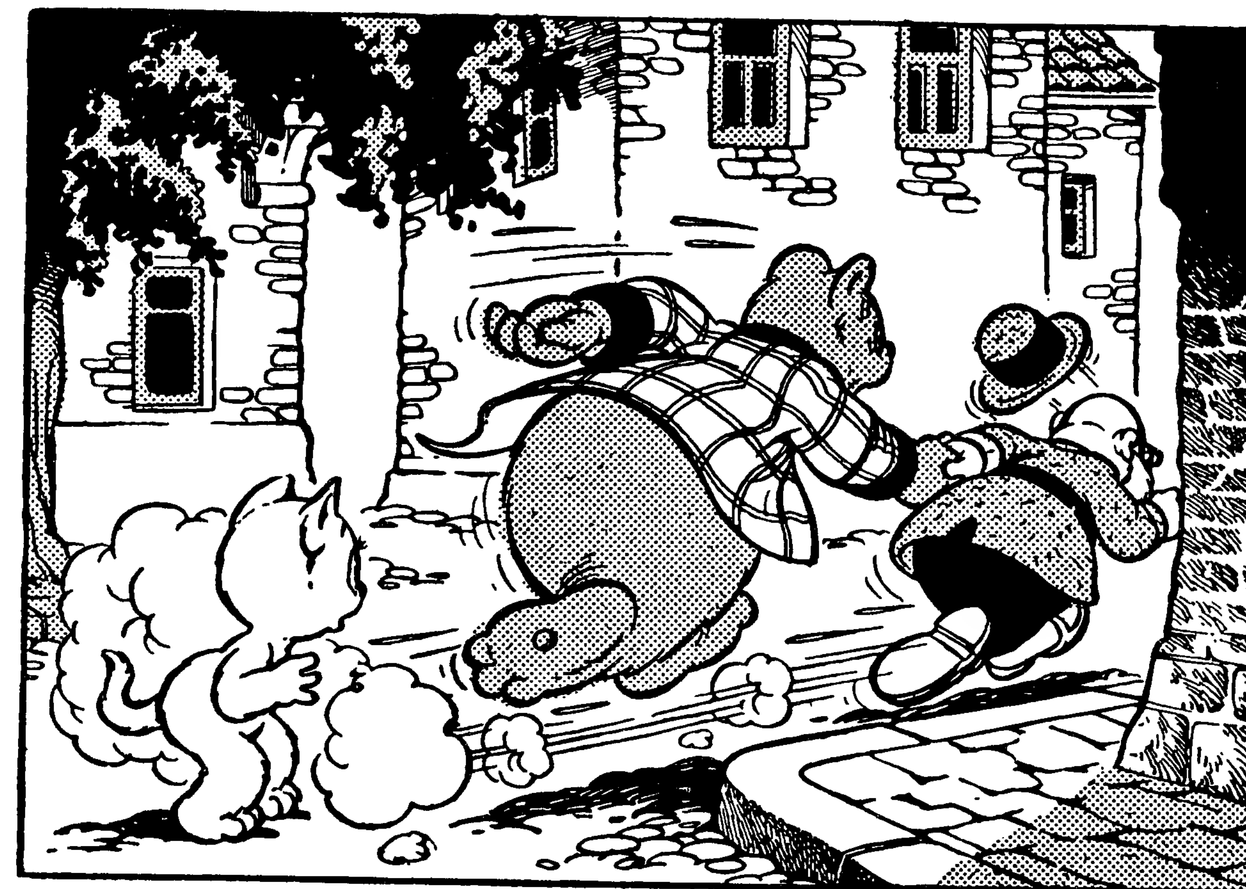
'Ik moet u arresteren, meneer!' zei de verkeersagent bars. 'U hebt geen papieren bij u en bovendien is het verboden boven deze stad in potkachels of andere, niet ingeschreven voertuigen rond te vliegen! U staat er lelijk op!'
'Wacht eens even, agent!' riep heer Bommel, die zich door de menigte heendrong, 'dat gaat zo maar niet! Deze heer eh... deze heer is een goede kennis van me. We waren alleen maar even op weg naar de fietsenmaker om een krukasje te kopen!'
'Dat is waar!' zei het oude ventje, 'voor een kleine proef op het gebied der tra-spotogomen had ik een gehard ijzeren voorwerp nodig, dat heer Bommel een krukasje noemt. 'Ach ja, heer Bommel heeft zo'n geweldig denkraam, die weet alles!'
'Ik vertik het, om hier voor de gek te worden gehouden!' zei de agent boos. 'Kom maar mee naar het bureau, dan zullen we daar wel eens uitzoeken, hoe het met die denkramen en die krukasjes zit!'
'Maar dit is een goeie vriend van me!' riep heer Bommel. 'Ik heb een formule van hem gehad over de zwaartekracht!'
'Een goeie vriend, hè?' zei de agent achterdochtig. Hij wist niet goed wat hij doen moest, want hij wilde heer Bommel ook niet graag tegen zich krijgen. Maar plicht is plicht en daarom zei hij: 'Deze oude heer heeft geen papieren. Kunt u mij dan zijn naam en zo opgeven?'
'Zijn naam is eh... hij heeft geen naam!' zei heer Ollie bedremmeld.
'Ha!' riep de agent bitter. 'U houdt me dus ook al voor de gek! Mooi is dat! U zult er nog wel meer van horen! Hij heeft geen naam. Ha!'
En boos duwde hij het oude kleine mannetje in de richting van het politiebureau, terwijl heer Bommel en Tom Poes hem nastaarden...

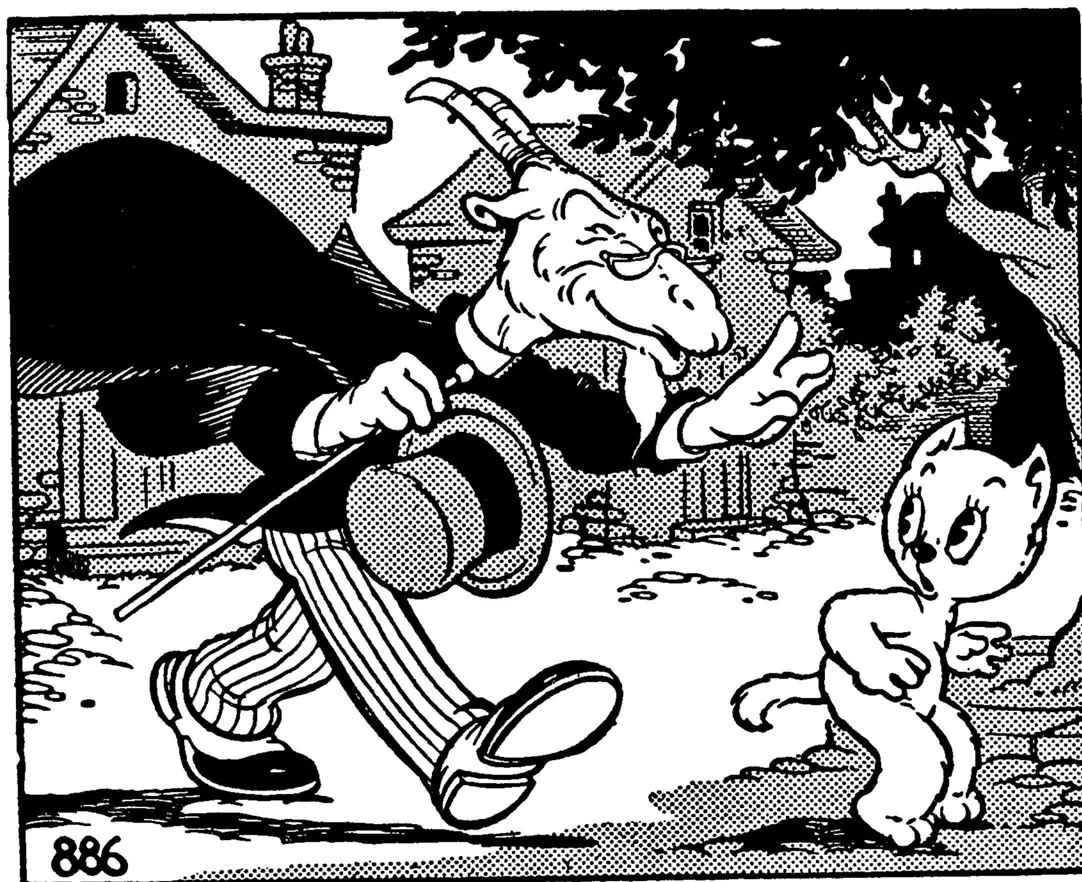

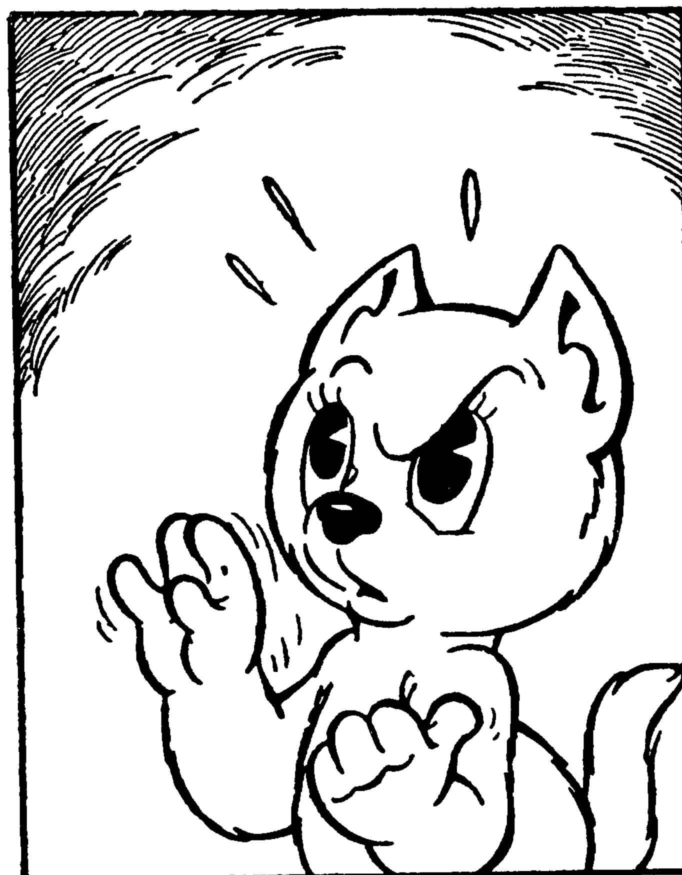
'Bah!' zei heer Bommel moedeloos. 'Nu neemt hij die arme grijsaard mee naar het bureau, Tom Poes! Wat moeten we nu doen? Ik kan hem toch niet aan zijn lot overlaten? Hij weet nu wel erg veel, maar hij begrijpt niet alles, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'Laat hem nu maar!' zei Tom Poes. 'Hij zal zich wel redden zonder u! Hij geeft niets dan moeilijkheden en ik heb maar liever niets met hem te maken!'
Heer Bommel wilde een boos antwoord geven, maar op dat moment werd hij aan de andere kant aan een arm getrokken.
'Eén ogenblik!' zei een krakende stem en toen heer Bommel verward omkeek, zag hij een mannetje met een dophoed en een lange baard naast zich staan.
'Der naam is Prlwitzkofsky!' zei het mannetje, de hoed lichtend. 'Ben prrrofessorr an der univerrsiteit in deze stad!'
'Aha! Zozo!' zei heer Ollie, 'mijn naam is Bommel. Wat is er?'
'Wie was der vriend van u her Boml?' vroeg de professor. 'Dat is een interessante uitvinding, der vliegende kachel! Wie was der vriend?'
'Dat was eh...' zei heer Bommel, 'dat was een erg knap iemand, hoewel hij geen naam heeft. Ik heb hem ergens onder de grond ontmoet en hij weet alles, hoewel hij de eenvoudigste dingen niet weet, als u me volgen kunt. Hij heeft me een formule gegeven over de zwaartekracht of zo... erg knap!'
'Ah, zo!' zei de professor belangstellend. 'Een grote brein! Een breinbaas! Ja, ja! Iek wil hem errg graag ontmoeten! Gaat dat? En mag ik der formule eens zien?'
'Kom nu mee, heer Ollie!' zei Tom Poes, maar heer Bommel luisterde natuurlijk weer niet. 'Een breinbaas!' riep hij, 'juist, dat is een goede naam voor hem! Ik zal u die formule eens geven!'

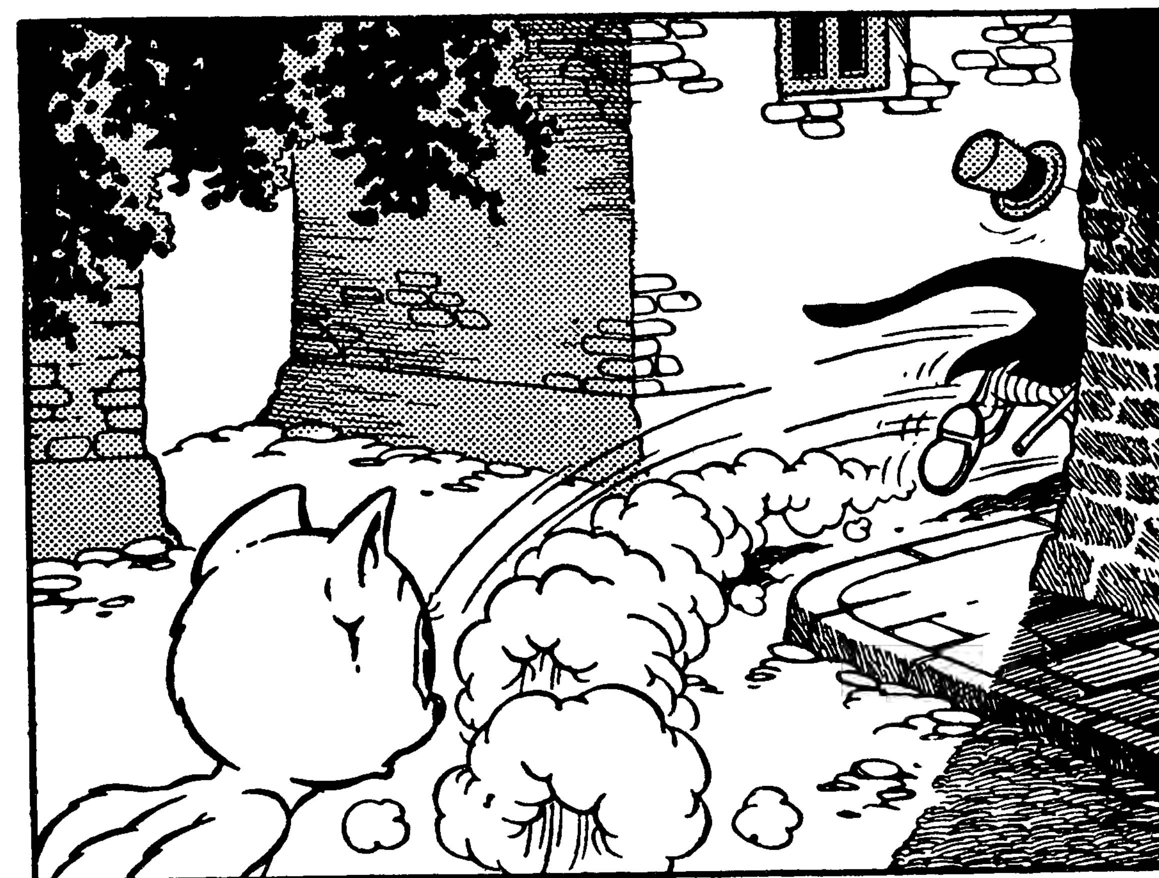

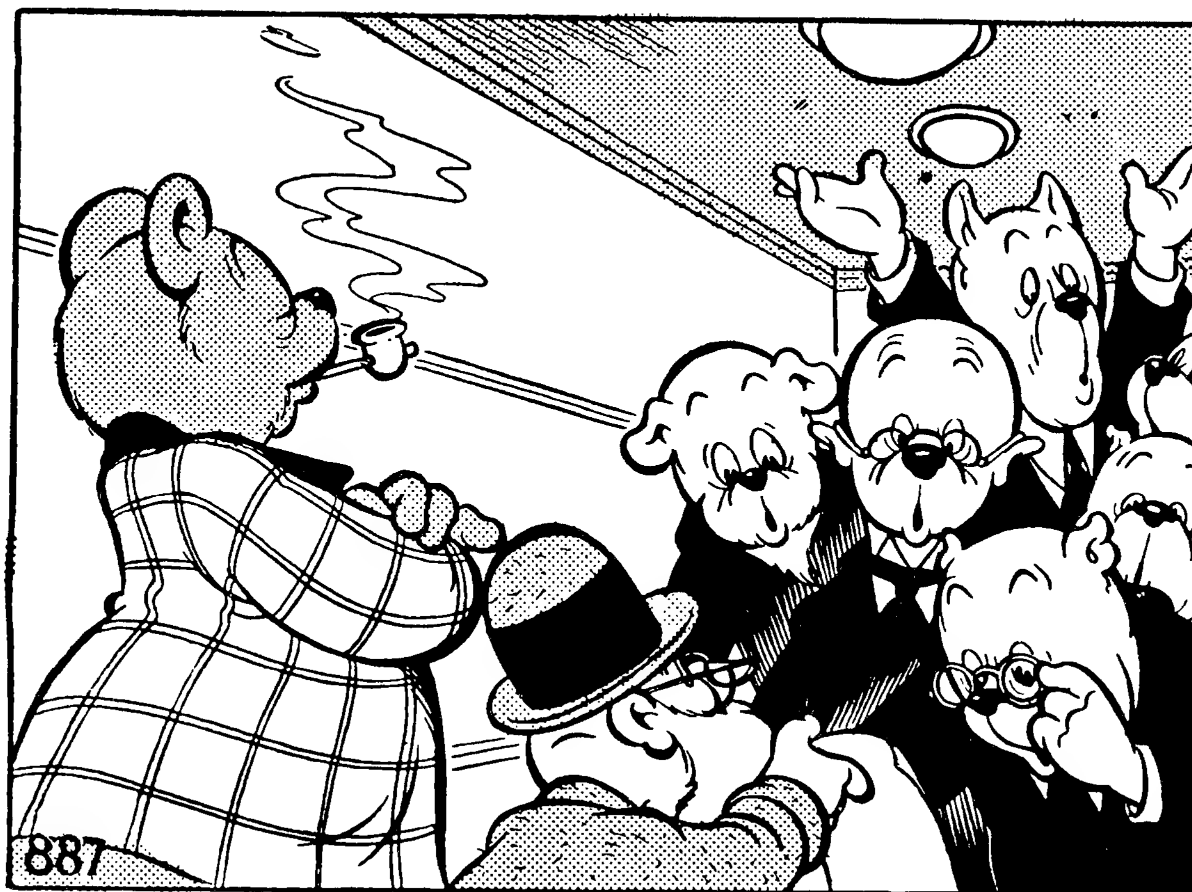
'Kijk', zei heer Bommel terwijl hij het papier met de formule uit zijn zak trok. 'Kijk, hier is dat ding over die kracht, professor!'
'Prraw!' sprak de professor het document openvouwend. Hij begon mompelend te lezen zodat zijn lange baard zachtjes op en neer wipte. Maar naarmate hij verder kwam, werd hij onrustiger, zijn ogen begonnen uit te puilen en zijn hoed wipte hem van de schedel.
'Prraw!!' riep hij tenslotte. 'Dit is ganselijk wonderbaar! Een nieuwer zwaartekrachtidee! Der omwenteling van aller wetenschap!! Prraw!'
'Zie je wel, Tom Poes?' vroeg heer Ollie trots. 'Het gaat over de zwaartekracht net als ik al opmerkte, zie je wel? Het is ganselijk wonderbaar, zoals ik je gisteren al vertelde! Zulke dingen doe ik niet half, jonge vriend! Een Bommel pakt de dingen groot aan, niet dat kleine werk!'
'Is dit van u, her Boml?' vroeg de professor, eerbiedig over zijn bril kijkend, is dit uwer formule?'
'Ja zeker!' zei heer Bommel haastig, 'eh... dat is te zeggen, eh... ja, het is mijn formule, waar of niet, Tom Poes?'
'Hm, ja,' zei Tom Poes, 'dat is te zeggen...'
'Mooi! Prachtig! Wonderbaar! Prraw!' kreet de professor. 'Kom mee, her Boml!' U wentelt de wetenschap om! Kom mee naar der universiteitsgebouw! Iek ga u voorstellen aan die andere professors! Kom mee!' En hij vatte heer Ollie bij een arm en trok hem in volle draf een straathoek om, zodat Tom Poes plotseling helemaal alleen in de stofwolken achterbleef.
'Het is ook altijd hetzelfde!' mompelde Tom Poes zorgelijk. 'Heer Ollie bezorgt zich zelf altijd moeilijkheden. Dit wordt weer narigheid, daar ben ik zeker van!'

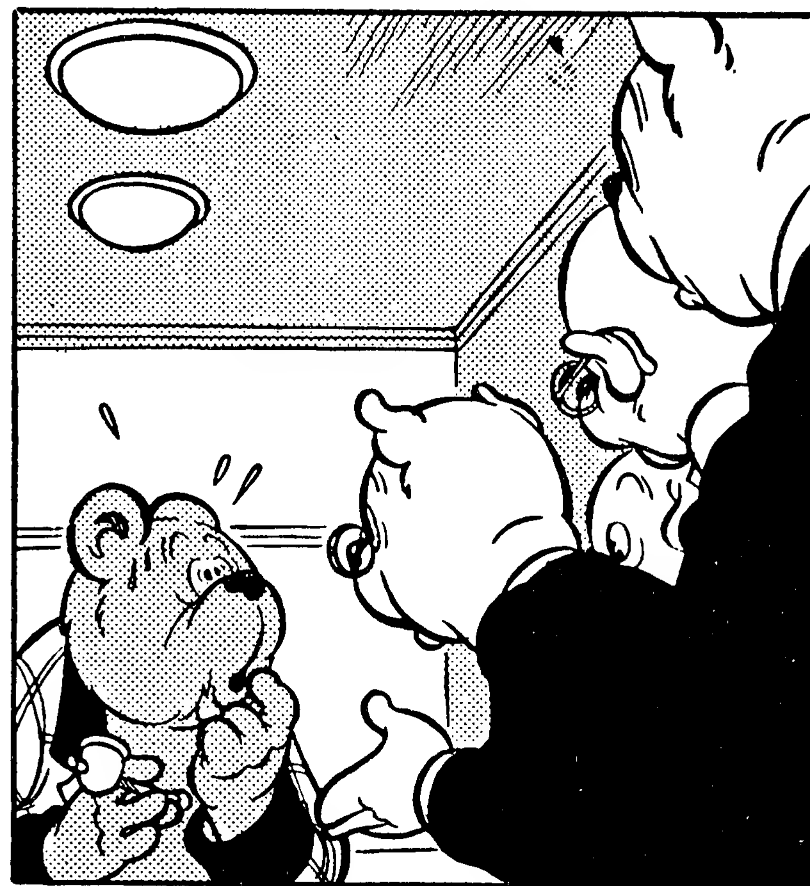
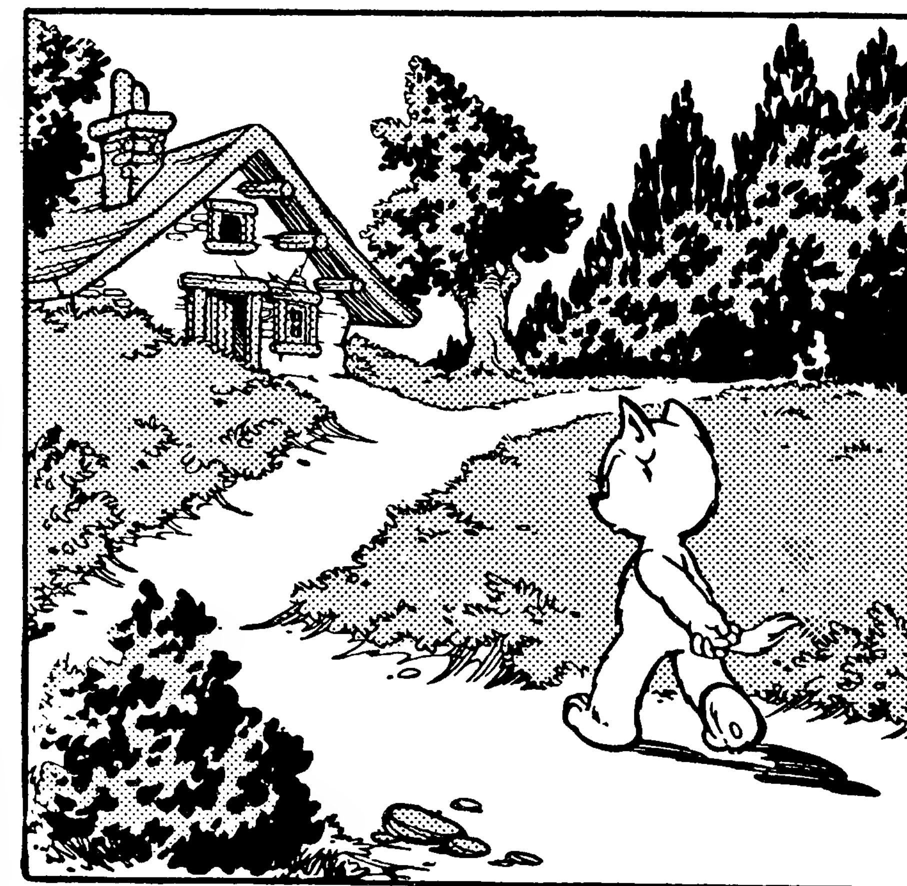

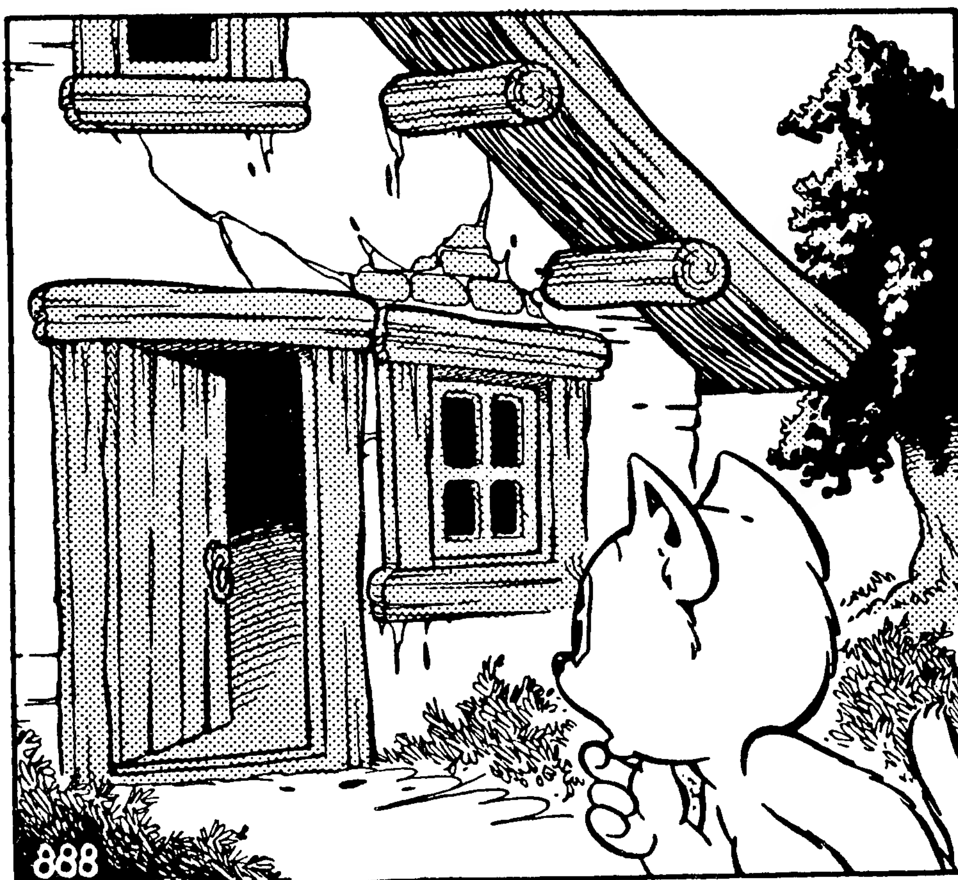

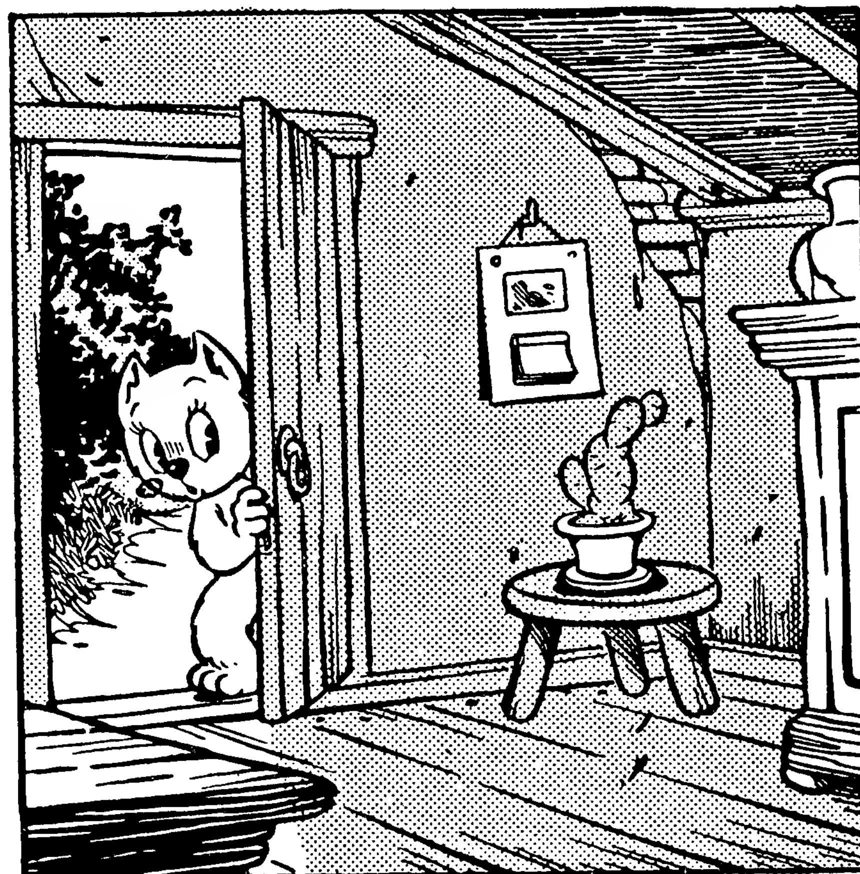
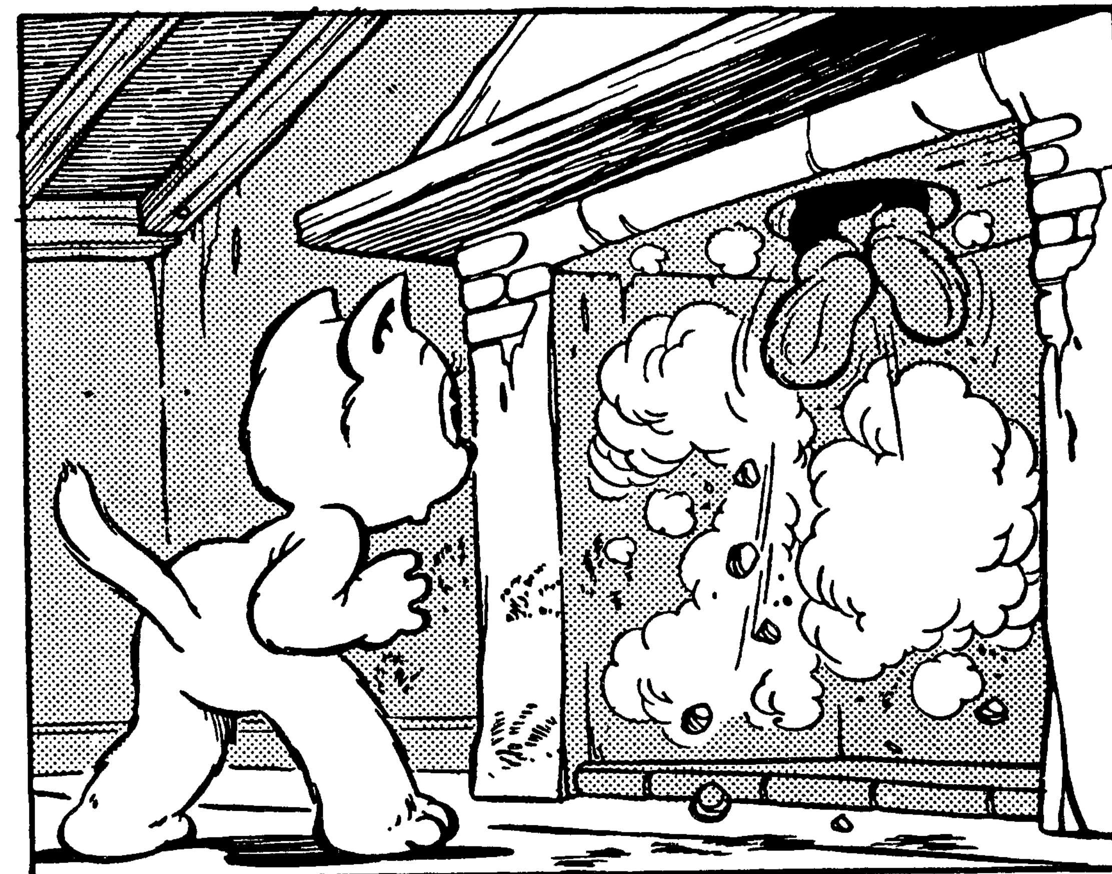
Terwijl Tom Poes zo zorglijk de verdwijnende heer Bommel stond na te kijken werd hij zacht op de schouder getikt. Hij draaide zich geschrokken om en stond toen tegenover niemand minder dan professor Sickbock, die hem met een fijne glimlach groette.
'Ei, ei, daar is dat alleraardigste Tom Poesje weer!' sprak de geleerde. 'Hoe prettig u weer eens te ontmoeten, kleine guit! Wel, wel! En wanneer ik me niet vergis was dat uw gezette vriend Bommel, die zo snel wegdartelde? Neen, niet dat ik nieuwsgierig ben, manneke, maar waar ging uw vriendje zo ijlings met die professor naar toe? Want dat was toch die professor met die rare naam, nietwaar? Welnu, waarheen gingen die beide makkertjes zo snel?'
'Dat gaat je niets aan!' zei Tom Poes onbeleefd. 'Vraag het ze zelf maar, als je het zo graag weten wilt!'
'Ei, ei, die toon past u niet!' zei de professor verwijtend. 'Ik stel belang in het wel en wee van u en de uwen! Welnu, had het wegsnellen van uw vriend iets te maken met dat vreemde toestel, dat hier zo even is neergestort? Er zat een klein mannetje in, als ik het zo omschrijven mag!'
'Nee,' zei Tom Poes, 'daar had het niets mee te maken! Het ging over die zwaartekrachtformule... eh... daar heb je niets mee te maken, bedoel ik!' Maar Tom Poes had al te veel gezegd. Professor Sickbock mompelde een haastig afscheidswoord en snelde achter heer Bommel en de andere geleerde aan in de richting van de universiteit, terwijl Tom Poes boos achterbleef...

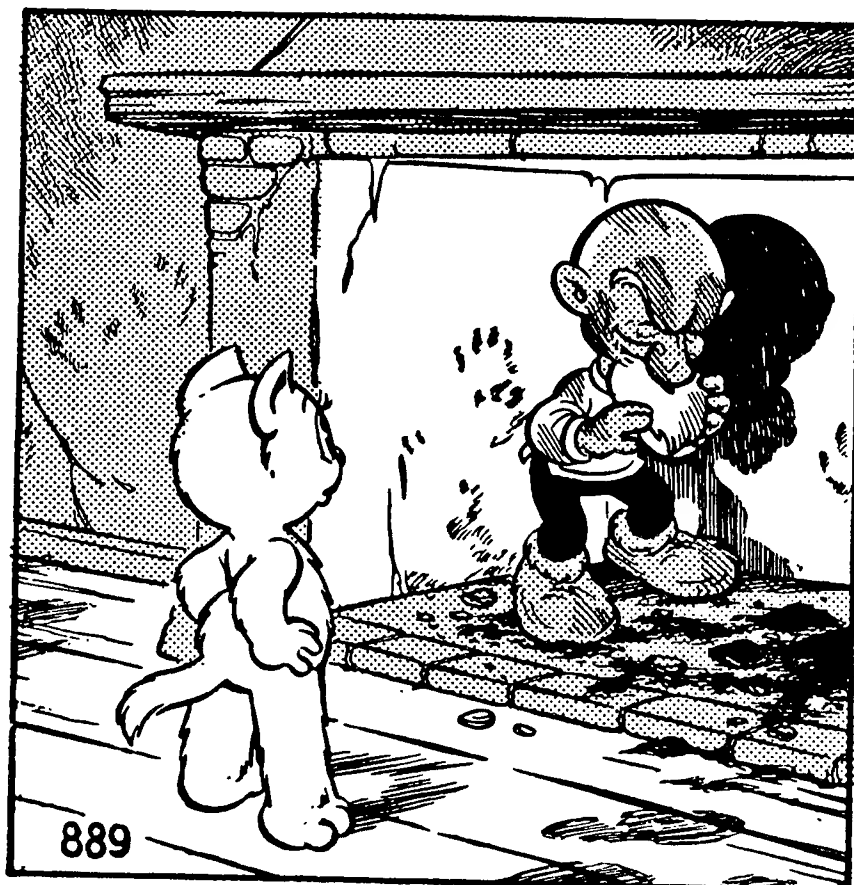
Intussen was heer Bommel door professor Prlwitzkofsky de Universiteit binnen gebracht. Het was de eerste keer van zijn leven, dat heer Ollie zo'n gebouw betrad, maar dat liet hij natuurlijk niet merken, zo is hij niet.
'Een aardig univers – hm – universuteitje!' sprak hij waarderend rondkijkend. 'Precies zoals ik het zelf zou hebben gebouwd, prof!'
'Aha!' zei de professor, 'blij dat te horen, her Boml! Komt mee naar der aula mijn her, daar zijn toevalligerwijze de andere professoren! Iek ga hun der formule tonen! Prraw! Zij zullen grote ogen maken!'
Nu, wat grote ogen maken precies is, weet ik niet, maar dat de professoren verbaasd waren is wel zeker. Zij bogen zich allemaal tegelijk over het papier met de formule en keken zacht mompelend van het document naar heer Ollie en weer terug. 'Ongehoord!' sprak eindelijk een van de geleerden, 'zéér opzienbarend!'
'Ja zeker!' gaf de heer Bommel bescheiden toe.
'Wat is de reden,' vroeg een ander nieuwsgierig, 'dat u uitgaat van een cirkel-kwadratuur? Het zou toch meer voor de hand liggen wanneer u zou trachten uw uitkomst drie-dimensionaal te benaderen?'
'En waarom neemt u de wortel uit uw gerenoveerde repartitie?' vroeg een ander, heer Ollie doorborend aanziende.
'Eh... wel...' zei heer Bommel, die het verschrikkelijk warm kreeg, 'eh... de wortel... eh... wel... men moet tenslotte bij de wortel beginnen nietwaar? Eh... ik bedoel... om kort te gaan... ik kan net zo goed bij de wortel als bij de tak beginnen, als u begrijpt wat ik bedoel. De wortel van de partie is eh... het begin! Gewoon maar het begin! Uit!!'
'Geniaal!' zei de eerste professor. 'Zéér ongehoord! Buitengewoon!'
Terwijl heer Bommel aldus in duizend angsten de formule besprak was Tom Poes op weg naar huis. Hij zag er bezorgd uit, want hij was niet erg gerust over de gang van zaken...

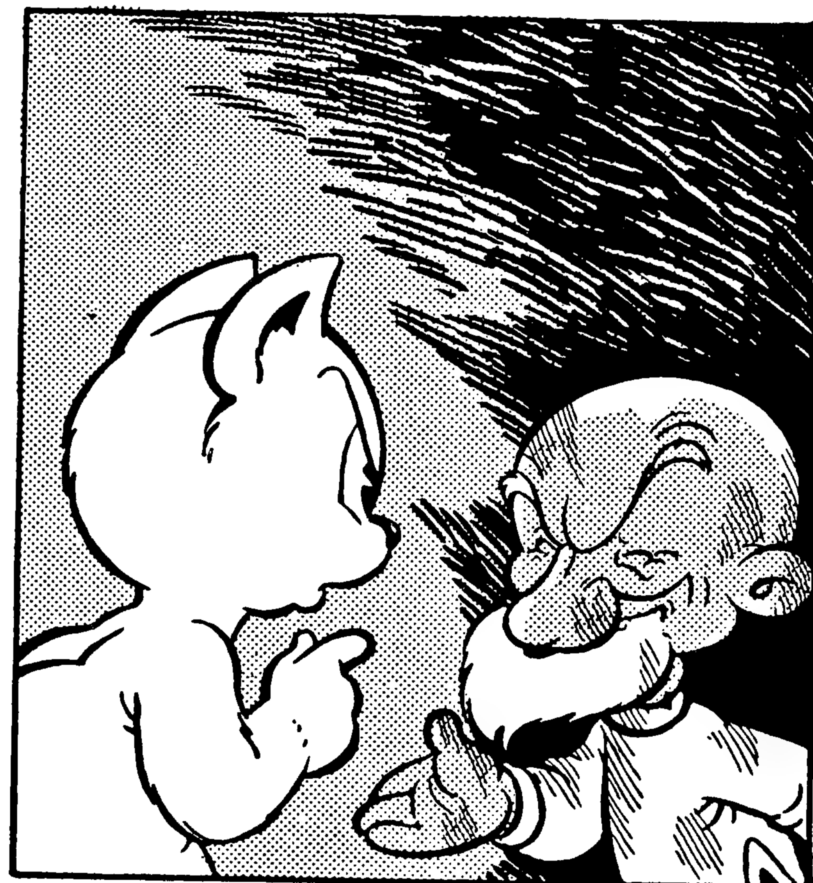
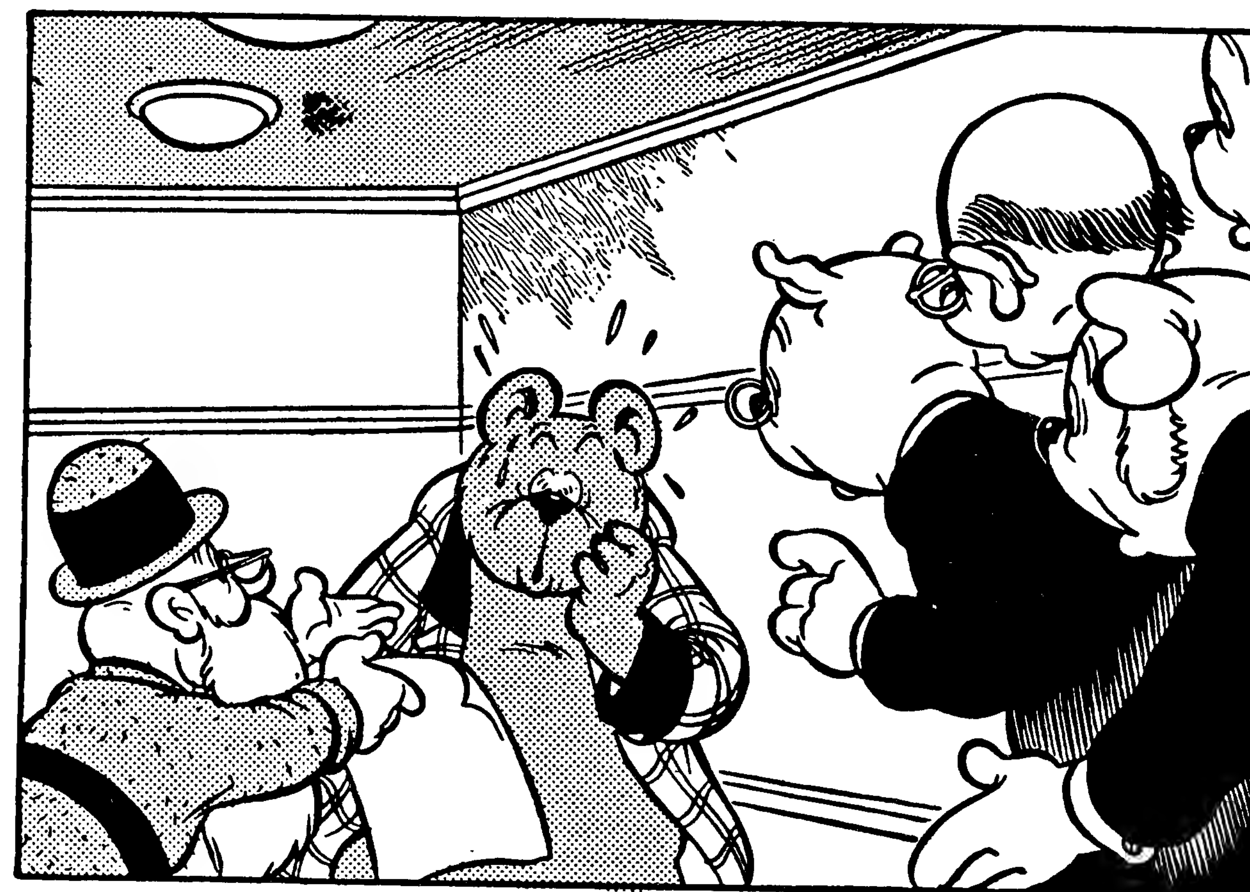

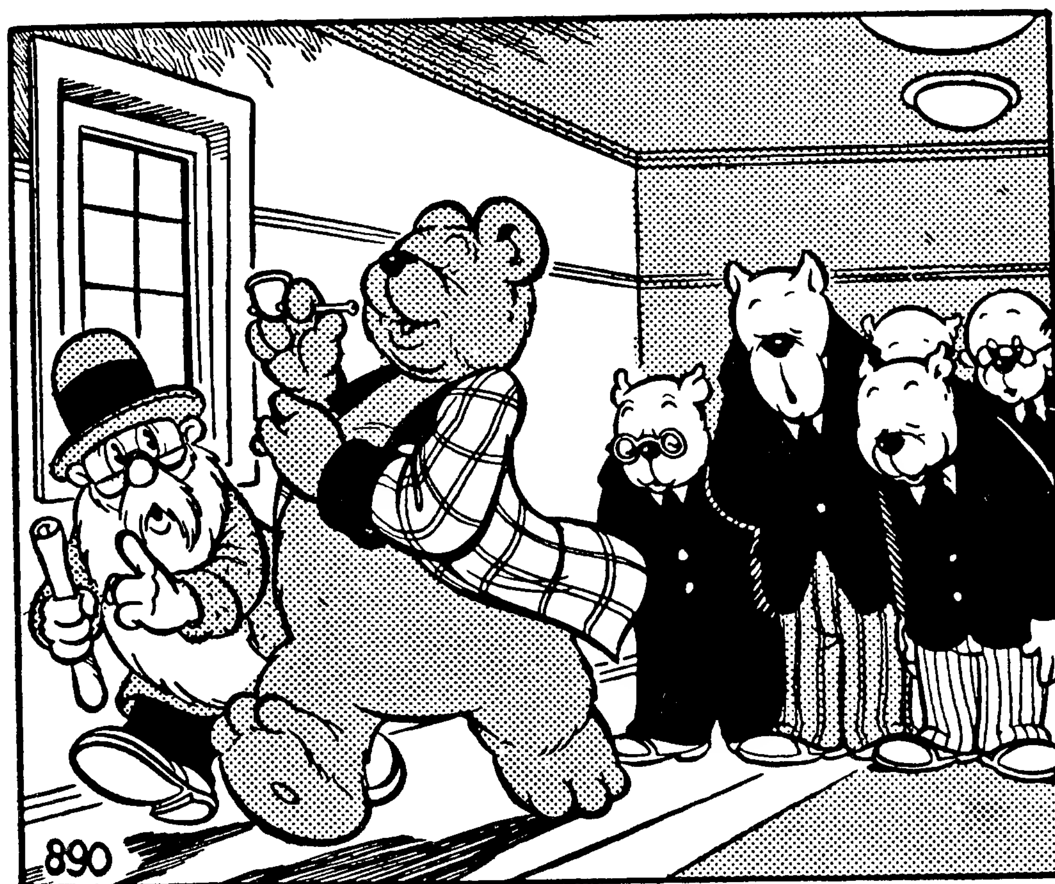
Tom Poes stapte op de deur van zijn huisje af en ontdekte toen dat de deur open stond. Nu wist hij zeker, dat hij die dicht had gedaan toen hij zijn woning verliet en daarom keek hij een beetje ongerust rond, op zoek naar inbrekers.
'Hm, er is bij mij niet veel te halen!' mompelde hij. 'Ik begrijp eigenlijk niet, waarom iemand zou proberen bij mij in te breken! Wat kan daar achter zitten? Ik zal in ieder geval maar voorzichtig zijn!'
'Héél zachtjes duwde hij zijn deur een eindje verder open en gluurde naar binnen. Nu, het was duidelijk, dat iemand ongenodigd zijn kamer was binnengedrongen. Op de grond stonden de afdrukken van vuile voeten en overal in het rond waren vegen te zien, die door vuile handen waren gemaakt.

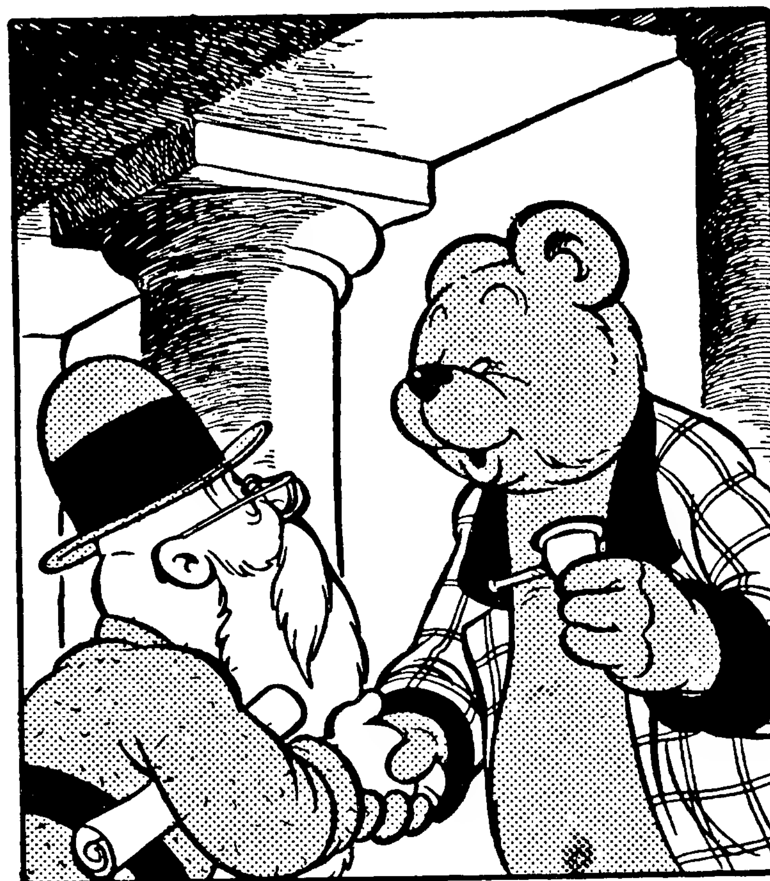
'Ik weet niet, wie hier geweest kan zijn!' dacht Tom Poes. 'Op het ogenblik zie ik niemand, maar het is zo zeker als iets, dat deze inbreker een vieze kerel moet zijn. Wat een handen moet iemand hebben, om zulke afdrukken achter te laten! Ik ga eens verder kijken, misschien is die viezerik boven!'
Zonder geluid te maken sloop hij dus zijn huis binnen, maar toen hij midden in de kamer stond, bleef hij verschrikt staan. Uit de schoorsteen stortten plotseling dikke roetbrokken naar beneden en temidden van zwarte wolken werd een paar voeten zichtbaar, die tastend naar beneden zakten.
'Een schoorsteenveger!' mompelde Tom Poes, maar toen ontdekte hij ineens dat de voeten hem bekend voorkwamen...

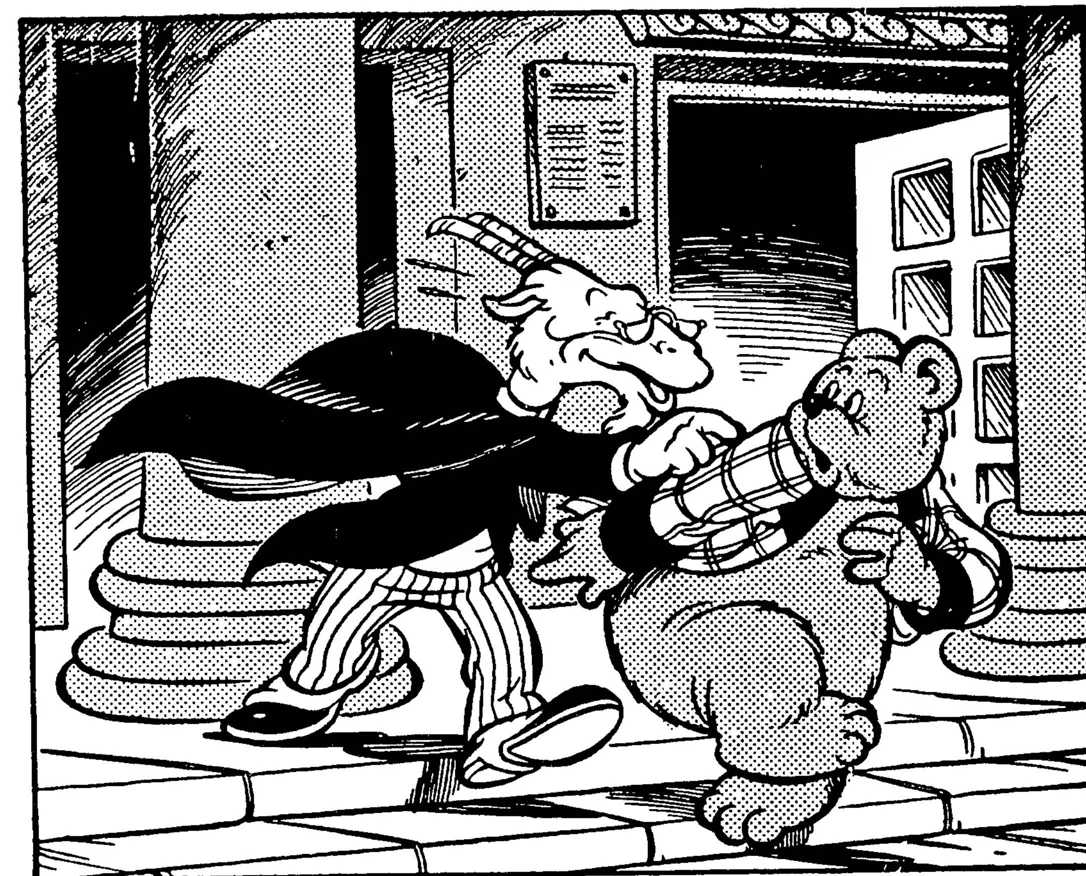

Terwijl Tom Poes met open mond stond te kijken, daalde er een bekende gestalte uit de schoorsteen omlaag. Het was het oude mannetje-zonder-naam, die hem vuil, maar vriendelijk begroette.
'Wel, we kennen elkaar al, geloof ik', zei het ventje. 'Erg toevallig dat ik u hier weer ontmoet. Ik ontdekte toevallig, dat er een prachtige vorming van xylogeen in dit bouwsel had plaats gegrepen en ik kon niet nalaten er even naar te kijken'.
'M-maar, hoe komt u hier binnen?' vroeg Tom Poes. 'En hoe komt u uit de gevangenis? U was toch gearresteerd toen ik u het laatst zag?'
'Ik weet niet, wat u met die moeilijke woorden bedoelt!' zei het oude ventje bezorgd. 'Mijn denkraam in maar klein, moet u weten. Maar toen die boze heer met die glimmende knopen van een bijzondere metaallegering...'
'Die politie-agent, bedoelt u zeker!' zei Tom Poes.
'Dat kan wel!' vervolgde de grijsaard. 'Toen dus die politie-agent mij had opgesloten, opende ik na een tijdje de deur met een eenvoudig volatiel ionen-preparaat, dat ik altijd bij me heb. Dat is handig wanneer men voor een hindernis staat, weet u? Nu en toen kwam ik op weg naar mijn werkplaats hierlangs en ontdekte die prachtige xylogeen-formatie...'. 'Ja, ja!' zei Tom Poes ongeduldig, 'u bent een vreemd iemand, moet ik zeggen. Het is niet netjes om zo maar iemands huis binnen te dringen, zelfs niet voor een xylofoonformatie. Maar nu u er toch bent, kunt u wel thee blijven drinken, als u eerst uw handen even wast!'
Heer Bommel intussen, had het steeds warmer gekregen onder de vragen, die de professoren hem stelden en hij zocht koortsachtig naar een manier om weg te komen.
'U bent zich zeker wel bewust van het feit, dat deze formule de wet van Newton volkomen omverwerpt, nietwaar?' vroeg een der professoren hem. 'Zeker!' zei heer Bommel. 'Gewoon omverwerpen, is mijn stelregel. Geen half werk, is mijn stelregel. Dat heeft mijn goede vader mij altijd voorgehouden en daar houd ik mij aan. Maar nu moet ik gaan.

'Het spijt me, dat u moet gaan!' zei de oudste professor. 'Dit gesprek was buitengewoon leerzaam! Ik hoop, dat wij uw formule even mogen houden om hem te bestuderen, dan hoort u nog wel van ons. Ik zal de senaat voorstellen u tot doctor honoris causa te benoemen!'

'Tot wat?' zei heer Bommel vermoeid. 'Dokter Honores Kousa? Goed hoor! Maar nu moet ik gaan. Tot ziens!'

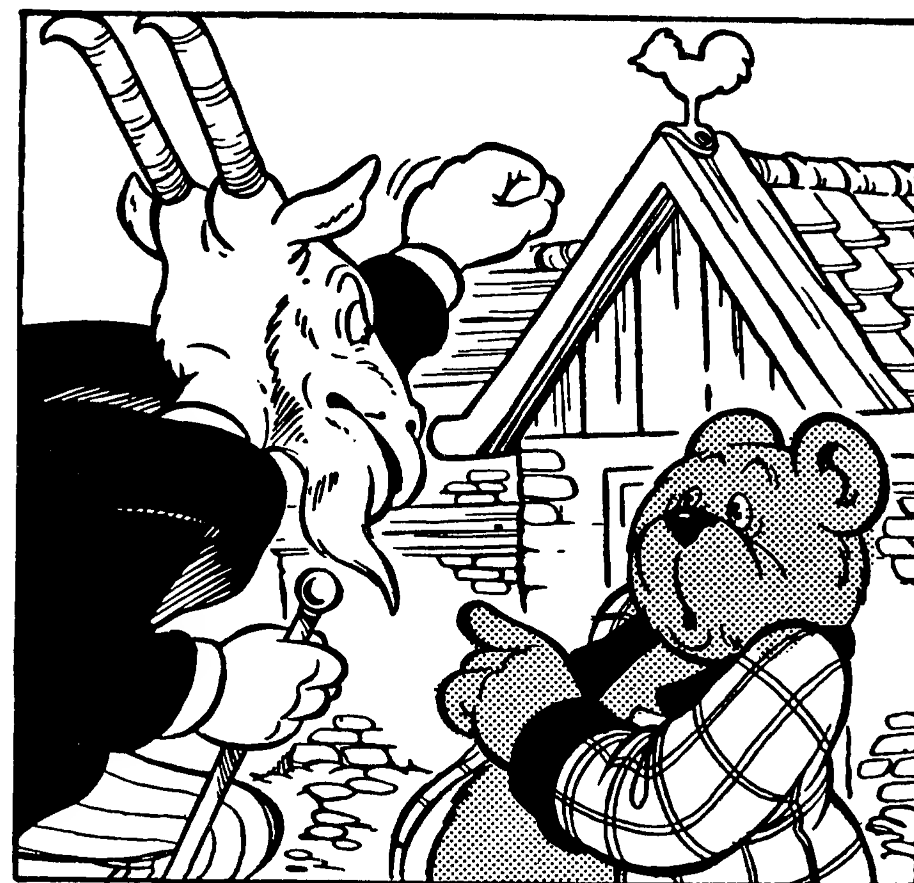
Professor Prlwitzkofsky bracht heer Bommel naar de uitgang en drukte hem warm de hand. 'Het was ene grote eer!' sprak hij. 'Iek hoop, dat u der doctorstitel zult akseptieren. U hoort van ons, goeden dag, her Boml. Heer Ollie liep langzaam het grote gebouw uit en veegde zijn voorhoofd af.

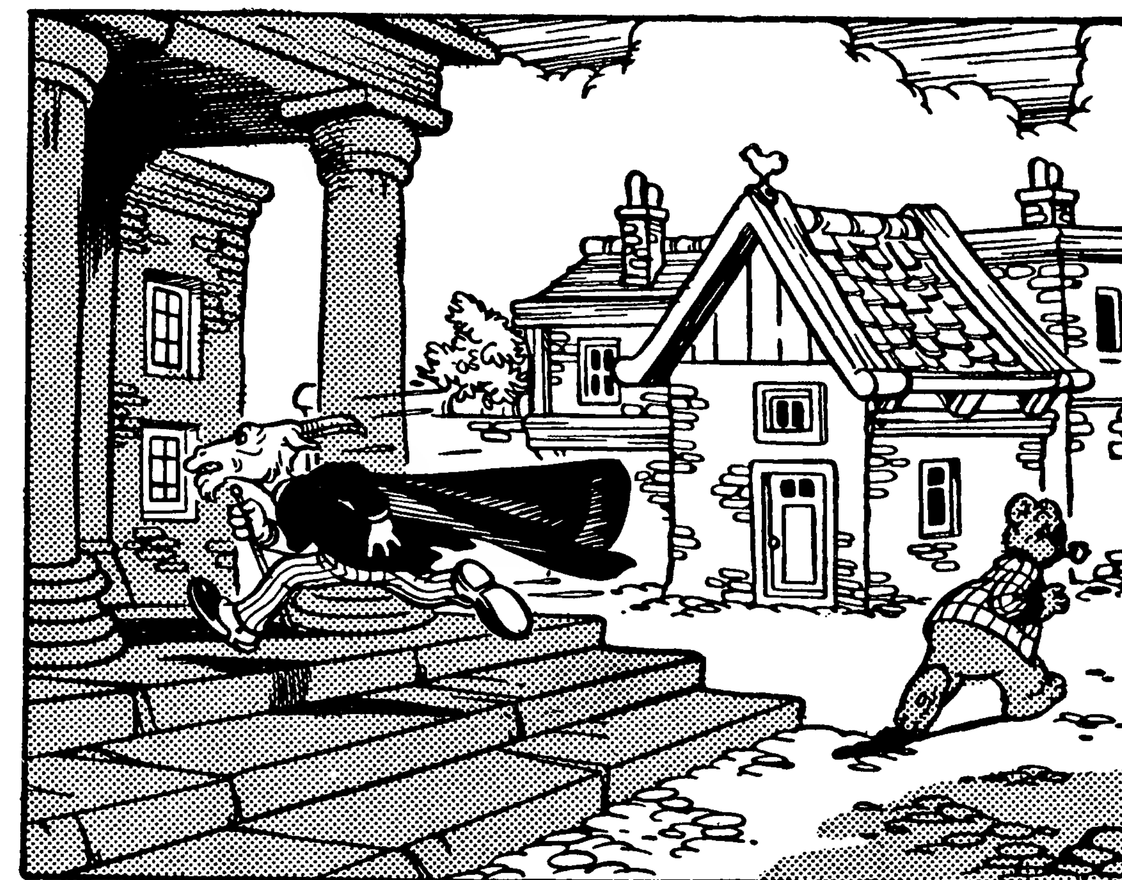
'Oef!' zuchtte hij. 'Dat was verschrikkelijk! Ik hoop, dat ik nooit meer iets met die lui te doen krijg. Dat was te erg voor een heer met mijn gevoelig gestel... Oef... Maar ze vonden me wèl knap, je zou dus zeggen, dat ze niet zo dom waren als ze praatten! Hm, professoren, bah!' Op dat moment trad er een schrale figuur van achter een pilaar te voorschijn en legde een hand op heer Ollie's arm. Het was professor Sickbock. 'Duid mij niet euvel, dat ik u doe schrikken!' sprak de geleerde. 'Er is echter een dringende vraag, die mij het gemoed prangt. Wat hield u daar bezig? Wat zoekt gij in het universiteitsgebouw?'

'Vraag dat maar binnen!' zei heer Ollie humeurig. 'U bent toch ook een professor? Wel ga dan naar uw vrienden. Ik vertik het om die formule twee keer uit te leggen, ik snap er geen steek van... eh... ik bedoel... ik ben veel te moe bedoel ik!'

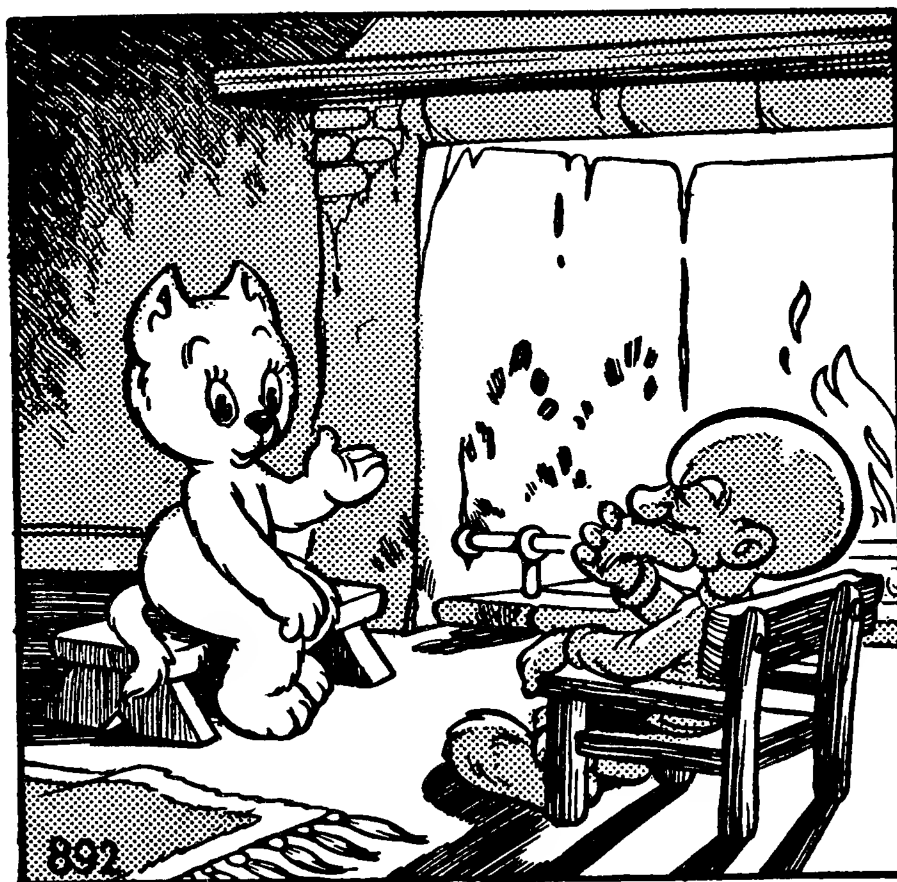
'Ik kan daar niet binnen gaan!' zei professor Sickbock koel, 'ik ben daar niet gezien, omdat ik tot een concurrerend universiteitsbedrijf behoor. Waar is die formule, waarover ge spraakt? Antwoord mij!!!'

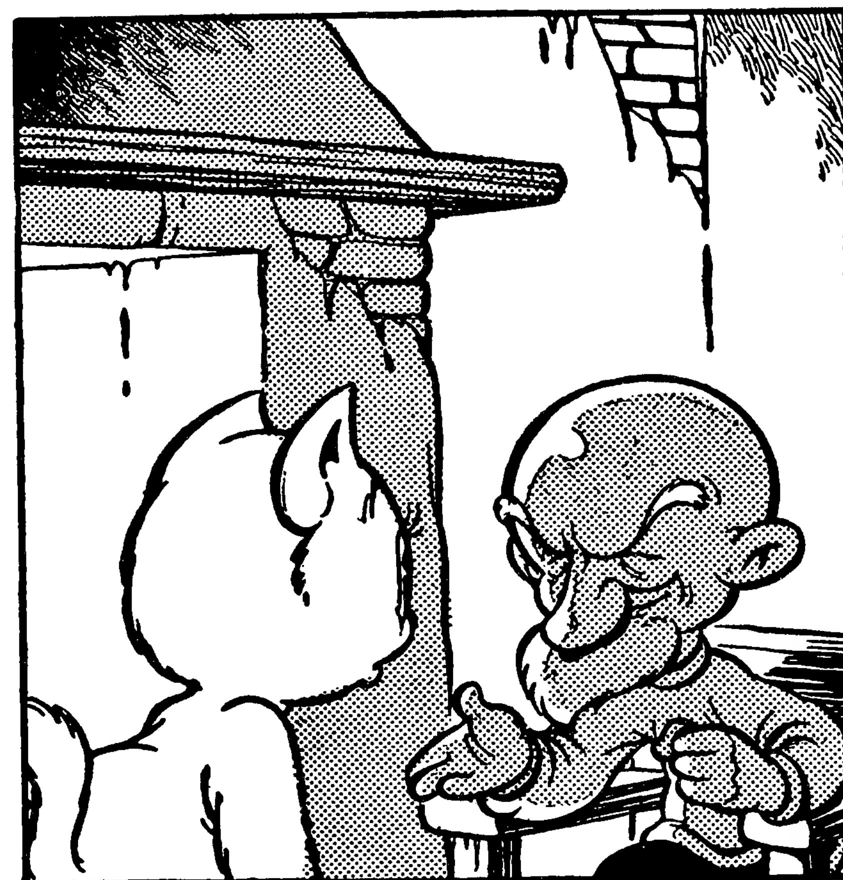
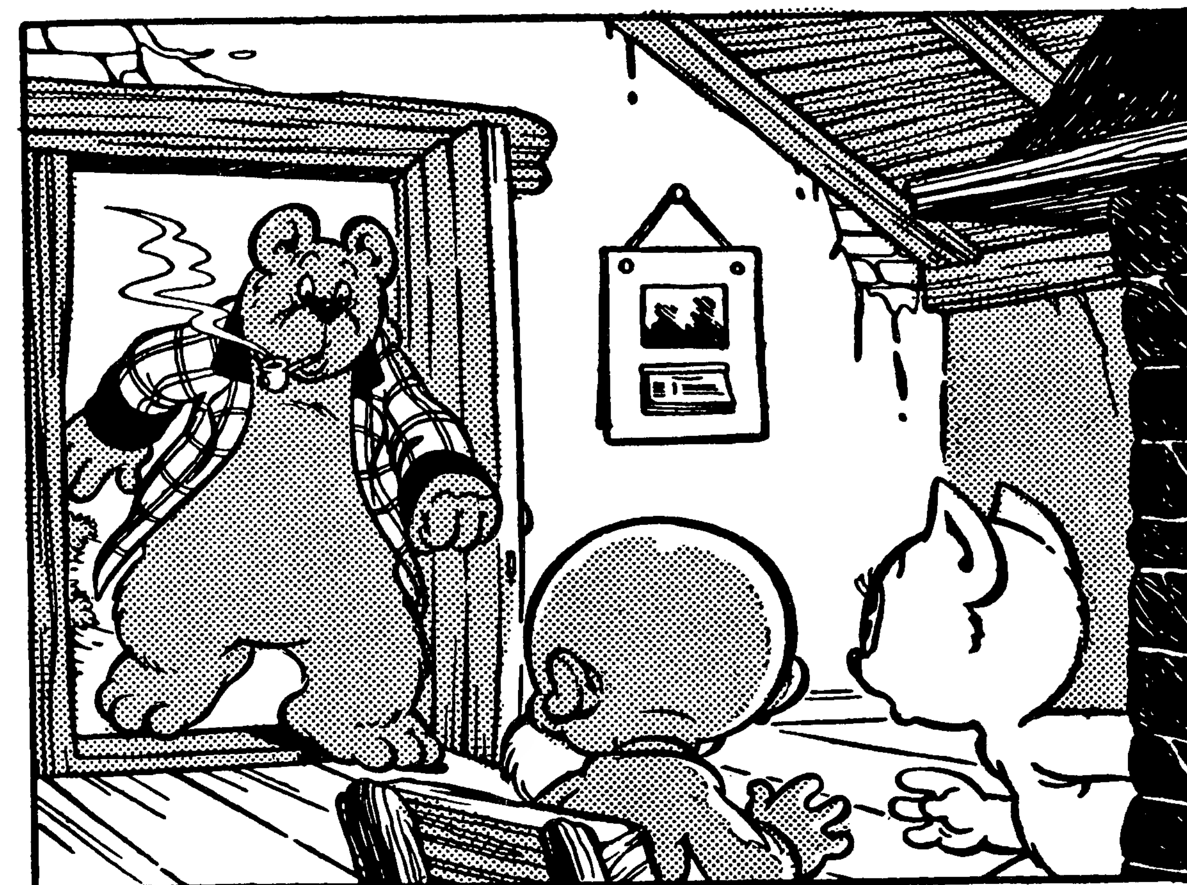

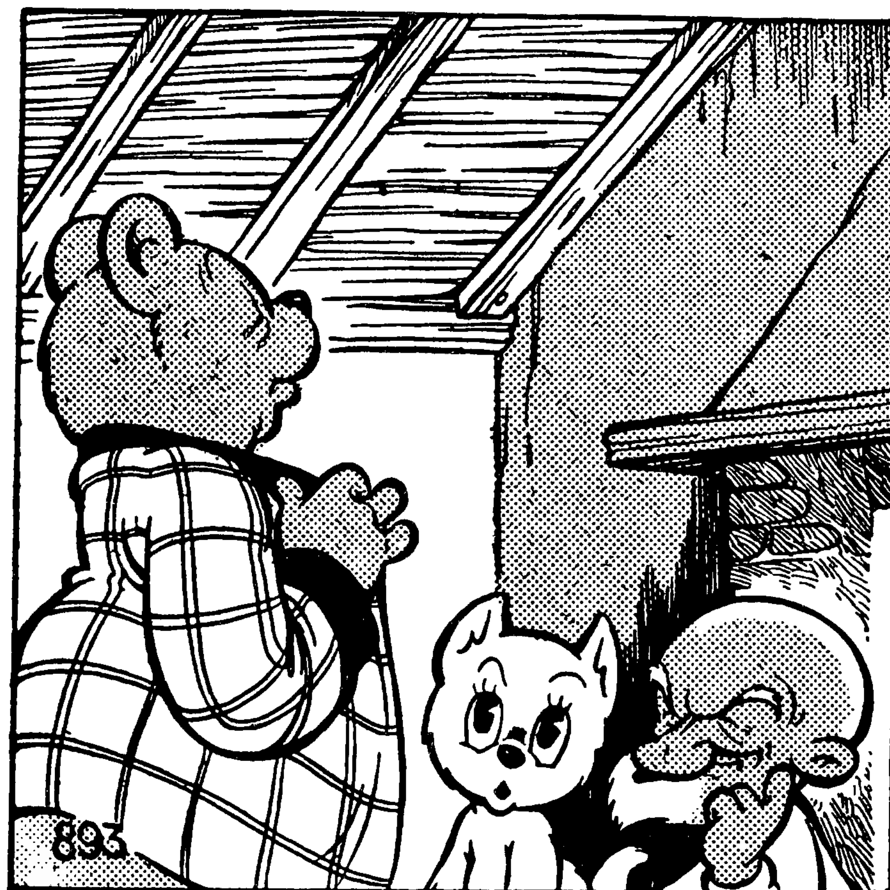

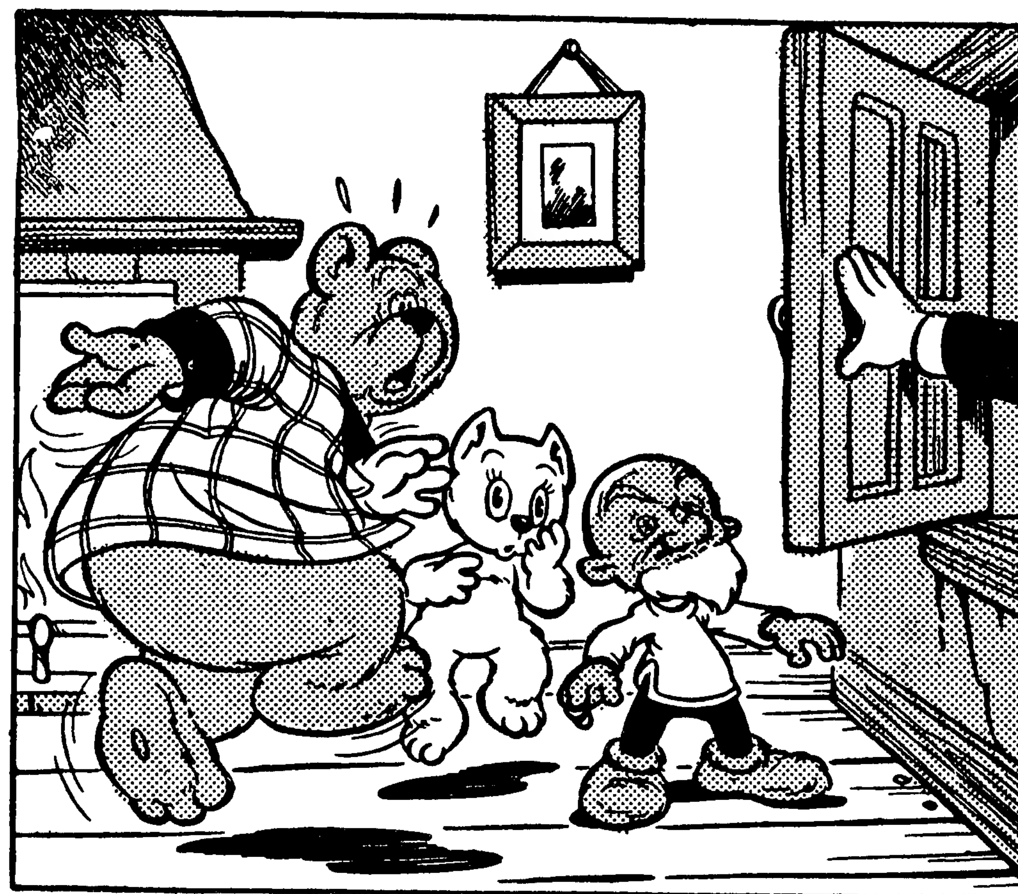
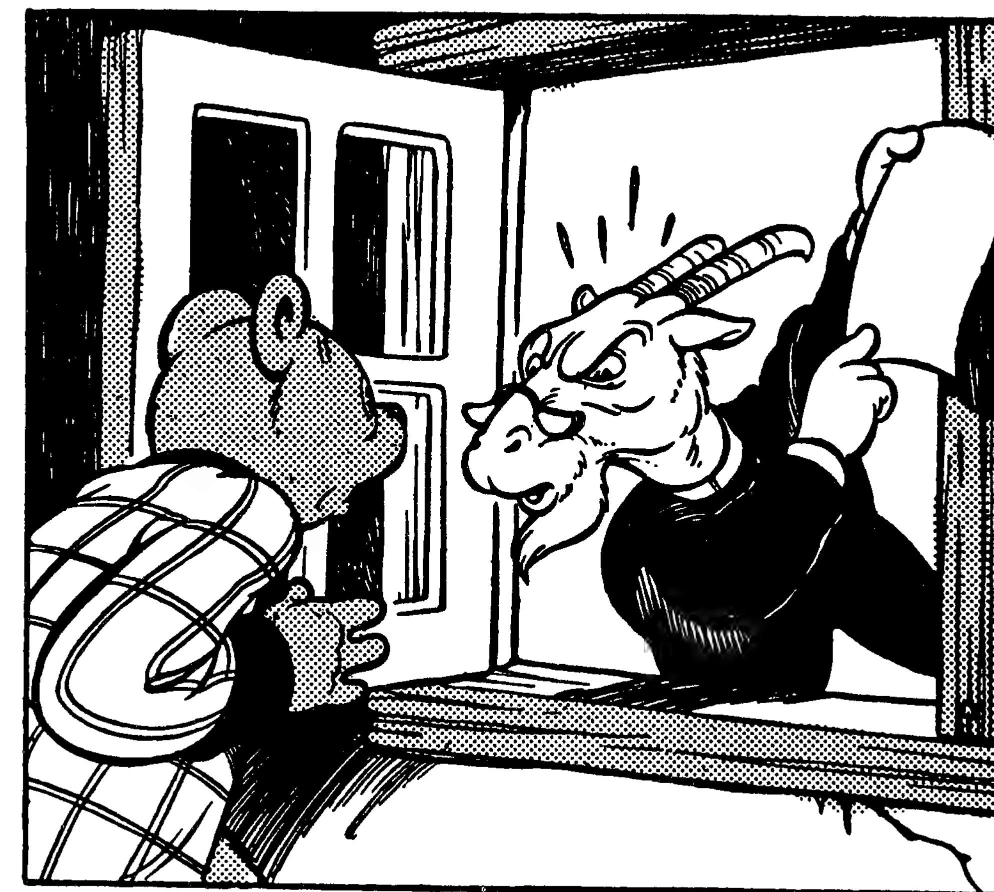
'Ik heb die gekke formule op die universiteit achtergelaten!' zei heer Ollie vermoeid. 'Die professoren hebben de gekste vragen gesteld en ik heb er nu genoeg van. Ik begin niet weer opnieuw, als u dat maar weet! Er zijn grenzen aan het geduld van een heer en ik wil niets meer met die formule te maken hebben...'
'Die formule was toch van u?' drong Sickbock aan. 'U hebt hem toch ontworpen? Welaan, geef mij dan een afschrift, dan zal ik u met rust laten.' 'Ik heb geen afschrift!' riep heer Bommel ongeduldig. 'Die moet je aan die dwerg... eh... die breinbaas vragen! Het was mijn formule, maar nu is hij daar binnen omdat ze mij dokter... eh... Noreskousa willen maken...'
'Ik weet genoeg!' sprak professor Sickbock kort. 'Ik weet reeds wat mij te doen staat! Maar vóór ik ga nog één waarschuwing! Spreek met niemand over dit gesprek, waarde heer! Dat zou u duur te staan komen! Wanneer ik merk, dat ge uw mond voorbij hebt gepraat zal ik u in atomen ontbinden! Onthoud dit!'
'J-ja, jazeker!' stamelde heer Bommel geschrokken. 'Eh... m-maar... wat gaat u nu doen?'
'Ik ga die formule halen!' sprak de geleerde dreigend. 'Denk er aan: géén woord hierover! Vaart wel!'
En hij snelde geruisloos het gebouw binnen, heer Bommel ontzet achterlatend. Maar al gauw herstelde heer Ollie zich.
'Bah! Allemaal onzin!' mompelde hij, de straat inlopend. 'Ik had me nooit met al dít gedoe moeten ophouden. Steeds heb ik tegen Tom Poes gezegd: Denk er om, jonge vriend, ik wil niets met dwergen en breinbazen te maken hebben, daar komt niets dan narigheid van! Maar hij wilde niet luisteren... En dit is het gevolg! Allemaal zorgen! Breinbaas! Bah! Ik zou degene wel eens willen spreken, die dat verzonnen heeft!!'

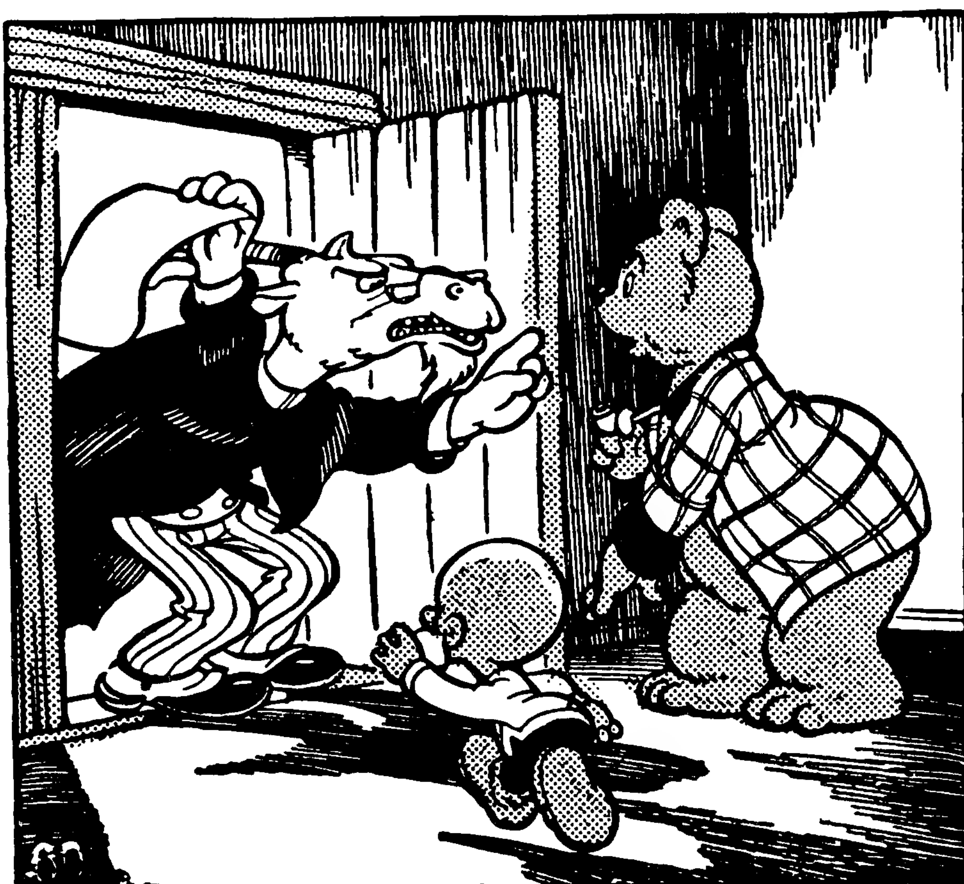

Tom Poes had intussen zijn haardvuur aangemaakt en zat nu tegenover de dwerg zich te warmen.
'Hoe komt 't eigenlijk, dat u geen naam hebt?' vroeg hij nieuwsgierig. 'Dat is toch erg lastig? Als iemand u nu eens wil roepen of zo, wat moet hij dan doen?'
'Niemand wil mij ooit roepen!' zei de dwerg. 'Ik leef helemaal alleen moet u denken. De laatste paar honderd jaren heb ik daar onder de grond bij de zwarte bergen doorgebracht en niemand gezien. Nu, daardoor kon ook niemand mij roepen! Maar héél vroeger, toen hier nog zee was in plaats van land, toen was dat anders! Toen woonden er meer zoals ik, allemaal met kleine denkramen!'
'En hoe noemden die u dan?' drong Tom Poes aan.
'Dat durf ik haast niet zeggen,' zei de dwerg verlegen, 'u zou denken, dat ik aan het opscheppen was en daar heb ik een hekel aan.'
'Zeg het toch maar!' zei Tom Poes, 'Ik weet zeker, dat u geen opschepper bent.' 'Dank u!' zei de dwerg, 'ze noemden me Kwetal! Dat heb ik op een keer geroepen toen ik ontdekte, dat een lichaam, geheel of gedeeltelijk in water gedompeld... eh... hoe was het ook weer? Enfin, toen ik dat ontdekt had riep ik: 'k weet 't al! En om me te plagen noemden de anderen me Kwetal! Maar ik weet niet veel, hoor! Uw denkraam is veel groter dan...' Op dat moment werd de deur met een lawaai opengeworpen en stond heer Ollie op de drempel.
'Hallo, jonge vriend!' riep hij, 'daar ben ik weer! Ik ben blij...' Toen kreeg hij de dwerg in de gaten en hij zweeg plotseling.
'Kom maar binnen, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Ik heb net ontdekt, dat deze heer toch een naam heeft! Kwetal heet hij!'
'Zo!' mompelde heer Bommel, 'Kwetal, de breinbaas, zo, zo!'
'O, maar ik weet helemaal niet zo veel!' riep het ventje haastig, 'Uw denkraam is veel groter dan het mijne, zei ik net! Vroeger noemde men mij zo, ziet u? Maar het betekent niets, hoor! Ik ben maar een heel klein breinbaasje!'

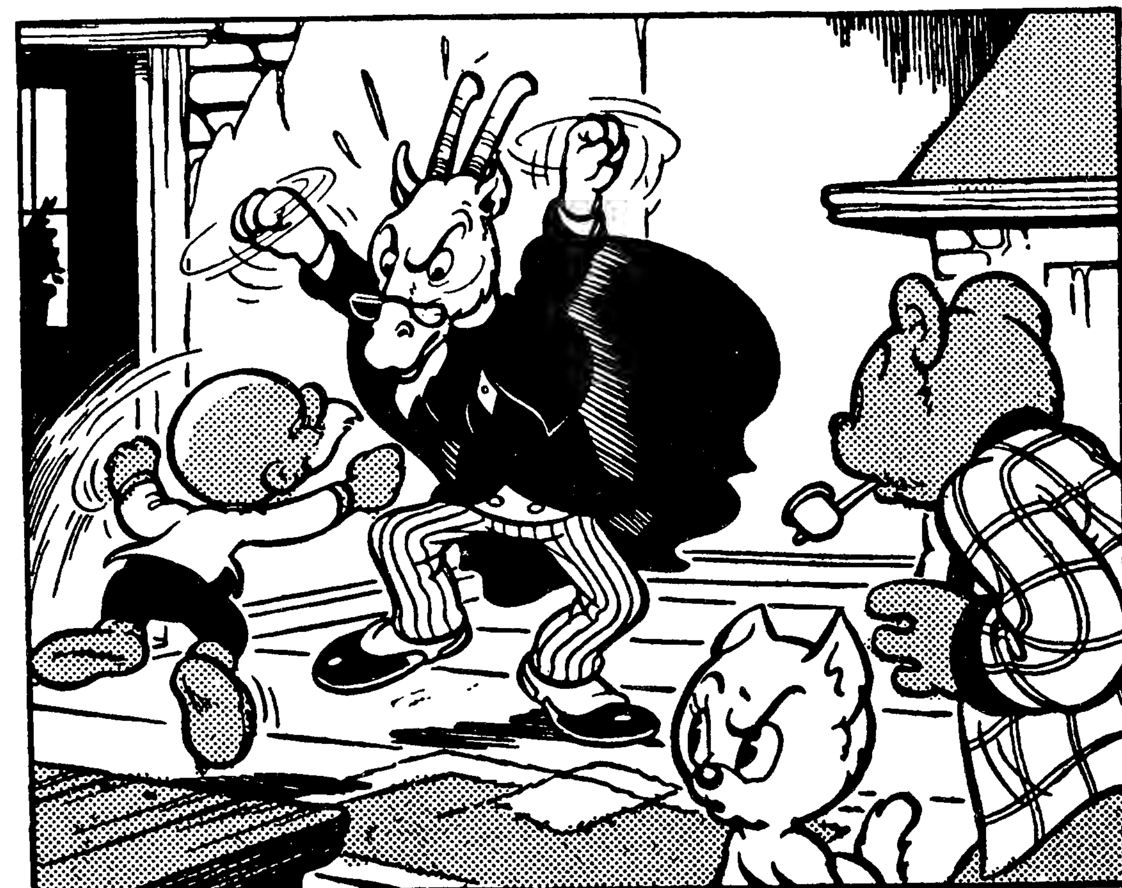

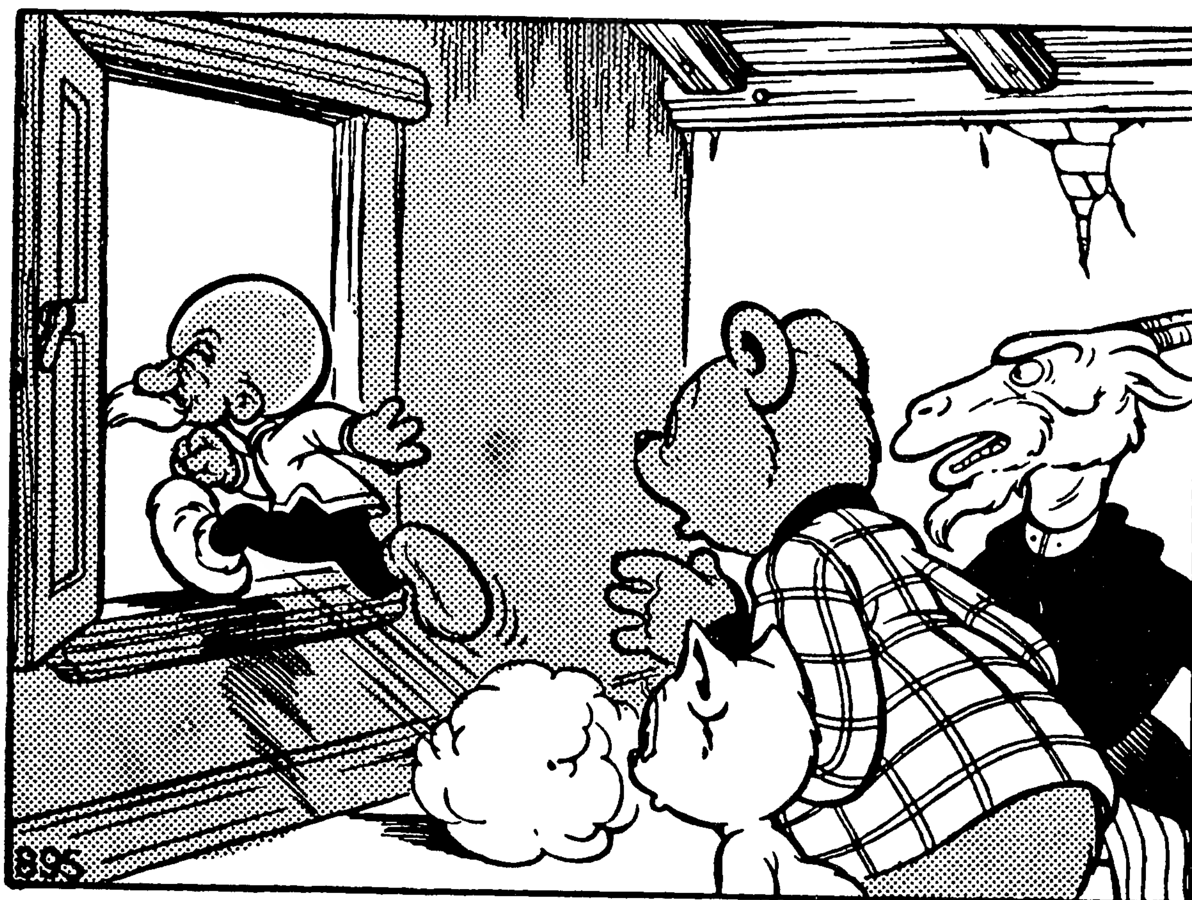
'Daar ben ik dan weer!' sprak heer Bommel. 'Ik zie, dat je bezoek hebt van heer eh... nu ja, van die heer zonder naam, die mijn formule ontworpen heeft!'
'Hij heeft wel een naam, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Hij heet Kwetal, maar dat vindt hij zo opschepperig.'
'Geen wonder!' vond heer Bommel. 'Kwetal! Wat een naam! Nee, jonge vriend, ik houd van eenvoudige namen als Bommel en zo en aan opscheppen heb ik een hekel! Nietwaar Tom Poes? Hm, oef, ik heb het druk gehad! Hm... ik ben op de universiteit geweest om mijn formule uit te leggen en die professoren waren vol bewondering voor mij! Ik heb ze eens een lesje gegeven. Nou, toen drongen ze er op aan, dat ik dokter zou worden en ik denk, dat ik het maar zal aannemen. Dat komt mij toe, wat jullie?'
'Hm!' zei Tom Poes, maar vóórdat hij meer had kunnen zeggen viel de dwerg hem in de rede.
'Natuurlijk!' riep het ventje. 'Iemand met een denkraam als het uwe!'
'Dat zei mijn vader ook altijd!' zei heer Bommel. 'Ollie, jongen, zei hij, iemand met een denkraam als het jouwe zal nog eens een formule ontwerpen waarvan de wereld paf zal staan! Nu, daar heb ik mij aan gehouden! Op het ogenblik zijn al die professoren bezig om dat papier te bestuderen. Ik zal er nader van horen, zeiden ze, en nu wacht ik maar af. Dat afwachten duurde echter niet zo lang als heer Ollie wel gedacht had, want op hetzelfde moment werd het raam open geduwd en stak professor Sickbock zijn hoofd en Kwetal's formule naar binnen.
'Foei!' riep hij met schrille stem, dit is grove diefstal! Deze gravitatietheorie is letterlijk overgenomen van de berekeningen van de geleerde Eensteen! Bah! Ik dacht wel, dat het geen zuivere koffie was, maar zo grof had ik het mij toch niet voorgesteld! En daarvoor ben ik met groot gevaar het universiteitsgebouw te dezer stede binnengedrongen! Afschuwelijk!'

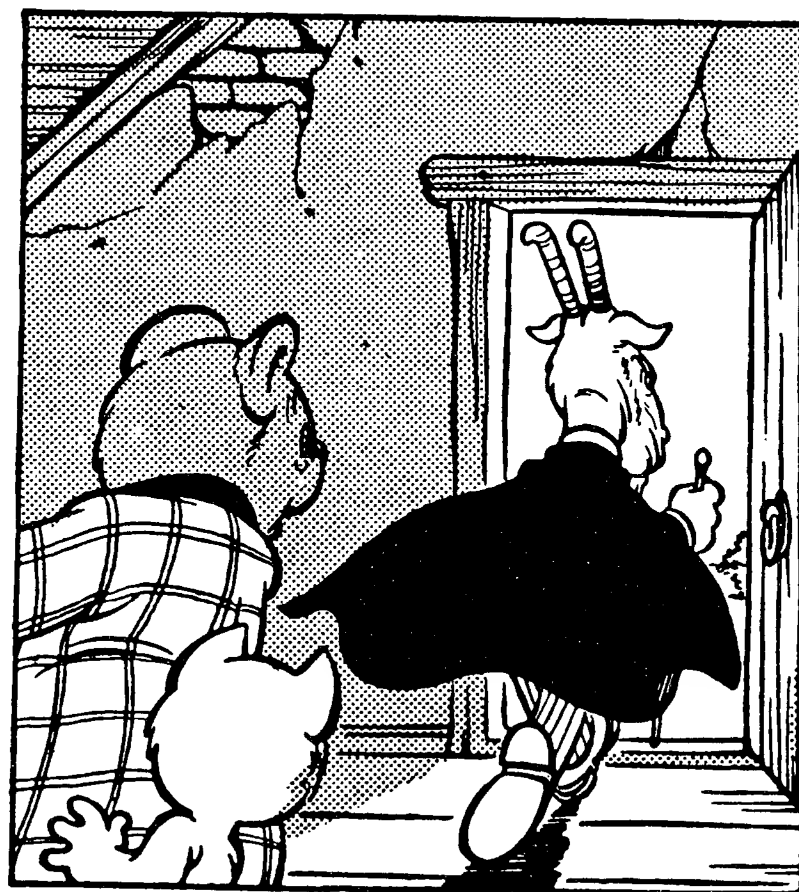
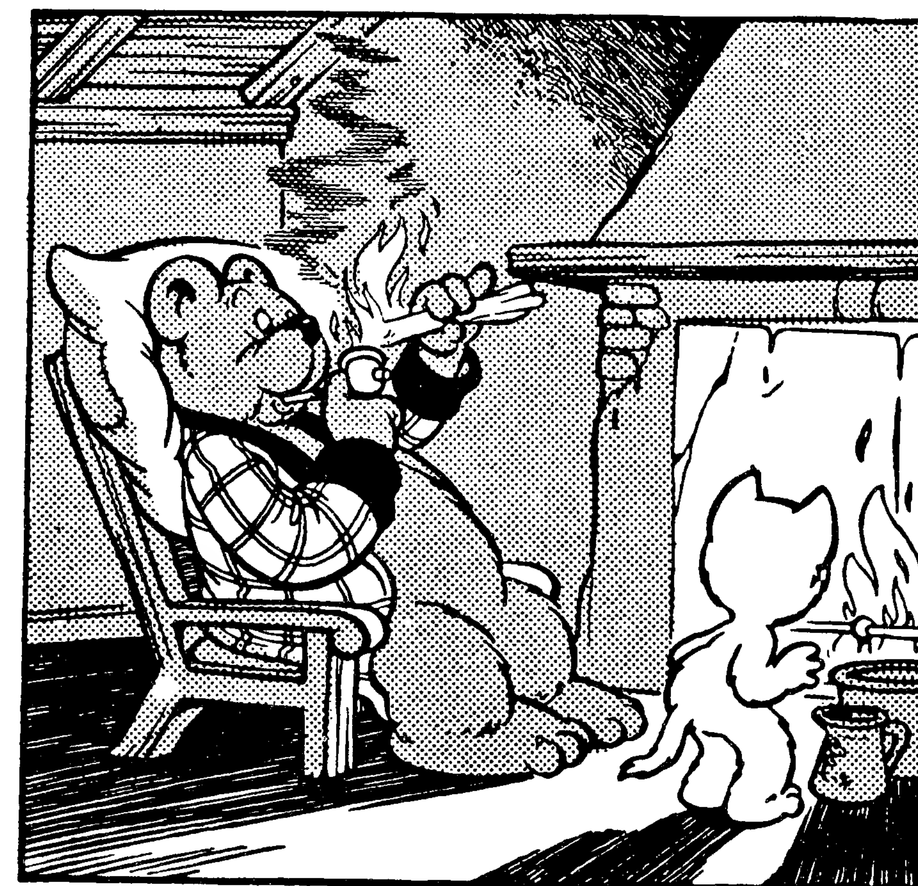

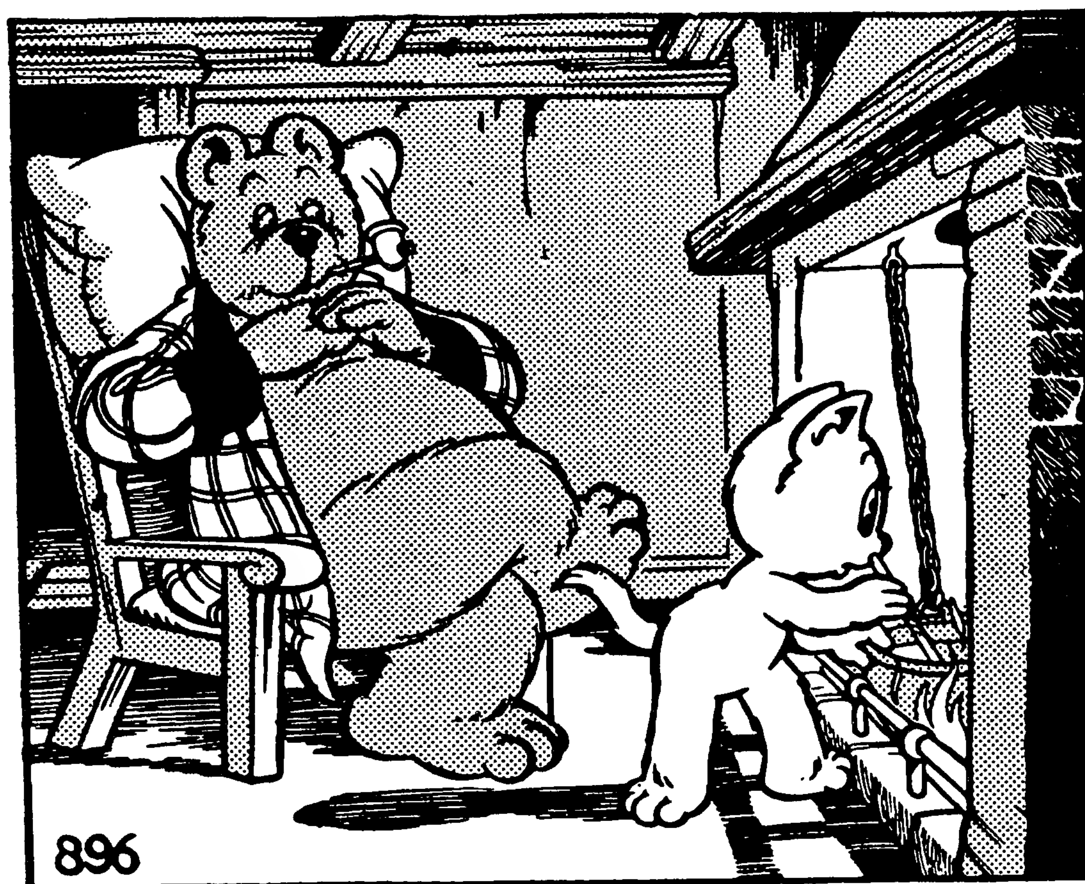

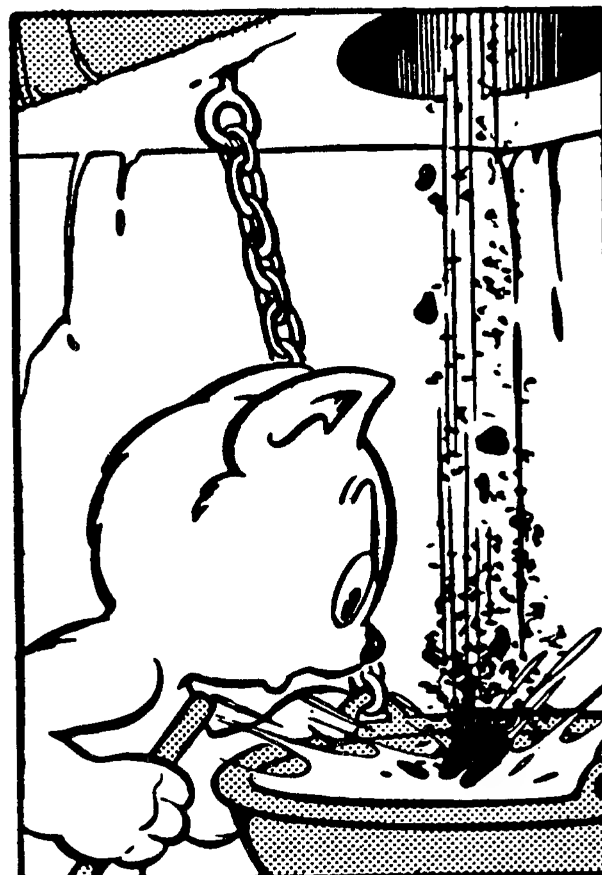
Professor Sickbock was omgelopen en trad nu de deur binnen. Hij zwaaide dreigend met de formule en wees met een spitse wijsvinger naar heer Bommel.
'Ik kan niet anders dan u de dief noemen!' riep hij. 'Bah! Hoe laag om zo'n formule klakkeloos van iemand anders over te schrijven en dan uit te geven voor eigen werk! Gewetenloze diefstal noem ik het!'
'Hoe kom jij dan aan die formule?' vroeg Tom Poes. 'Jij hebt hem toch zeker uit de universiteit gestolen? Dat is toch ook diefstal?'
Maar niemand luisterde naar hem. Heer Ollie deed verblekend een stap achterwaarts en de dwerg sprong opgewonden naar voren.
'Die formule is niet overgeschreven!' riep het mannetje Kwetal. 'Ik heb hem van het begin tot het einde zelf uitgerekend!'
'Aha!' riep Sickbock, 'en wie bent u, als ik vragen mag?'
'D-dit is eh...' riep heer Ollie met overslaande stem, 'd-dit is eh... de heer eh... hm... weetikveel... eh...'
'Kwetal!' riep de dwerg.
'En wat weet u al, als ik u vragen mag?' hield Sickbock aan.
'Zo heet hij!' riep heer Ollie. 'Hij is een vriend van me en hij heeft... eh... hij heeft die formule voor mij uitgewerkt! Zo is het!'
'Ik hèb hem niet overgeschreven!' riep het mannetje kwaad. 'Ik schrijf nooit iets over! Ik reken alles zelf met mijn denkraam uit!'
'Ik weet genoeg!' sprak Sickbock afgemeten. 'Deze Bommel heeft de formule niet gestolen, nee, hij heeft hem laten stelen! Nog erger! Een heler noemt men zo iemand! Bah!'
Tom Poes hield zich wat achteraf en keek uit zijn humeur naar de ruzie.
'Wat een lawaai om zo'n papiertje!' dacht hij.

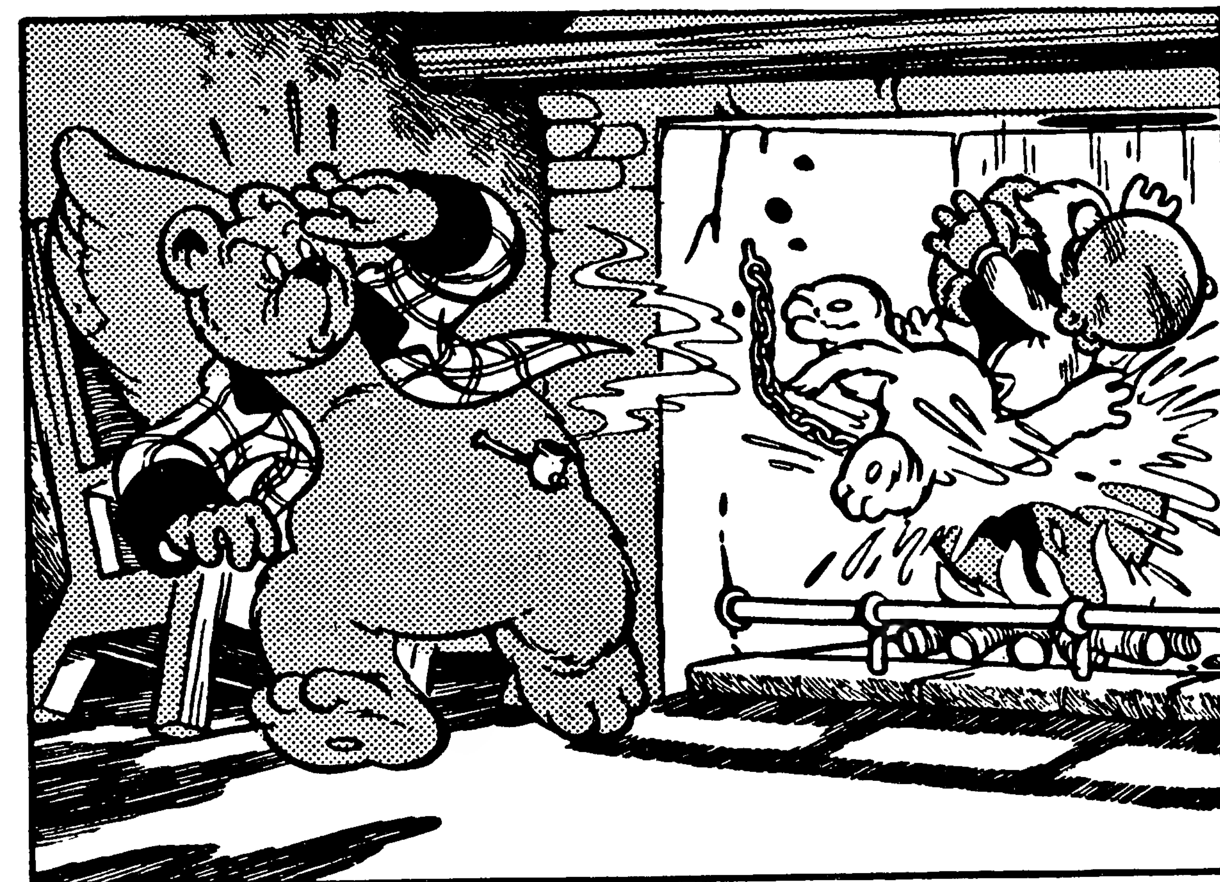

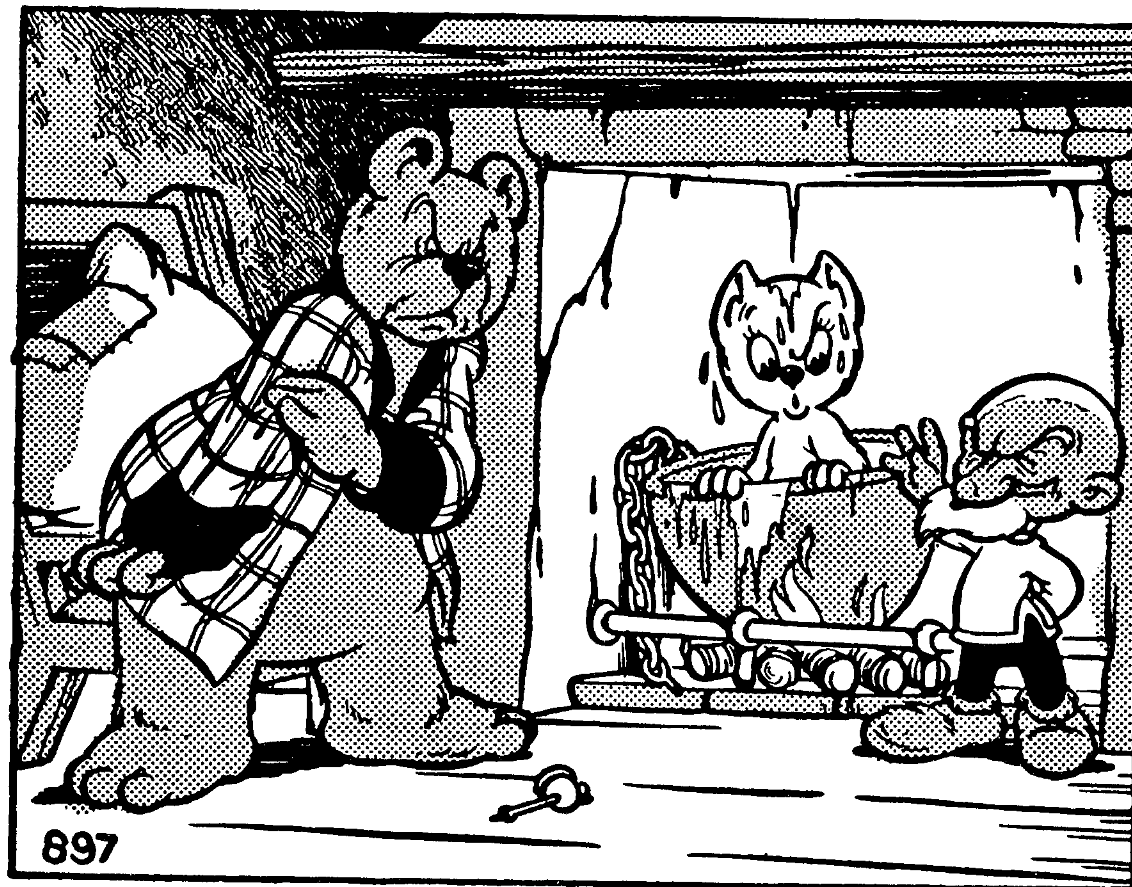
Het geroep hield nog een poosje aan, maar toen kreeg Kwetal er ineens genoeg van. Onder het slaken van een schelle kreet sprong hij het nog steeds openstaande venster uit en was verdwenen.
'Welaan!' zie professor Sickbock, 'ik zal mij ook verwijderen! Ik heb genoeg van uw gezelschap! Een formule te laten overschrijven door zo'n klein manneke! Ei, ei! Ik kan gewis mijn tijd wel beter besteden!' En hij schreed de deur uit, terwijl hij met een achteloos handgebaar de formule op de grond wierp.
'Oef!' zuchtte heer Bommel, toen de deur met een dreunende slag achter hem was dichtgevallen. Hij bukte zich en raapte met een bedrukte uitdrukking op het gelaat het papier op. 'Wat jammer!' mompelde hij. 'Ze willen mij dokter maken! Dat zeiden ze! Omdat dit zo'n knappe berekening was, zeiden ze. En nu is het gewoon overgeschreven van iemand anders! Wat zullen ze wel van mij denken!'
'Ze zullen niets denken!' zei Tom Poes. 'Sickbock heeft hem immers gestolen voordat die professoren hem konden bestuderen? U mag die Sickbock dit keer wel dankbaar zijn!'
'Dankbaar!!' mompelde heer Ollie bitter. Hij liet zich met een zucht in een leunstoel bij het haardvuur zakken en hield de formule in de vlammen om er zijn pijp mee aan te kunnen steken.
'Jij hebt goed praten!' vervolgde hij, 'jij bent altijd zo oppervlakkig! Begrijp je dan niet, wat het voor mij betekent, dat ik nu geen dokter word? Eindelijk zou ik erkenning krijgen. Eindelijk zou ik...'
'Ach, houd toch op, heer Ollie!' zei Tom Poes boos. 'U had die formule toch niet zelf gemaakt? En bovendien is het geen dokter, maar doctor en u kunt geen doctor worden voor iets wat u niet zelf gedaan hebt!'
'Hm!' zei heer Bommel. Hij keek een poosje nadenkend in de vlammen en hief toen plotseling het hoofd op.
'In ieder geval zijn we nu weer van alle zorgen af!' zei hij opgewekter. 'Hoofd op, jonge vriend! Treur maar niet meer!'
Helaas, heer Bommel wist niet, dat nu de zorgen pas begonnen...

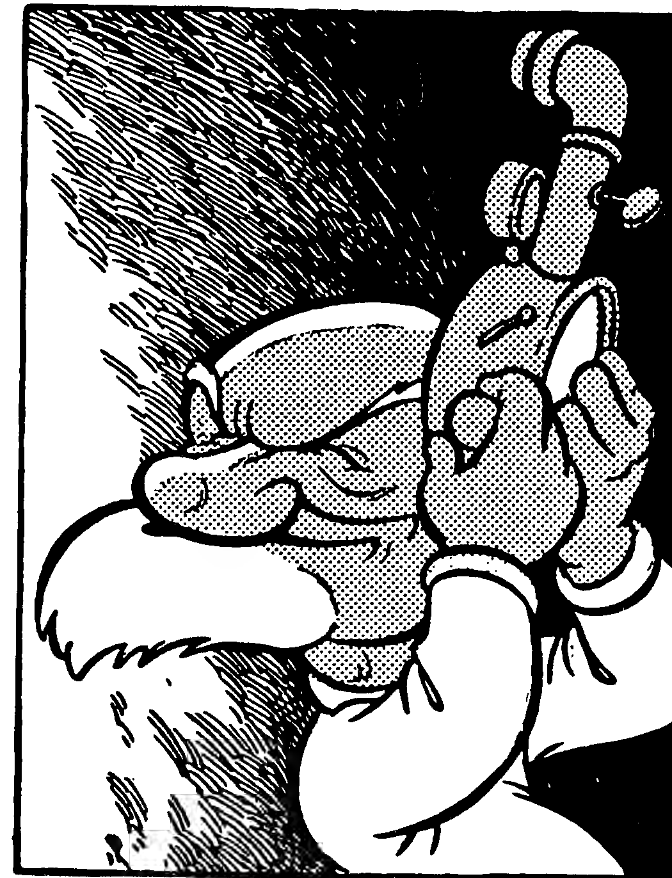
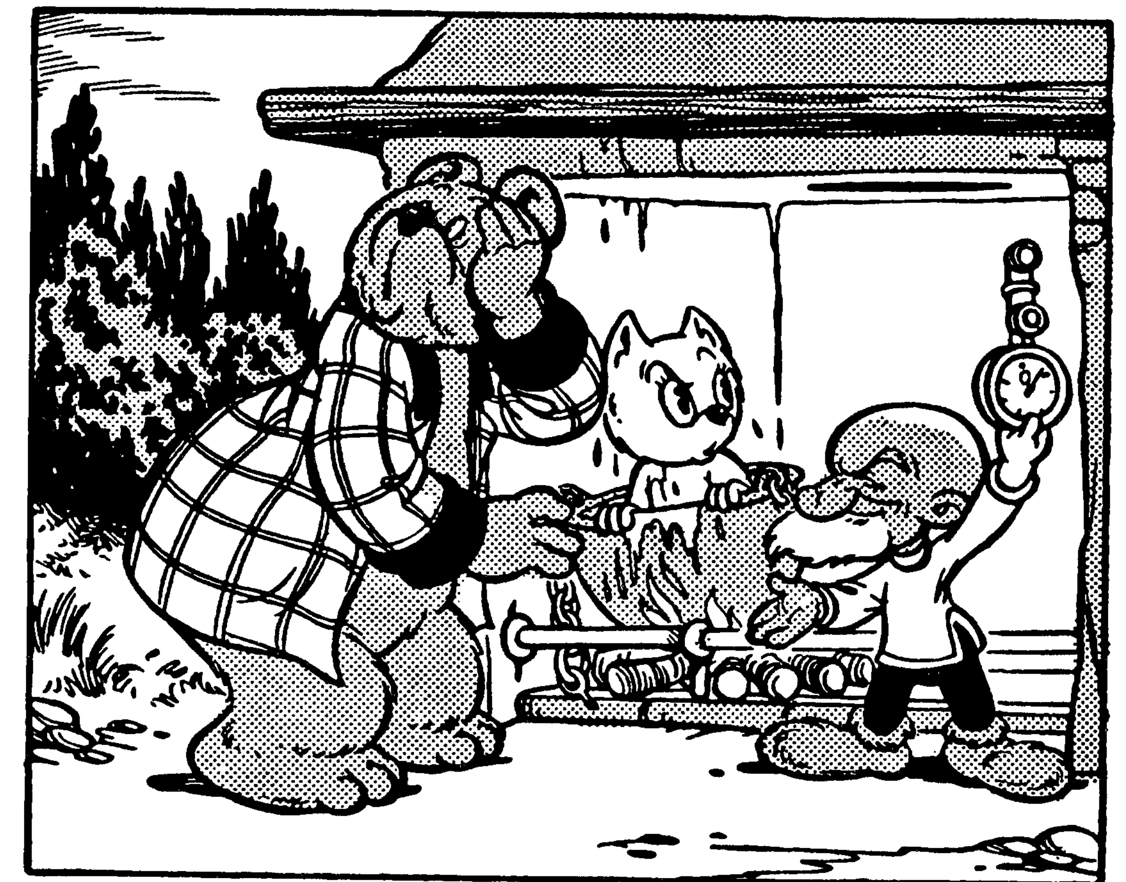

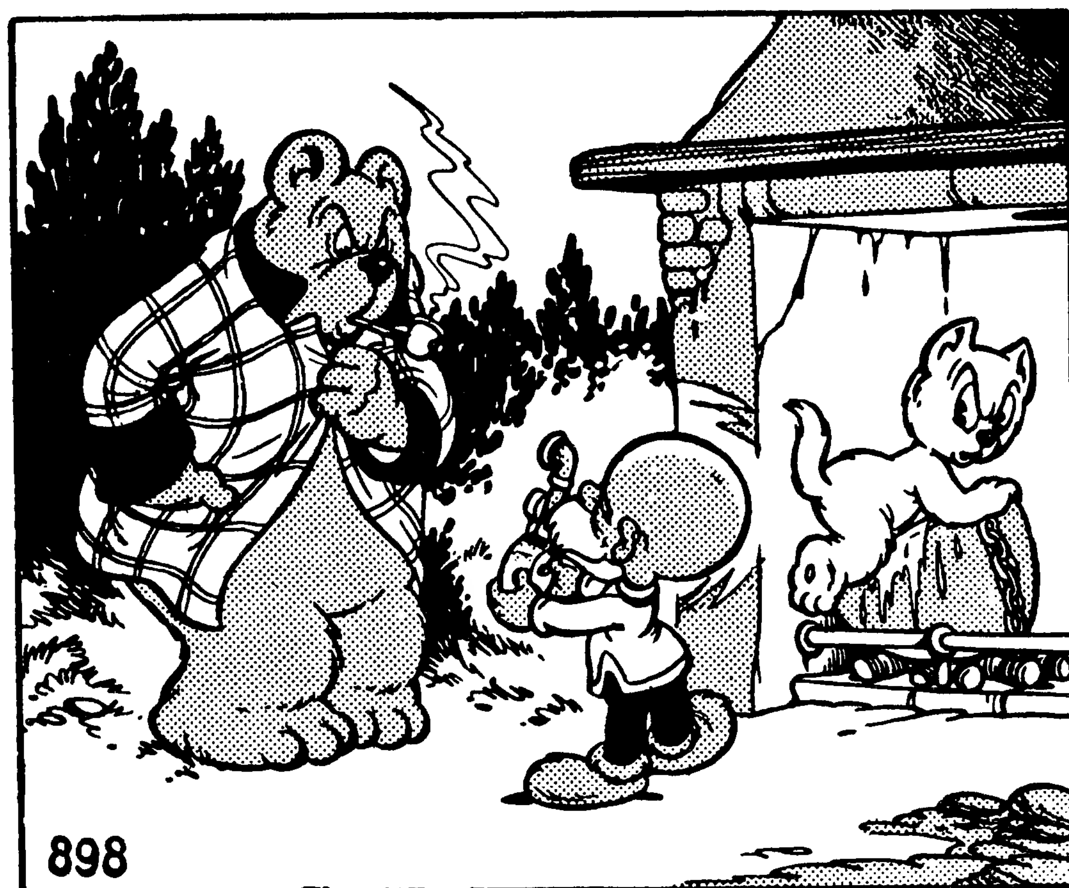

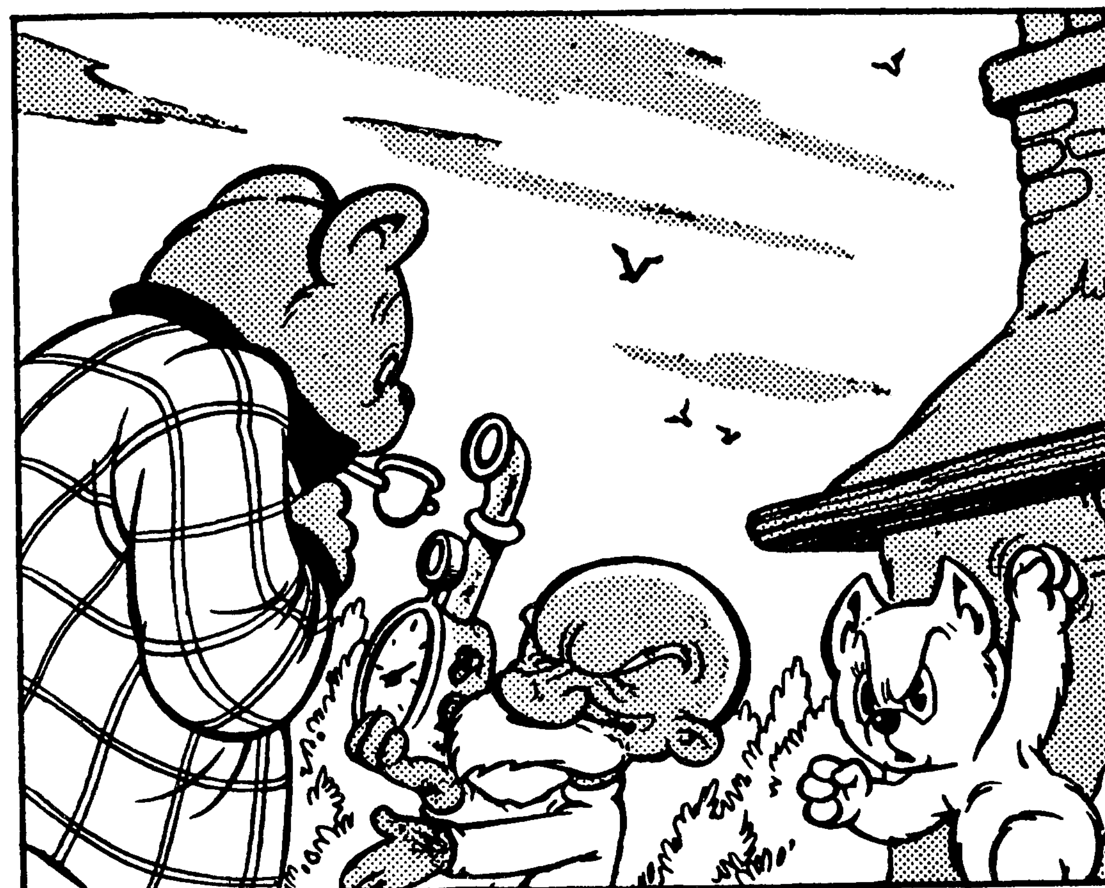
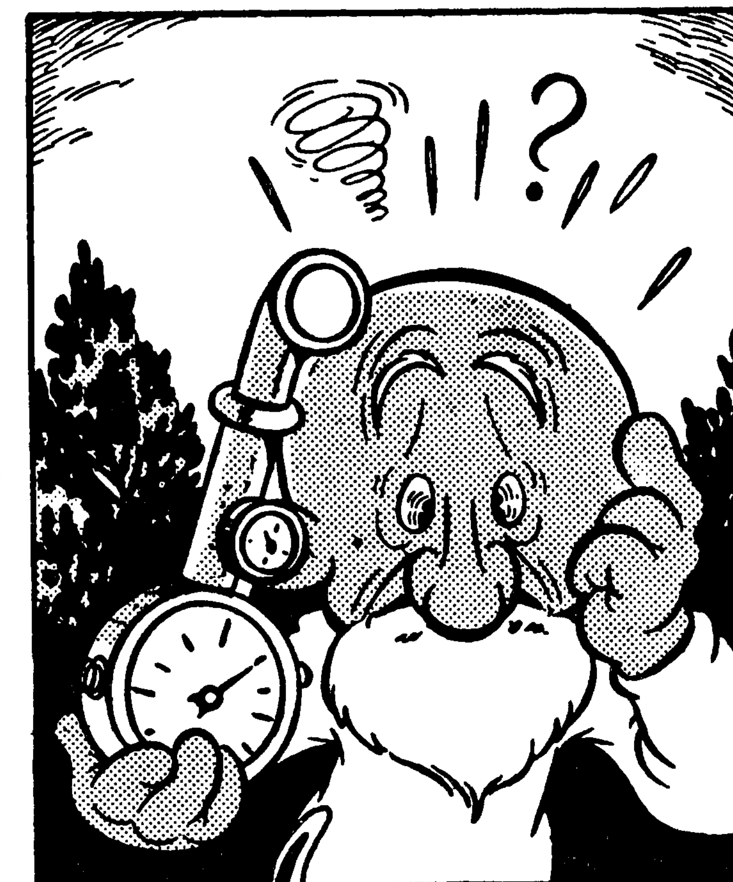
Tom Poes begon aan het klaarmaken van het middagmaal en hing een grote pot met griesmeelpap boven het vuur. En heer Bommel, die eigenlijk naar huis had willen gaan om een kreeftenslaatje te eten, besloot toen om nog maar wat te blijven.
'Hoewel een heer van mijn stand nooit griesmeelpap eet,' sprak hij, 'moet ik toch toegeven, dat ik het erg lekker vind! En bovendien is het hier warm en rustig na al dat gedoe met die formule.'
Hij zat dus met een tevreden gezicht naar het roeren van Tom Poes te kijken en gaf aanwijzingen hoe te zorgen, dat er geen klontjes in kwamen, toen er plotseling iets in de schoorsteen begon te ritselen.
'Het zal de wind zijn!' sprak heer Bommel geruststellend, maar op hetzelfde moment stortten er enige stukken roet naar beneden, die spattend in de pap plonsden.
Tom Poes boog zich verschrikt over de kookpot en terwijl hij dat deed schoot er een figuur uit de schoorsteenopening naar beneden, precies op zijn hoofd. Het is duidelijk, wat de gevolgen waren! De arme Tom Poes werd in de pap gedrukt en de gedaante, die naar beneden viel kwam boven op hem te zitten, terwijl de pap alle kanten uitspatte.
'Let op wat je doet!!' riep heer Ollie, overeind springend. 'Wat doe je eigenlijk? WW-wat gebeurt er???'
'Ik ben het maar!' riep het mannetje, dat al deze ellende veroorzaakt had. 'U weet wel, ik heet Kwetal, hoewel ik die naam erg opschepperig vind omdat mijn denkraam, vergeleken bij het uwe maar klein is! Ik wilde nog even langs komen om iets te laten zien...!'
'O, juist!' zei heer Bommel, 'kom binnen, heer Kwetal! U had beter door de deur kunnen binnentreden, lijkt me. Maar nu moet u toch heus van Tom Poes afgaan want ik ben bang, dat mijn jonge vriend een papverstikking krijgt als u daar blijft zitten!'

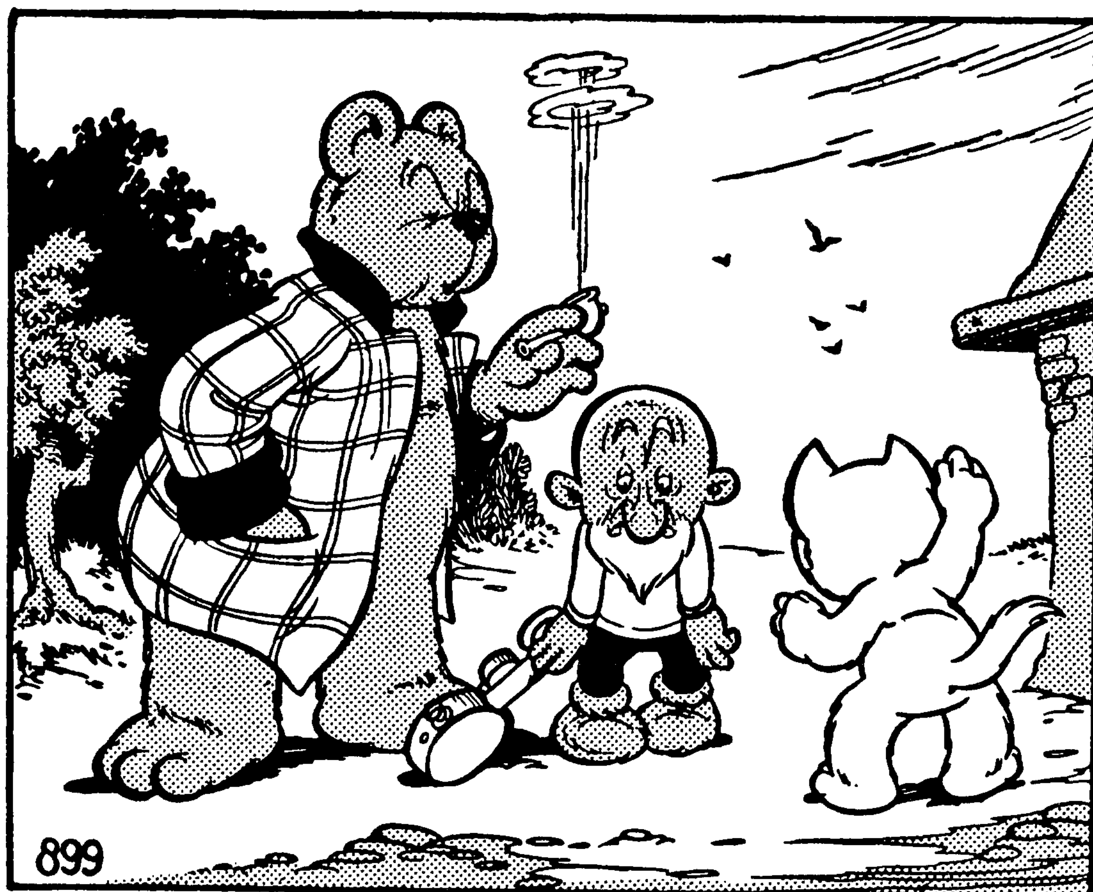

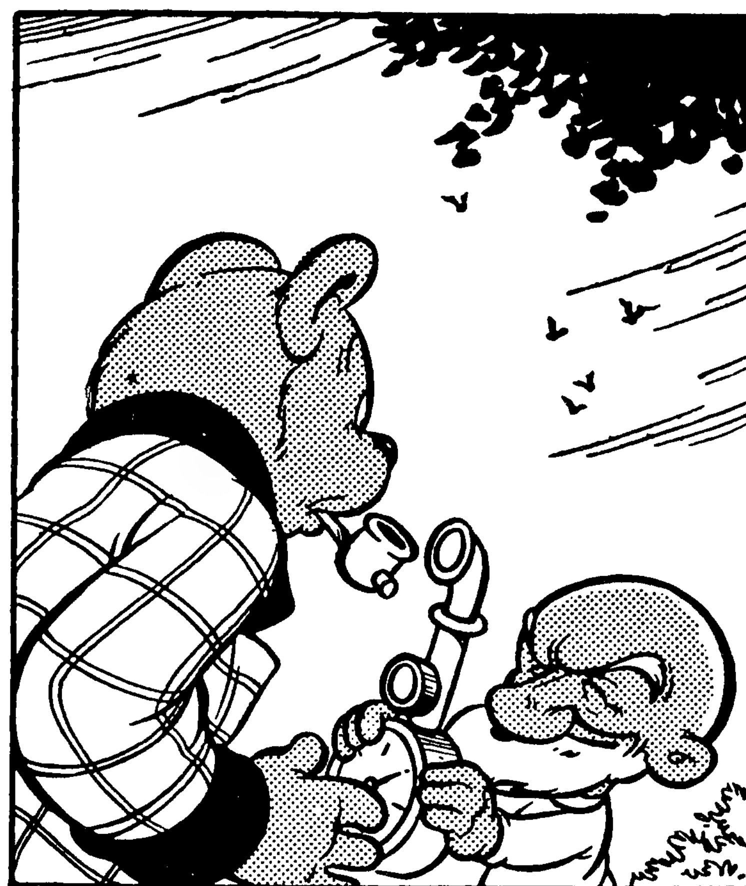
De dwerg sprong vrolijk op de grond, zodat Tom Poes zich in de pappot op kon richten om een beetje lucht te krijgen. Heer Bommel veegde intussen met een misnoegd gezicht zijn jas af.
'Geen manier om zó binnen te komen!' zei hij. 'Dat doet een heer niet!'
'Al mijn pap is bedorven!' riep Tom Poes. 'Nu kan ik weer opnieuw beginnen!'
'Het spijt me werkelijk erg!' zei het oude ventje, 'héél erg! Het was niet mijn bedoeling om het u lastig te maken! Maar ik heb nog iets goed te maken, ziet u?'
'Goed te maken?' vroeg heer Ollie.
'Ja zeker!' zei Kwetal. 'Ik heb u toch een formule cadeau gedaan, die al bestond? Nu, dat was geen goed cadeau, lijkt me. Daarom kom ik u nu iets anders brengen! Een klein vinding, waarover ik u al gesproken heb. Het is een dimensie-hevelaartje!'
'Een wàt?' vroeg heer Ollie, 'wàt voor heeflaartje?'
'Een dimensie-hevelaartje!' herhaalde de dwerg geduldig. 'Een eenvoudig instrumentje, dat werkt door de larodie der gelijkgerichte spalomen! Kijk maar eens!'
Het ventje hief een wekkerachtig apparaatje omhoog. Er was een buis op gemonteerd en die richtte hij op de muur, terwijl hij aan een knop draaide. Er klonk een fluitend geluid en op hetzelfde moment speelde de koude buitenlucht door de kamer.
'Héla! Doe de deur dicht!' riep heer Bommel. 'Het tocht hier!'
'Er is geen deur meer!!' riep Tom Poes ontzet. 'Alles is weg! Mijn hele huis is weg!'
Heer Ollie keek verbluft rond en kwam tot de ontdekking, dat er van het hele gebouwtje alleen nog maar de schoorsteen was blijven staan. Van de rest was geen spoor meer te bekennen.
'W-wat isser gebeurd?' vroeg hij zenuwachtig.
'O, een eenvoudige overbrenging van de derde in de vierde dimensie!' zei Kwetal tevreden. 'Aardig, hè? U mag het hebben, het hevelaartje!'

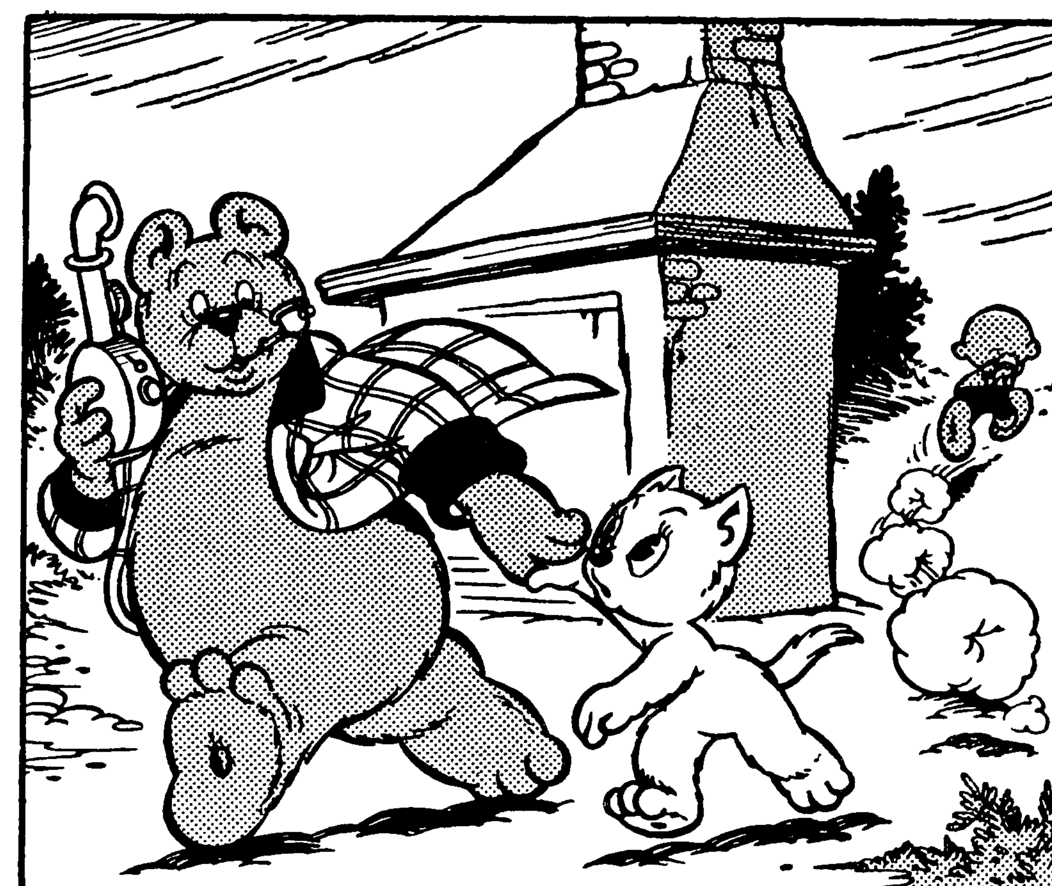

Heer Bommel keek met een verdwaasd gezicht om zich heen, terwijl hij de kraag van zijn jas opzette.
'Hoe is het mogelijk!' mompelde hij. 'Zó zit je lekker warm in een huis en zó zit je in de buitenlucht! Dat gaat te vèr!'
'Aardig, hè?' riep de dwerg blij.
'Het is helemaal niet aardig!!' riep Tom Poes, uit zijn pappot klimmend. 'Het is geen manier! Ik wil mijn huis terug hebben!'
'Jaja!' zei heer Ollie sussend, 'wacht nu even, jonge vriend. Als ik mij niet vergis, wilde heer Kwetal mij dat apparaatje aanbieden, is het niet zo? Dat zei u toch?'
'Ja, dat zei ik!' zei de dwerg vriendelijk. 'Als u het hebben wilt tenminste! In plaats van die formule, u weet wel!'
'Juist!' zei heer Bommel, 'dat is erg aardig van u! Dank u wel!'
'Ik wil mijn huis terug hebben!' riep Tom Poes. 'Mijn huis! En begraaf dat toestel zo diep mogelijk, want daar komt alleen maar ellende van!'
'Dat toestel begraven?' riep heer Bommel verontwaardigd, 'geen sprake van, jonge vriend! Hiermee heb ik de kans om toch nog dokter te worden, want het is iets zeer bijzonders, al zeg ik het zelf!'
'Dank u wel!' zei Kwetal blij. 'Erg prettig, dat u dat zegt! Mijn denkraam is maar klein, maar soms ontdek ik wel eens iets aardigs!'
'Het is niet aardig, het is verschrikkelijk!' zei Tom Poes. 'En nu wil ik onmiddellijk mijn huis terug hebben. Ik heb er genoeg van!'
'Eh... hm, ik ben bang, dat er een kleine moeilijkheid is!' zei Kwetal. 'Eh... mijn denkraam is maar klein, ziet u? Eh... eh... ik heb nog niet ontdekt, hoe ik iets van de vierde in de derde dimensie kan terugbrengen. Dat is veel moeilijker, ziet u?'
'Dat is het toppunt!' riep Tom Poes. 'Ik krijg mijn huis dus niet terug?'
'Wind je maar niet zo op!' zei heer Ollie sussend. 'Zo'n mooi huis was het niet eens... Het zou veel erger geweest zijn, als het Bommelstein geweest was, zeg nu zelf.'

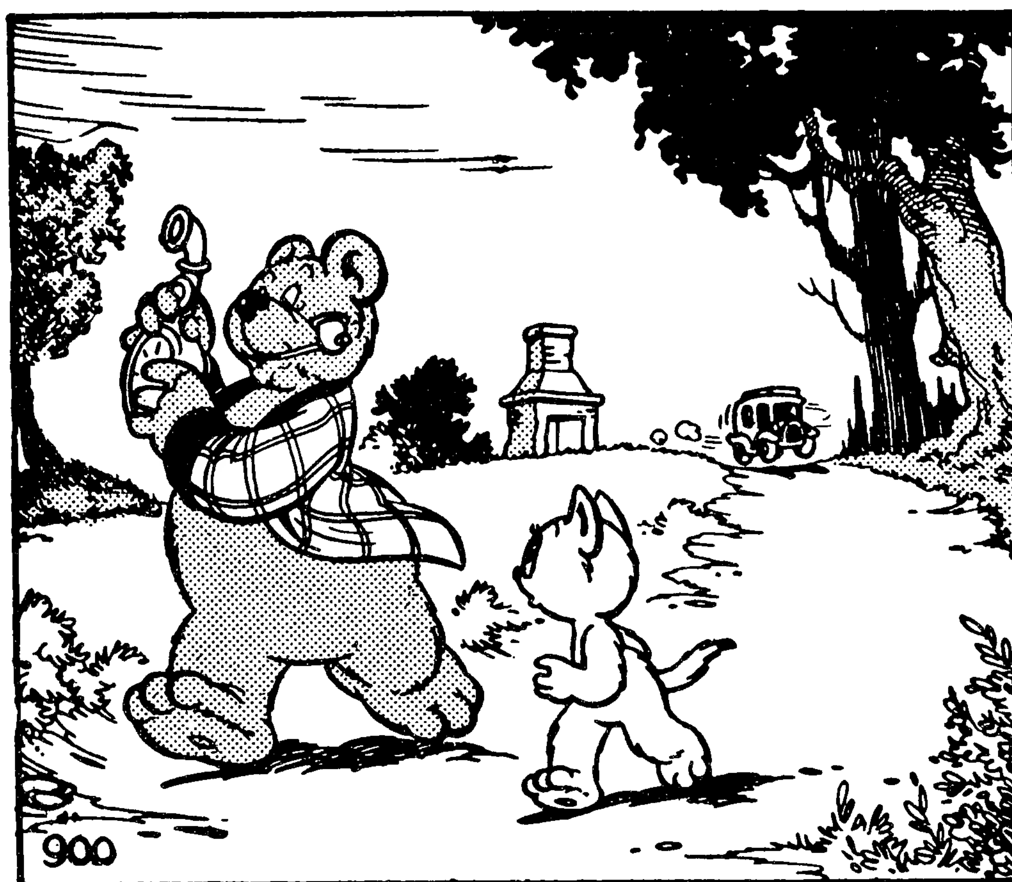

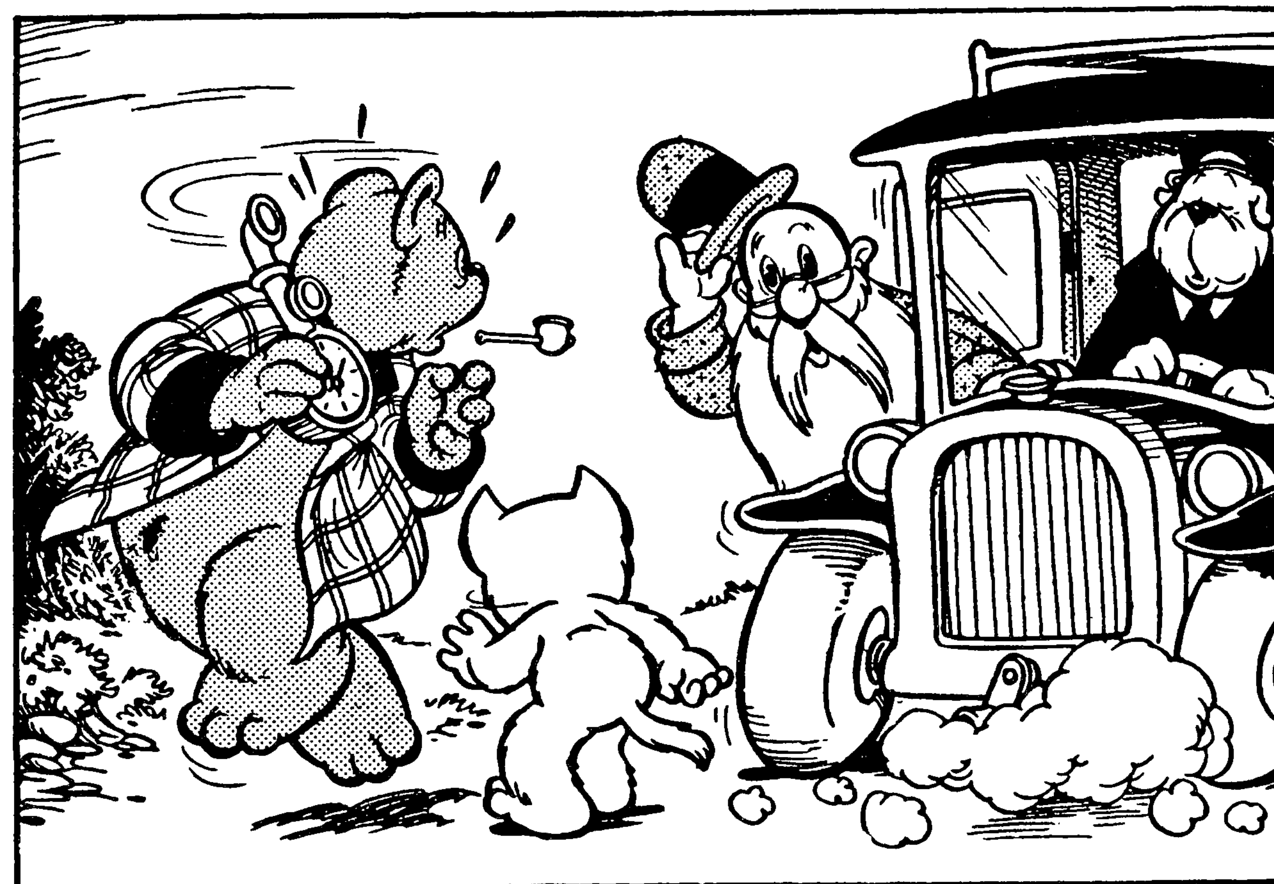

'Bah!' riep Tom Poes, die nu zo langzamerhand toch werkelijk wel erg boos was geworden, 'bah! Ik heb genoeg van dit misselijke gedoe! Ik wil mijn huis terug hebben en daarmee uit!'
'Kom, kom, Tom Poes!' sprak heer Bommel sussend, 'je moet niet zo ordinair doen! Een heer kijkt niet op een huis meer of minder en bovendien moet je iets voor de wetenschap over hebben!'
'Juist!' riep de dwerg, 'zo is het! U kunt de dingen zo fijn zeggen! Uw denkraam is zo groot, dat is het! Ik ben blij, dat u dit dimensie-hevelaartje van me aan wilt nemen! En nu ga ik gauw aan het werk om even de terug-heveling te vinden, zo moeilijk kan dat niet zijn, denkt u wel? Als ik nu de pipperloot-trilling van Sapperflas eens toepas op de A-partentie...'
Deze laatste woorden verdwenen met de dwerg snel in de verte en heer Ollie en Tom Poes bleven alleen achter.

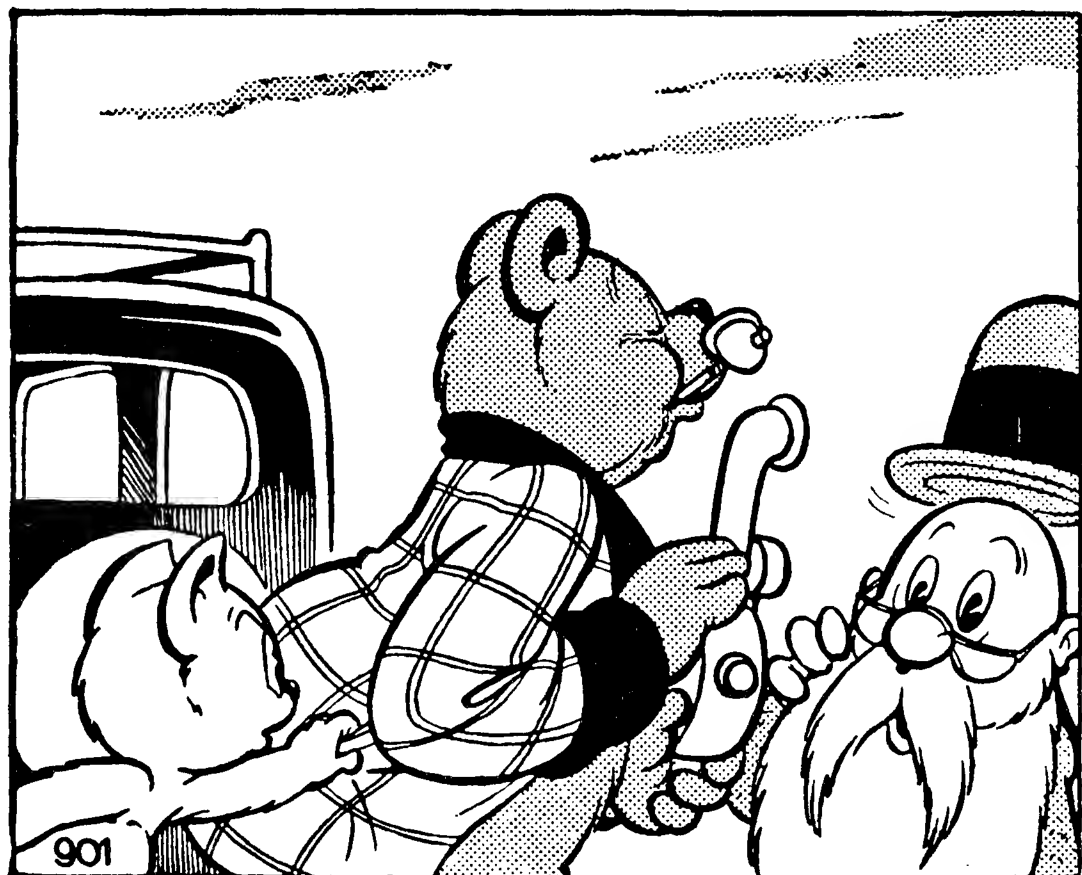
'Een misselijk breinbazen-gedoe!' zei Tom Poes. 'Het zal wel aan mijn denkraam liggen, maar ik vind hier niets aan!' En als ik u een raad mag geven, schei er dan ook mee uit, heer Bommel! Denk niet meer aan die doctorstitel en ga naar huis! Want u kunt er van denken wat u wilt, maar uw denkraam is heus niet groter dan het mijne!'
'Wàt zeg je?' riep heer Bommel geschokt uit, 'niet groter dan het jouwe? Ik, die door de grootste geleerden en erkende professoren als een verschrikkelijk knap iemand geëerd word, ik, die bekend sta om de opvallende grootte van mijn denkvermogen... mijn denkraam, bedoel ik... ik... acht wat! Wat praat ik! Je bent natuurlijk een beetje overspannen, jonge vriend! Weet je wat! Ga met mij mee naar Bommelstein! Daar kun je in een rustige en mooie omgeving eens weer helemaal op je gemak komen! Waar is mijn dimensielaartje? Juist! Hier! Kom mee, Tom Poes, volg me, jonge vriend!'

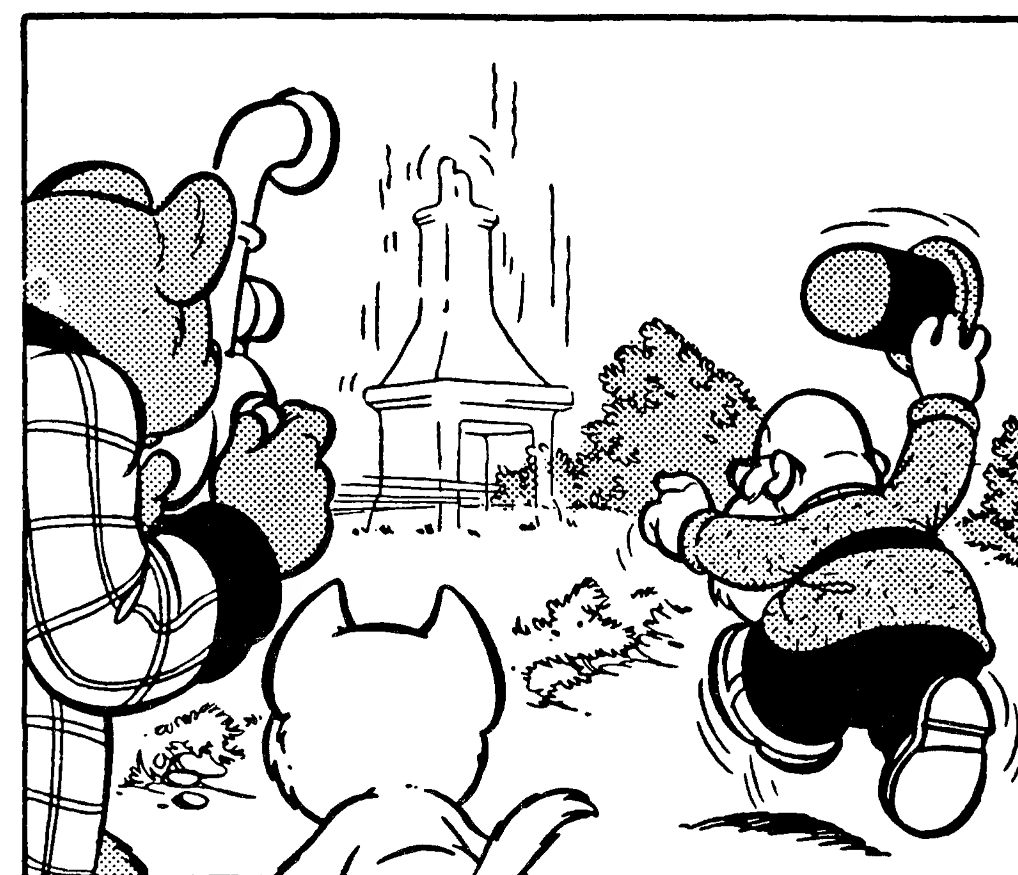

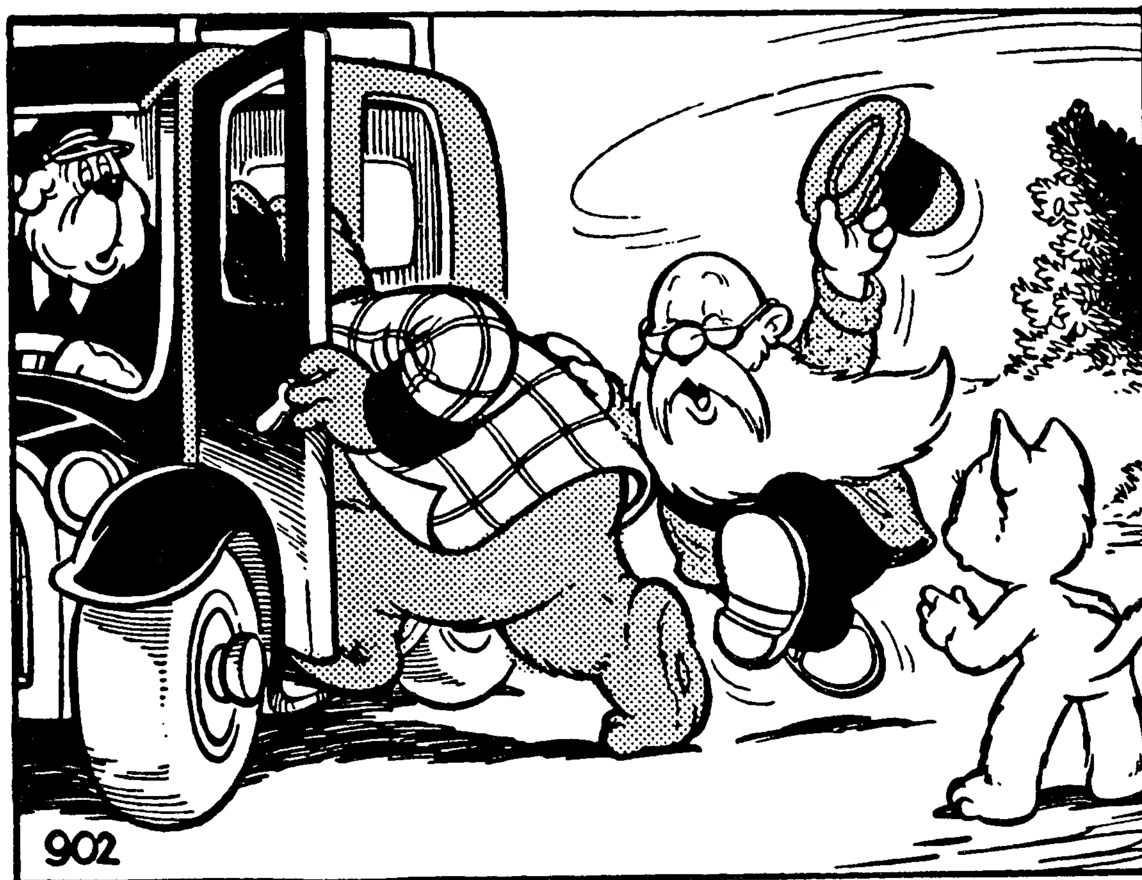

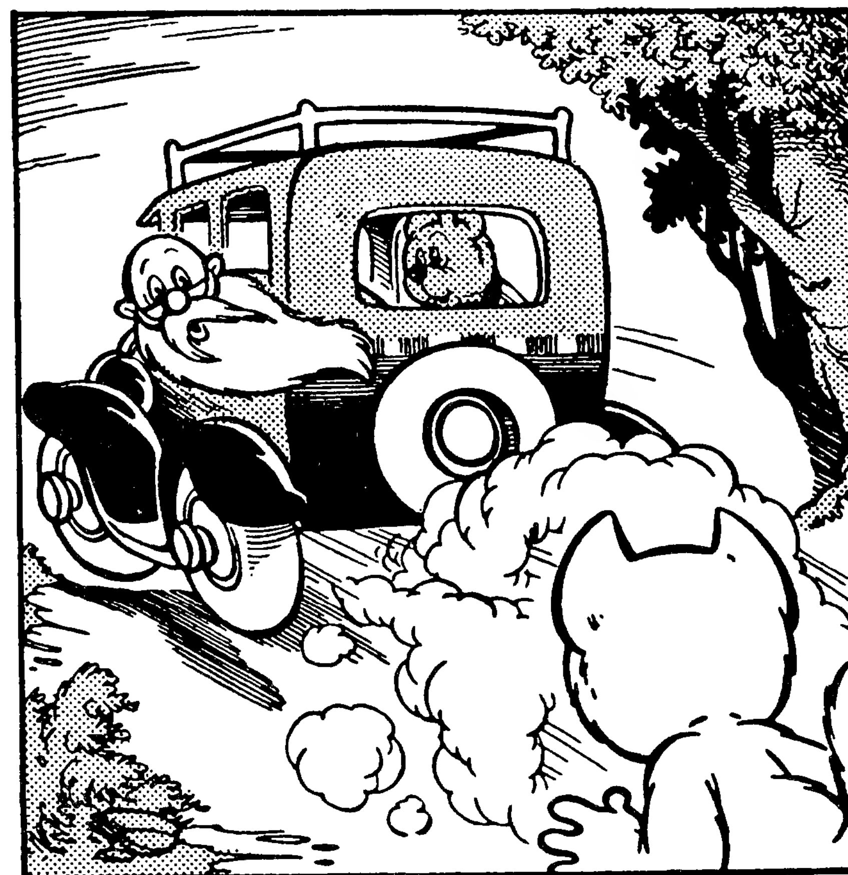
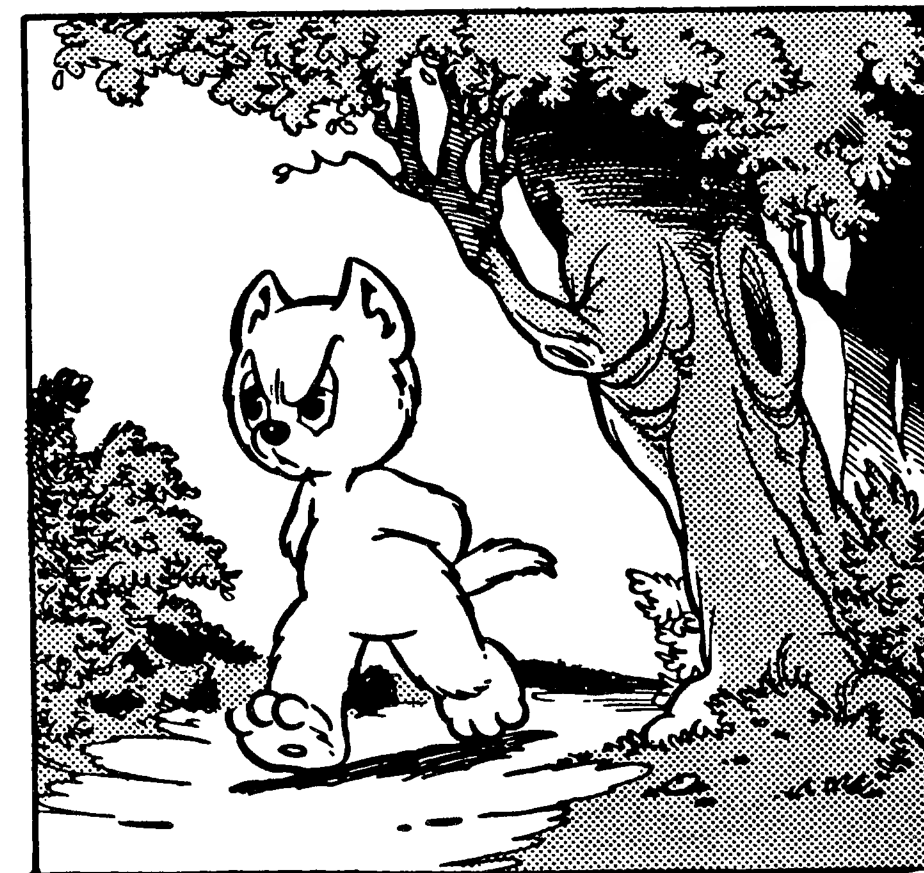
'Ik wil niet naar Bommelstein!' riep Tom Poes. 'Ik wil mijn eigen huis terug hebben! Ik wil niets met dimensie-hevelaars en met denkramen en breinbazen te maken hebben!'
'Kom nu maar!' suste heer Bommel. 'De fraaie natuur en de heerachtige omgeving zullen je goed doen! Wees nu maar stil en ga nu maar braaf mee!' Op dat moment kwam hen in snelle vaart een taxi achterop rijden, die plotseling, met piepende remmen achter hun hielen stopte. Heer Bommel slaakte een gil en keerde zich met een sprong om, maar toen hij zag, dat de baardige professor Prlwitzkofsky uit het voertuig stapte klaarde zijn verwrongen gelaat wat op. 'B-bent u het?' vroeg hij.
'Ja-ja, dit ben iek!' verklaarde de geleerde. 'Prlwitzkofsky is der naam! Iek had der eer ene schone formule van u te ontvangen...
'Dat weet ik!' zei heer Bommel. 'Maar die formule hebt u nu niet meer! Hij is gestolen, hè?'
'Hoe weet u dat, her Boml?' vroeg de professor verbaasd. 'Iek kwam u dat juist vertellen met het lood in mijne schoenen, omdat der ramp zeer groot is...;
'Ach, eh... ik wist dat al!' zei heer Bommel, 'ik weet nu eenmaal erg veel ziet u? Een kwestie van denkraan, denk ik, wat jij, Tom Poes? Tja, het is natuurlijk een grote ramp en ik zou best schadevergoeding kunnen eisen. Maar geld speelt voor een heer geen rol, ziet u? En bovendien heb ik al lang weer iets anders. Iets veel beters!'
'Ah!' stamelde de professor. 'Uwe woorden zijn honing! Iek was zéér ongelukkig, maar uwer grootmoed maakt mij erg blij!'
'Zo ben ik nu eenmaal!' zei heer Ollie.

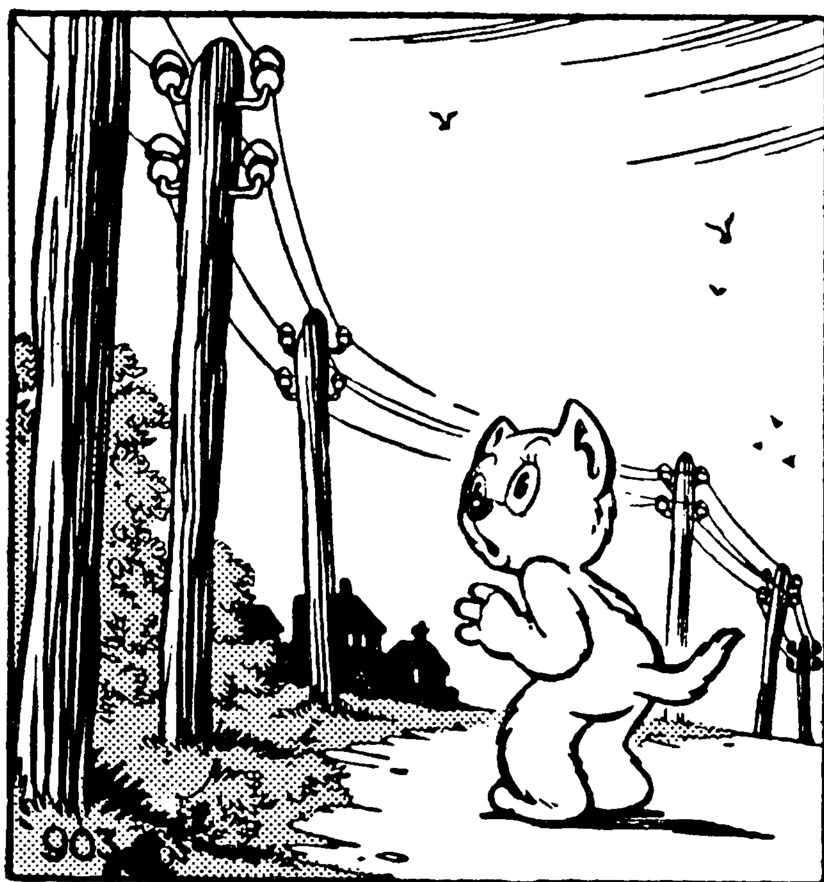

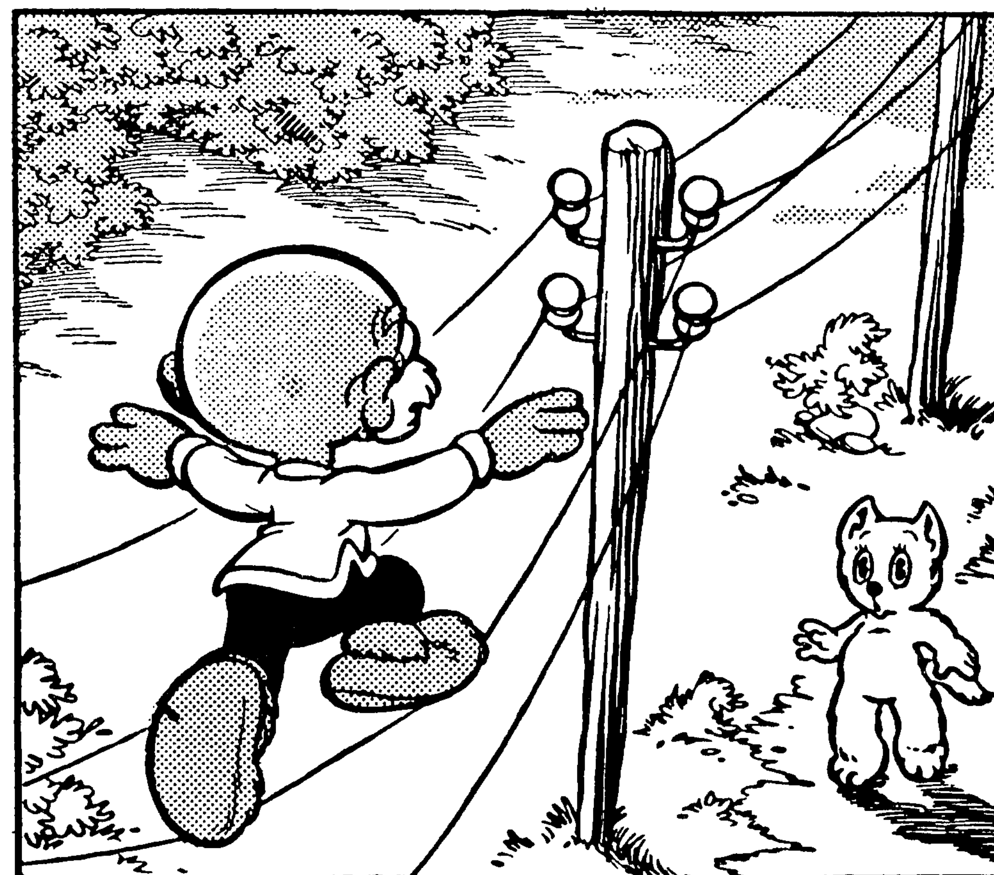
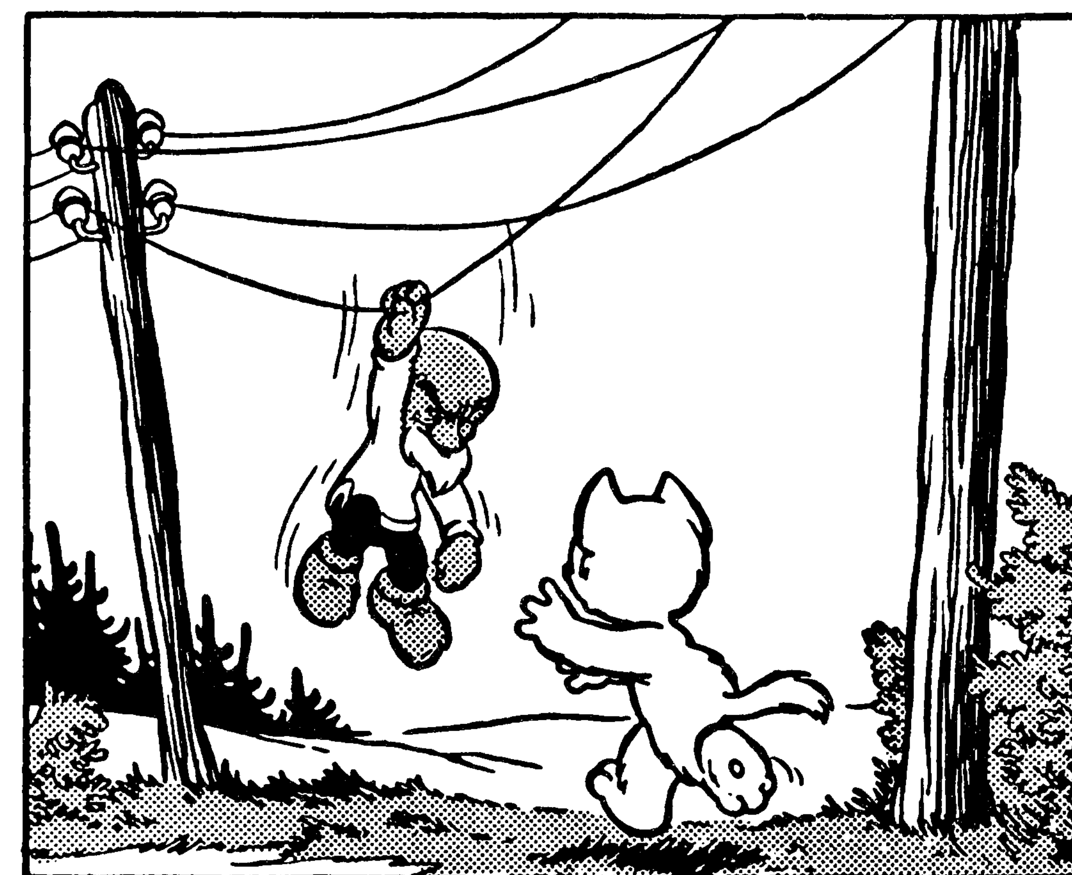
'Praat nu maar niet meer over die formule!' zei heer Bommel. 'Hij was niet eens zo erg goed... nee, dan heb ik nu iets heel anders! Kijk, ziet u dit toestelletje? Dit is een... eh... een dimensielaartje...'
'Een dimensie-hevelaar!' zei Tom Poes knorrig.
'Een dimensie-hevelaar, zoals ik al zei,' vervolgde heer Bommel met verheffing van stem. 'Kijk, met dit handige instrument kan ik alle voorwerpen laten verdwijnen. Gewoon een kwestie van... eh... dimensie, voelt u wel! Kijk maar naar die schoorsteen daar. Daar stond een uur geleden nog een huis omheen, maar dat is nu helemaal verdwenen, als u begrijpt, wat ik bedoel!'
'Hoe kan dat?' vroeg de professor verbaasd. 'Is het verbrand? Is het ontploft? Of is het ene kwestie van atooms?'
'Nee, nee,' zei heer Bommel ongeduldig, 'helemaal geen ontploffing! Niets van dat ruwe werk! Nee, let maar eens op! Kijk, u ziet die schoorsteen daar, nietwaar? Kijk, nu richt ik deze buis op dat bouwsel en nu druk ik op deze knop en... Kijk!'
Nu, de professor zag het, of liever, hij zag niets meer. Want de schoorsteen was even spoorloos verdwenen als het hele huis dat was.
'Kolossal!' riep de geleerde uit. 'Grootmoedig! Ongeloofbaar! Welk ene vinding! Welk ene mogelijkheden!'
'Ja, geweldige mogelijkheden!' zei Tom Poes bitter. 'Ik begrijp niet, hoe iemand met gezonde hersenen hier iets aan kan vinden!'
'Mijn jonge vriend begrijpt de wetenschap niet zo goed!' zei heer Ollie verontschuldigend. 'Hij voelt niet aan, dat de beschaving als maar voort gaat! Stoort u zich maar niet aan hem!'

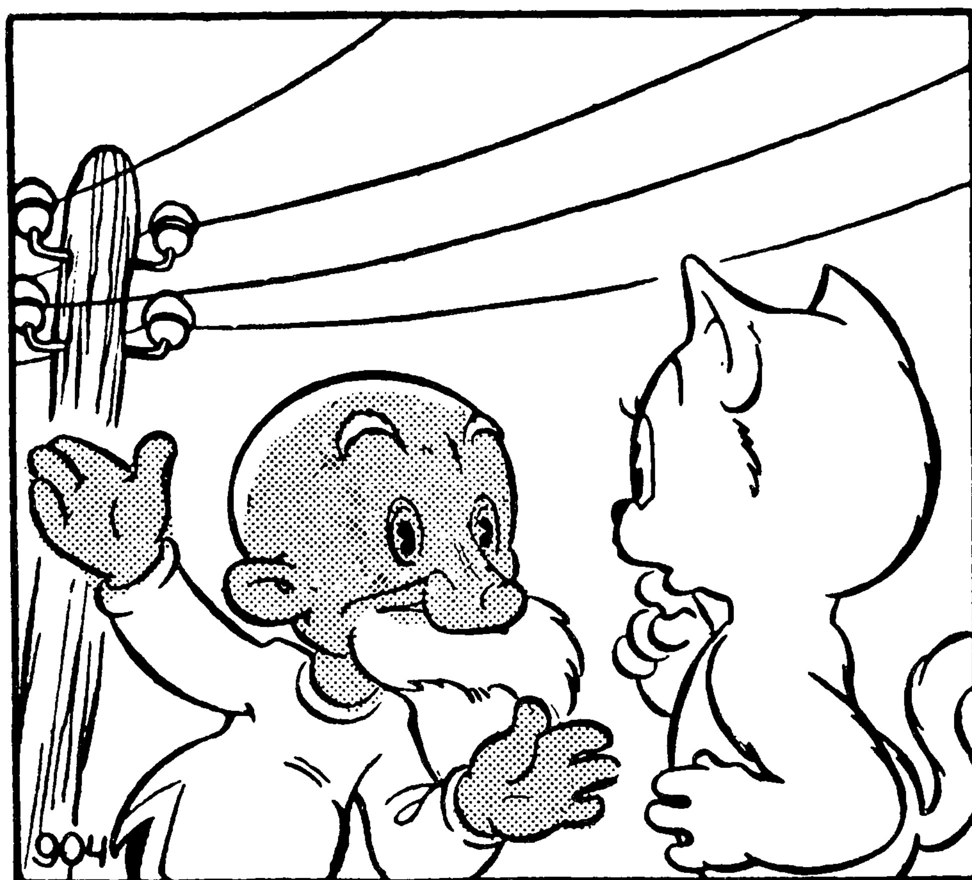

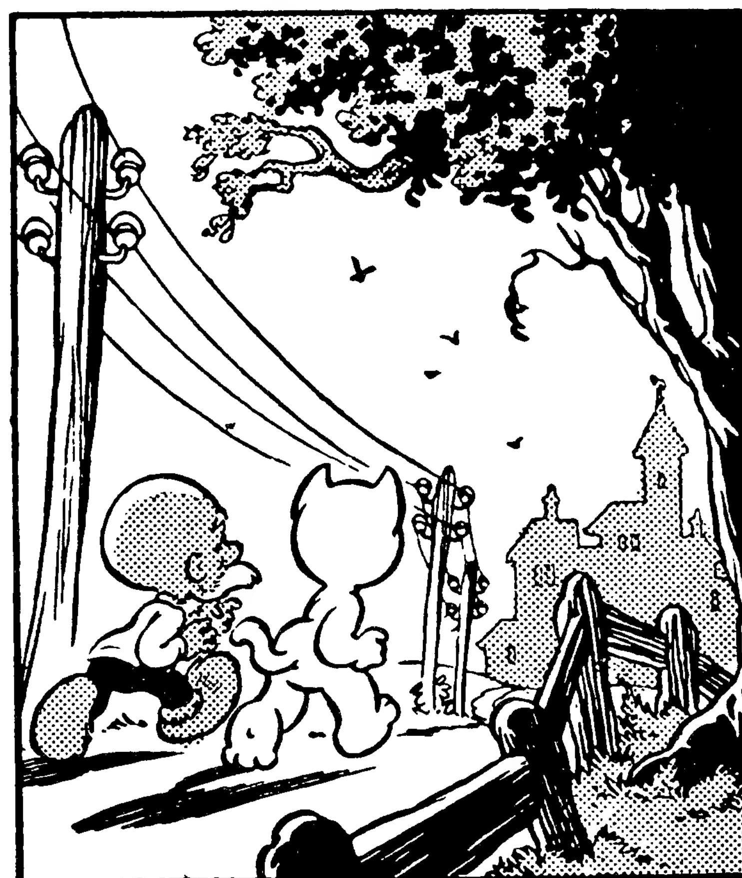
'Het is ene kolossale vinding!' riep de professor. 'Dit zal de wereld schokken! U moet met mij mede gaan naar der stad en uw toestel tonen aan de andere geleerden van onzer universiteit! Zij zullen verbaasd staan! Kom mee, her Boml! Der auto wacht!'
Zo roepende duwde hij heer Ollie in de richting van de taxi en schoof hem naar binnen.
'Ga jij maar vast naar Bommelstein, jonge vriend!' riep heer Bommel over zijn schouder. 'Ga maar een beetje rust nemen en laat je maar heerlijk verwennen door Joost! Dat zal je goed doen! Ik zal dan wel werken!'
'Ja, ja, werken!' riep de geleerde. 'Arbeiden! Heerlijk! Kom! Voort!'
'Waar gaat u dan aan werken?' riep Tom Poes. 'Wat gaat u werken? Waar?' Zijn woorden werden echter overstemd door het geronk van de wegrijdende taxi en door het geroep van de geleerde, die zijn baard door een raampje had gestoken en opgewonden riep: 'Voort! Naar der laboratorium! Werken!'
'Het is wat moois!' dacht Tom Poes, het verdwijnende voertuig nakijkend. 'Werken! Heer Bommel werken in een laboratorium! Het idee! Ik heb eigenlijk genoeg van al deze narigheid... maar als ik heer Ollie nu in de steek laat heb ik zo het idee, dat hij het erg moeilijk gaat krijgen... En bovendien moet ik die uitvinding onschadelijk maken, want dat dimensie-hevelaartje is nog erger dan een atoombom! Oef, wat een zorgen!'
Tom Poes draaide zich om en sloeg de richting van de stad in. Maar omdat de auto een grote voorsprong op hem had is het te verwachten, dat hij heel wat later dan heer Bommel bij de universiteit zal aankomen.

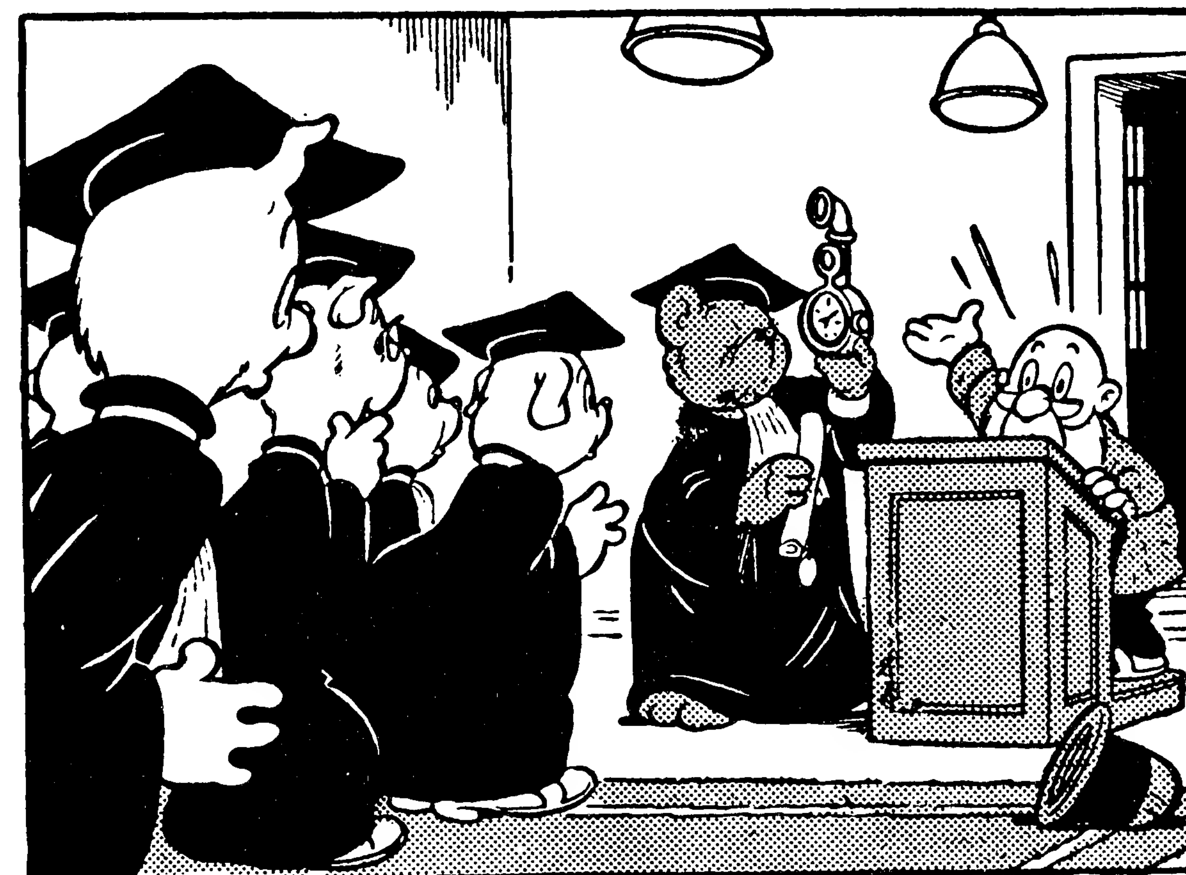

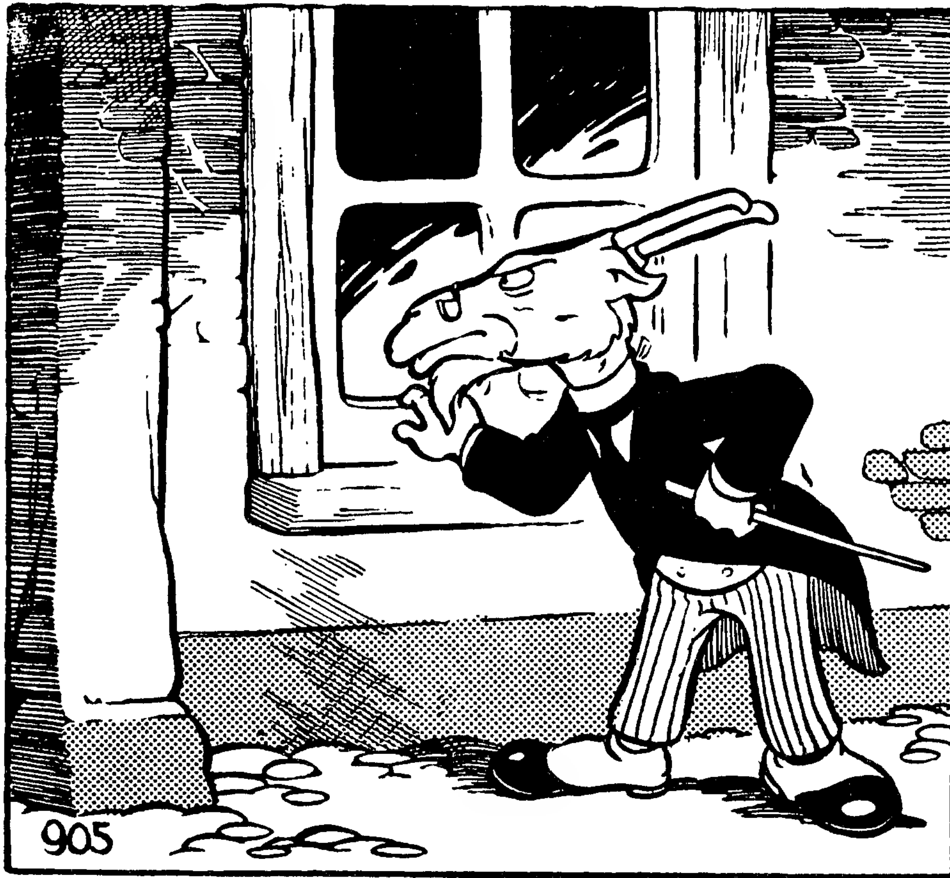
Ik moet toegeven, dat de rol, die Tom Poes tot nu toe in dit verhaal heeft gespeeld niet zo erg heldhaftig was. Maar dat komt hoofdzakelijk, omdat hij beter is in het bestrijden van monsters en gewone schurken, dan van de wetenschap. En dat hij nu naar de stad ging om heer Bommel bij te staan wanneer die misschien zijn hulp zou nodig hebben, maakt alles weer goed vind ik. Wie doet zoiets vandaag-dedag nog, als hij zijn huis in het niets heeft zien verdwijnen? O, zo!
Nu dan, Tom Poes liep dus op de landweg die naar de stad voerde en maakte zich zorgen over de uitvindingen van de breinbaas en het denkraam van heer Ollie en terwijl hij daar zo mee bezig was werd zijn aandacht getrokken door een vreemd geluid boven zijn hoofd. Hij keek op en ontdekte toen op de telefoondraden, die naast hem van paal tot paal liepen, een kleine, snel naderende gedaante.
'Ik heb het! Ik weet het al!' riep de gedaante, met moeite zijn evenwicht op de dunne draad bewarend.
'Kwetal!' riep Tom Poes. 'Ben je daar nu al weer? Waarom loop je niet gewoon op de grond? Je zult vallen!'
'Dit gaat vlugger! Dit gaat vlugger!' riep de dwerg. 'Ik heb haast! Ik moet...' Op dat moment verloor hij zijn evenwicht en tuimelde naar beneden. Maar op het laatste ogenblik wist hij de draad te grijpen, zodat hij, zacht op en neer wiegend, boven de weg bleef hangen.
'Laat je maar vallen, dan zal ik je vangen!' zei Tom Poes, op hem toe lopend.
'Een goed idee!' riep de dwerg een beetje benauwd. 'Een heel goed idee! Maar erg gevaarlijk! Laat me niet vallen, hoor! Dat zou verschrikkelijk zijn, want dan schiet mijn denkraam er uit!'
Toen sloot hij zijn ogen en liet de draad los...

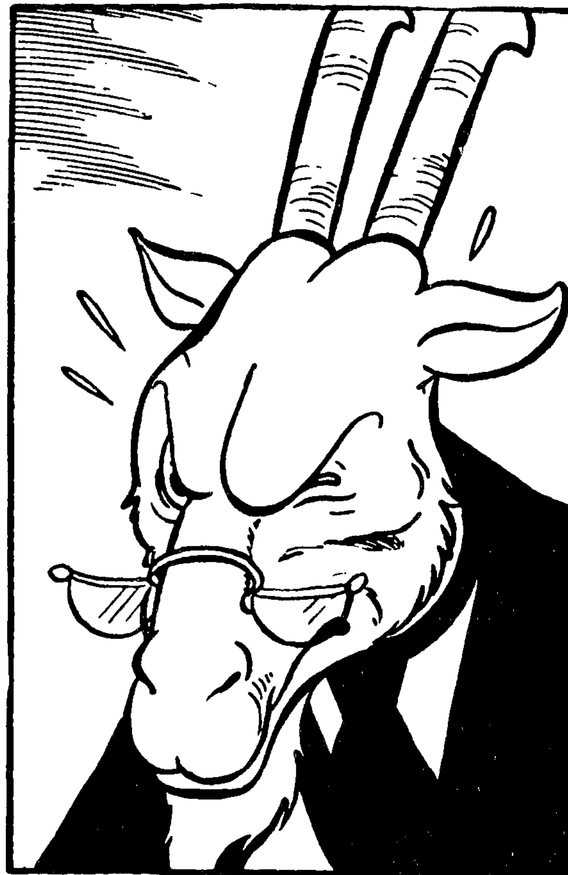
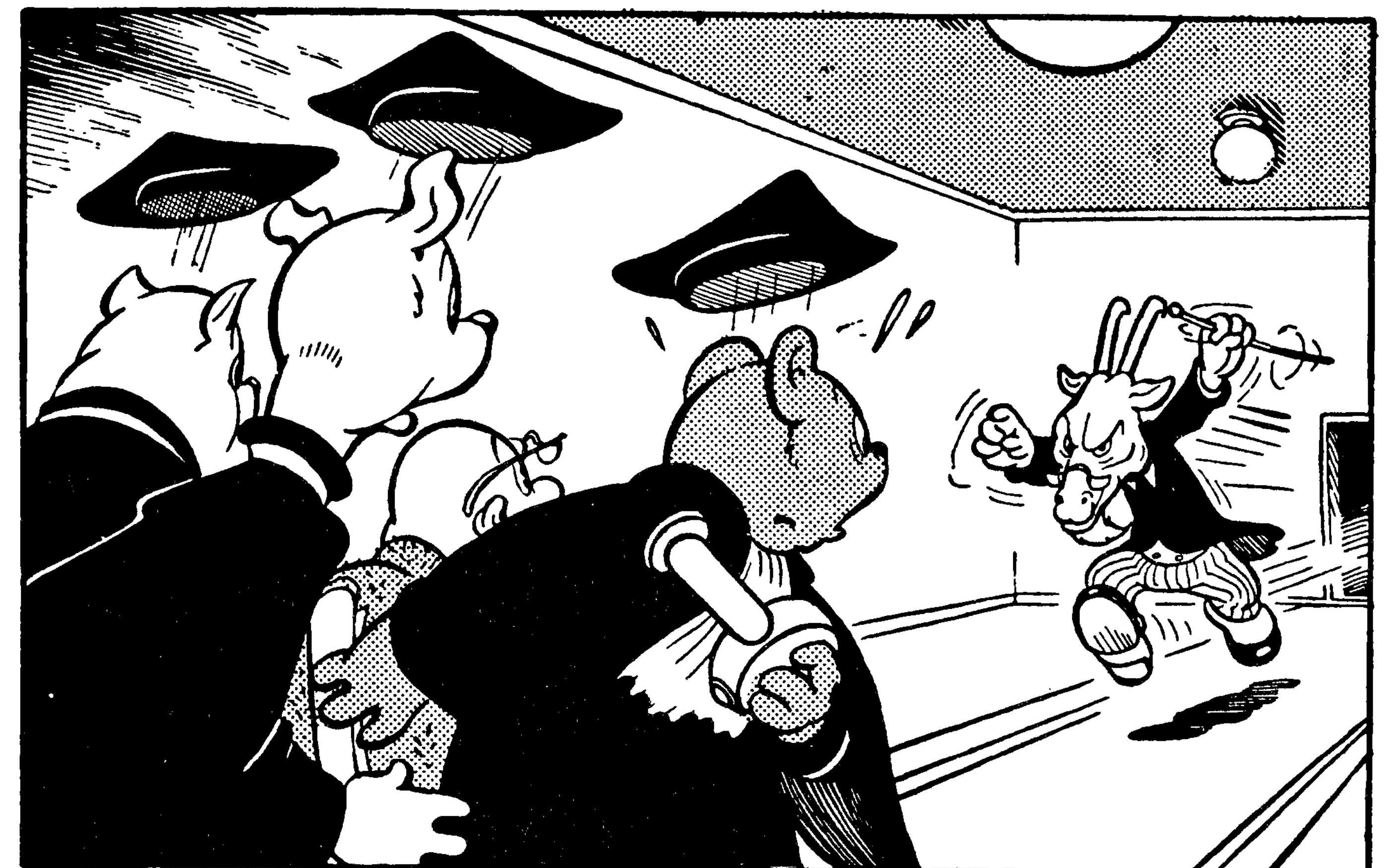

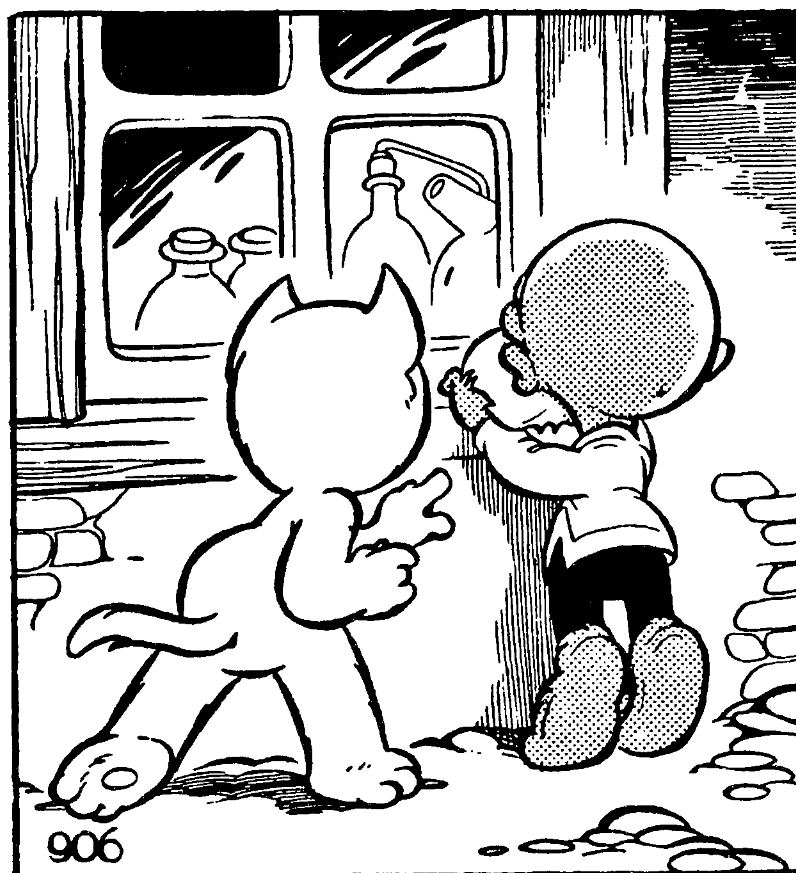

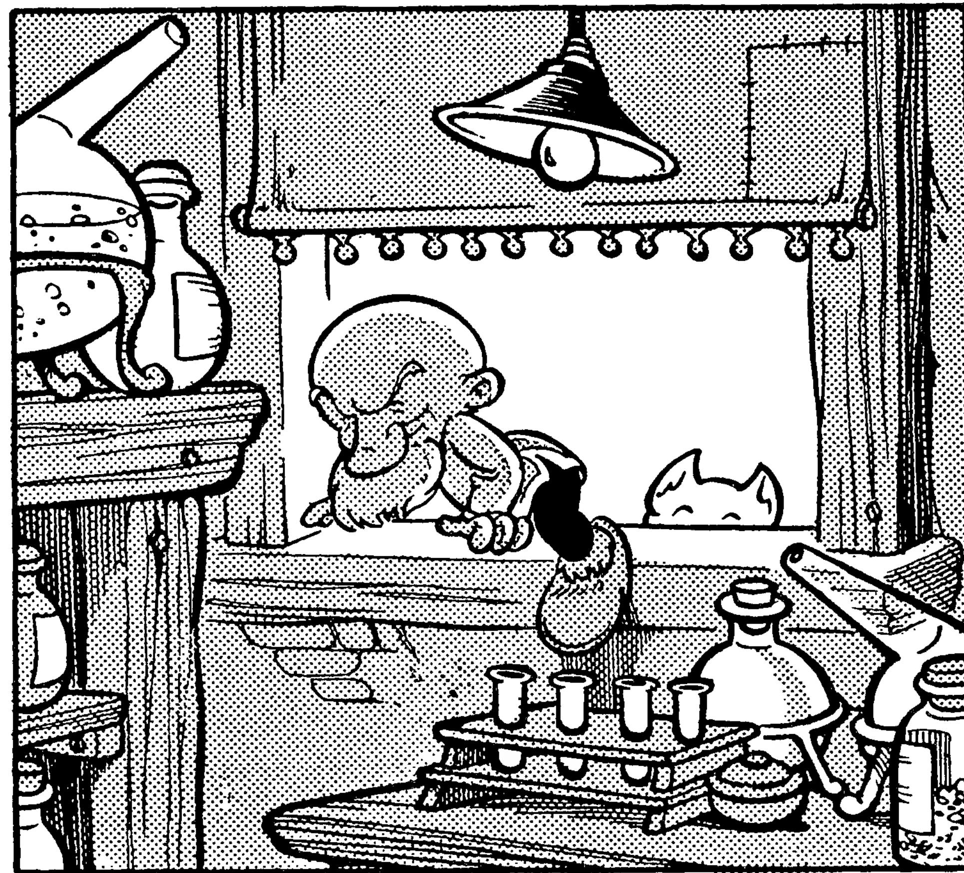
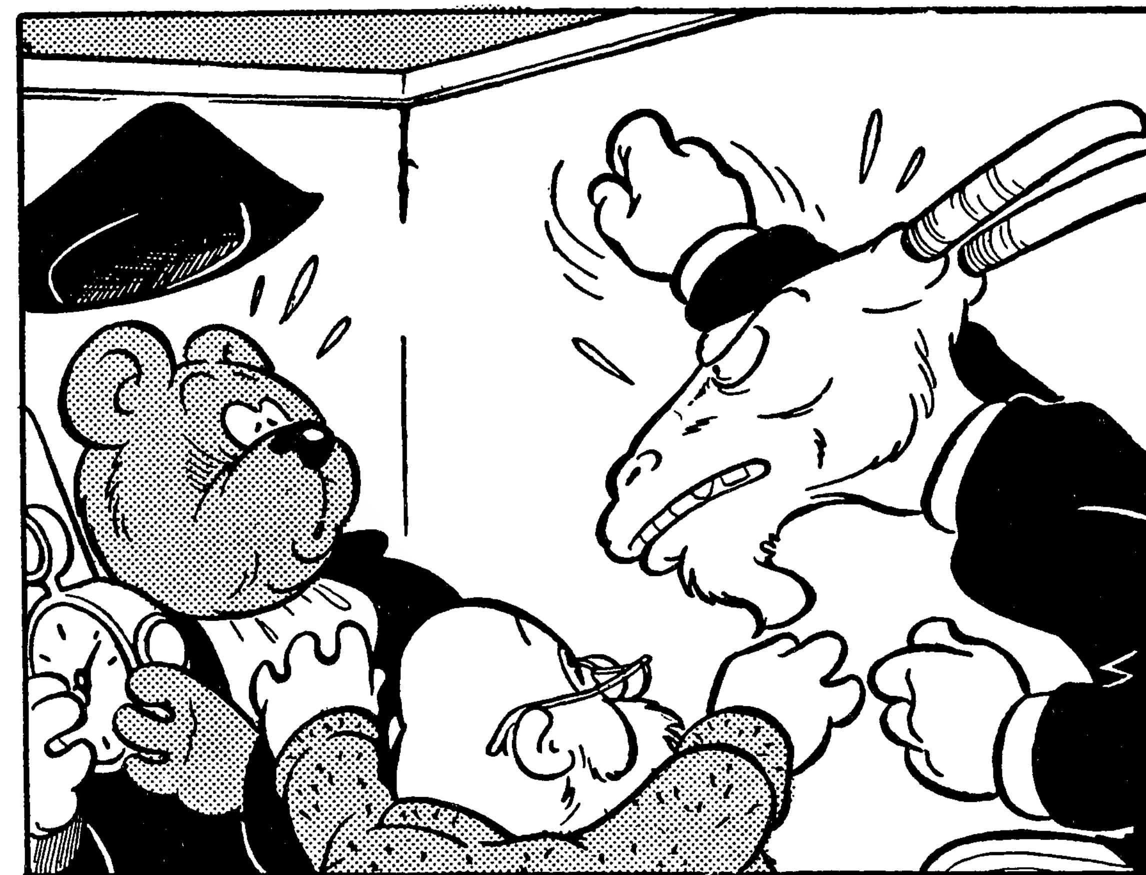
De dwerg werd door Tom Poes keurig opgevangen en op de grond gezet.
'Nu moet je me vertellen, wat je hebt gevonden!' zei Tom Poes. 'Heb je al ontdekt, hoe ik mijn huis kan terugkrijgen?'
'O, nee!' zei de dwerg verschrikt. 'Dat gaat zo vlug niet! Zoiets is verschrikkelijk moeilijk! Het is altijd veel gemakkelijker om iets van de aardbodem weg te vagen dan om het er weer op te krijgen, dat moest u weten! Ik weet eigenlijk niet eens, of dat wel de taak van de wetenschap is! De wetenschap heeft eigenlijk nog geen tijd voor zulk gebeuzel. Eerst moet alles weg, helemaal weg, voelt u wel? Daarna kunnen we het dan misschien eens omgekeerd proberen. Maar of het gelukken zal is de vraag. Hm, waar is heer Bommel? Ik had graag met hem gesproken over iets erg interessants, dat ik heb gevonden!'
'Maar wàt heb je gevonden, als het mijn huis niet is!!?' drong Tom Poes ongeduldig aan.
'Een dimensie-hevelaar!' zei de dwerg. 'Net zo een als ik heer Bommel heb gegeven, maar dan véél sterker! Prachtig! Een interatomanische schakeling, begrijpt u?'
Terwijl dit gesprek duurde was Tom Poes verder gelopen en de dwerg tippelde druk pratend mee, zodat ze nu beiden op weg waren naar heer Bommel.
Heer Bommel zelf stond op dat ogenblik in de aula van de universiteit met een toga om de schouders en een baret op het hoofd en het apparaat van Kwetal in de hand en alle professoren stonden om hem heen en waren bezig hem doctor honoris causa te maken. Dat was een heel mooi ogenblik in heer Bommel's leven en omdat het maar zo kort duurde zal ik het hier even bij laten. Morgen verder.

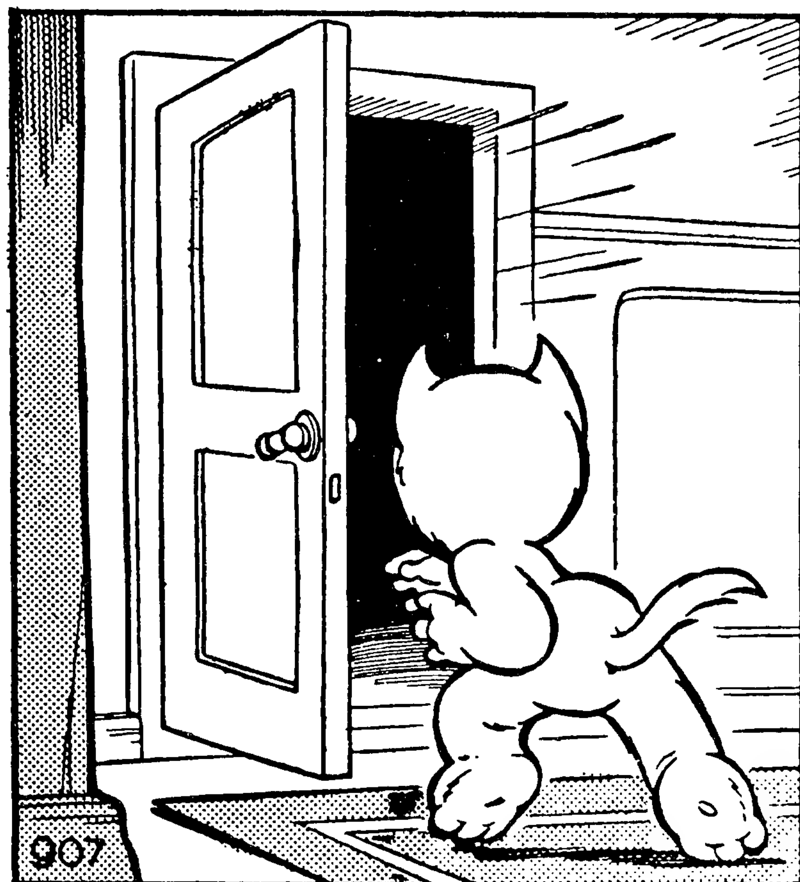

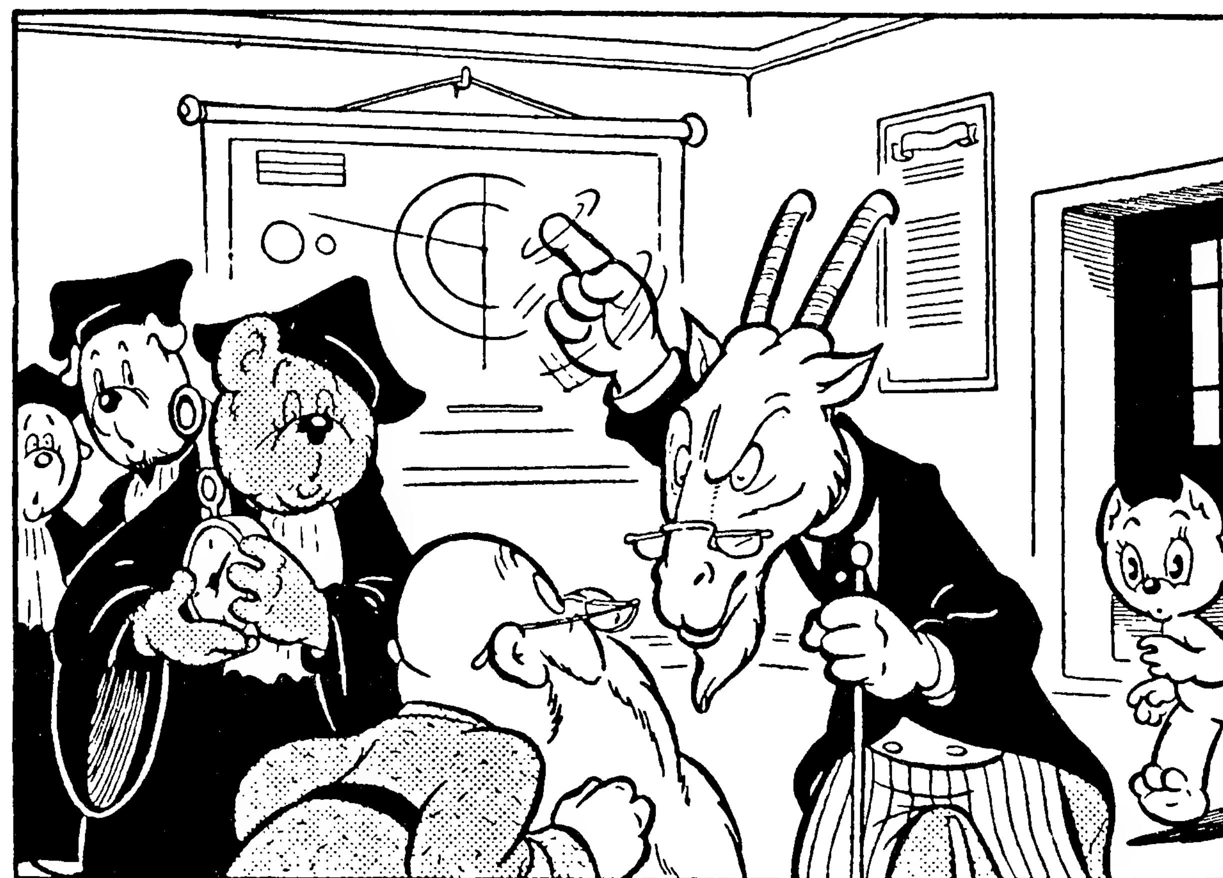
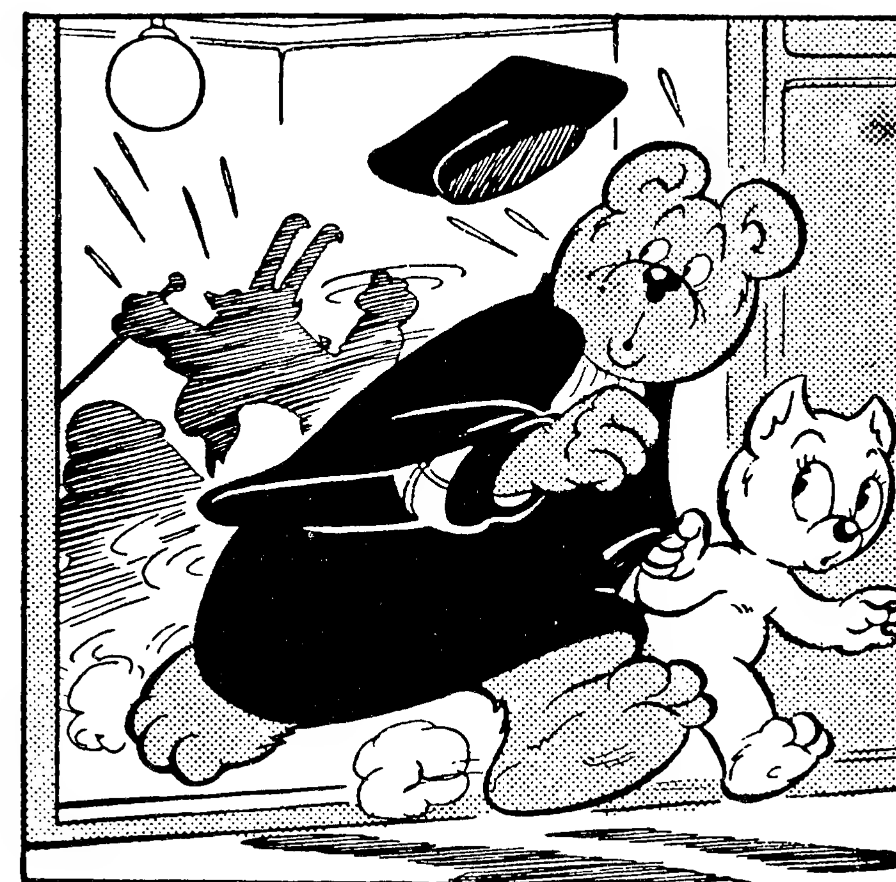
Professor Prlwitzkofsky hield een toespraak, waarin hij er op wees, dat het een grote eer voor de universiteit van Rommeldam genoemd kon worden, dat een zo groot geleerde als heer Bommel zich er tot Doctor liet maken. Heer Ollie stond bescheiden wat achteraf en knikte zo nu en dan goedkeurend. Van tijd tot tijd mompelde hij zacht: 'Dat had mijn vader mee moeten maken!' of: 'Wat is het toch mooi om een groot denkraam te hebben!'
Ja, zoals ik gisteren al opmerkte was dit een van de mooiste ogenblikken in heer Bommel's bestaan. Maar helaas! Zoals dat meestal gaat is op zulke momenten de ondergang al heel dicht bij. In dit geval was het de gedaante van Sickbock, die roet in het eten dreigde te gooien.
De schurkachtige geleerde had door onrust gedreven de universiteit weer opgezocht en dwaalde nu tandenknersend voor de ramen rond.
'Daar staat deze Bommel!' snauwde hij tot zichzelf. 'Deze windbuil, mag ik wel zeggen. Deze ongeletterde, van iedere phosphorhoudende-hersencel gespeende blaag, om het eens populair uit te drukken! Ei! Daar staat hij in een toga, met een merkwaardig instrument in de hand – dat hij gewis niet zelf heeft vervaardigd – en ontvangt een doctorsbul! Welaan! In de eerste plaats wil ik weten, wat dat voor 'n apparaat is en in de tweede plaats wens ik 'n einde aan deze vertoning te maken!'
En zo mompelende snelde de geleerde het gebouw binnen en sprong tussen de kring professoren.
'Stop deze vertoning!' riep hij. 'Deze Bommelfiguur is een onwaardige! Hij kan waarschijnlijk de tafel van twee niet zonder fouten opzeggen! Gij begaat een grote vergissing, mijne heren! Werpt deze bedrieger uit uw eerwaardig gebouw en laat hem dat instrumentje, dat hij bij zich draagt aan mij geven ter bestudering!'
De professoren schrokken natuurlijk en draaiden zich ontsteld en zacht, afkeurend mompelend naar de indringer. Maar er waren er bij, die zich begonnen af te vragen of dat waar zou zijn met die tafel van twee...

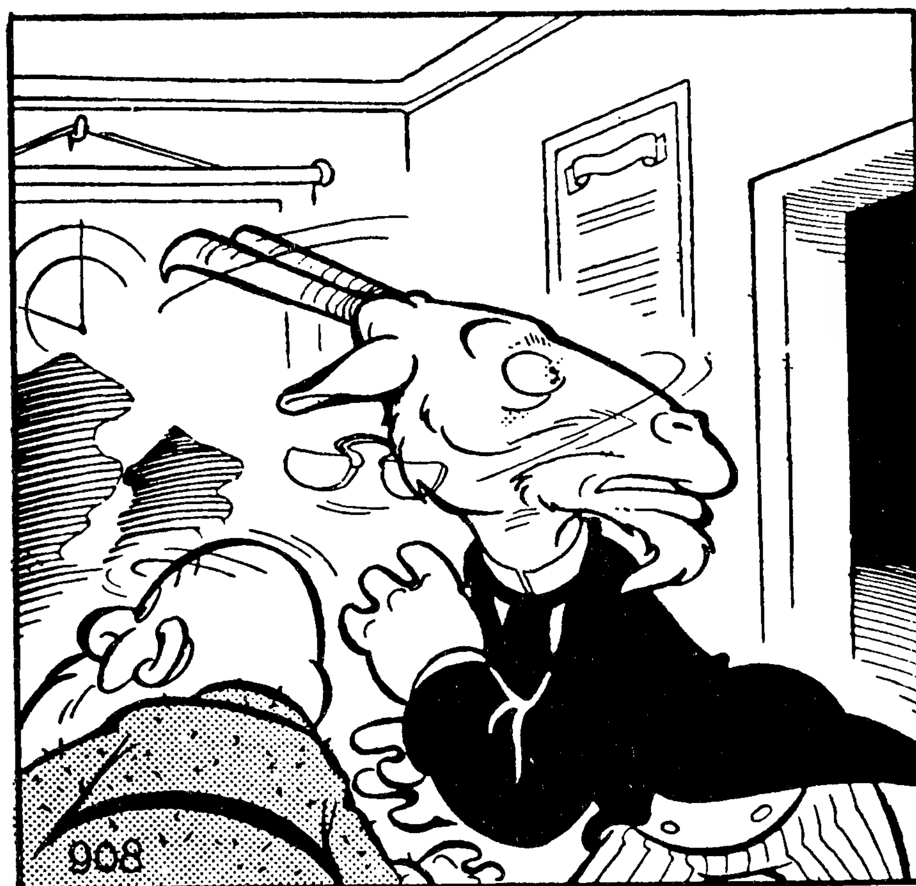

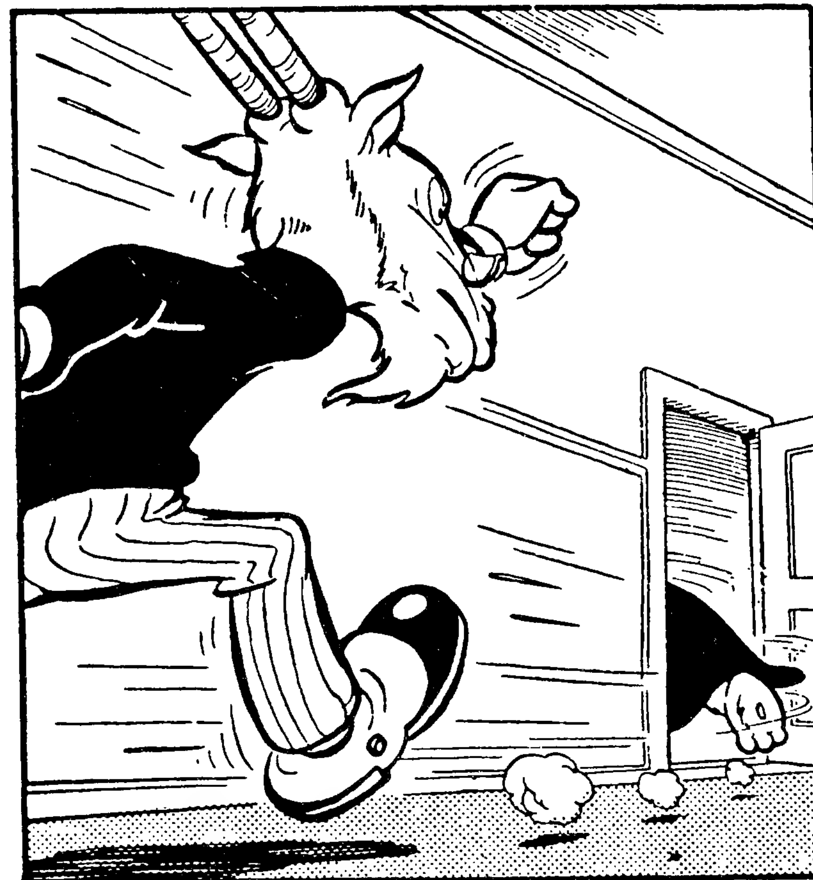
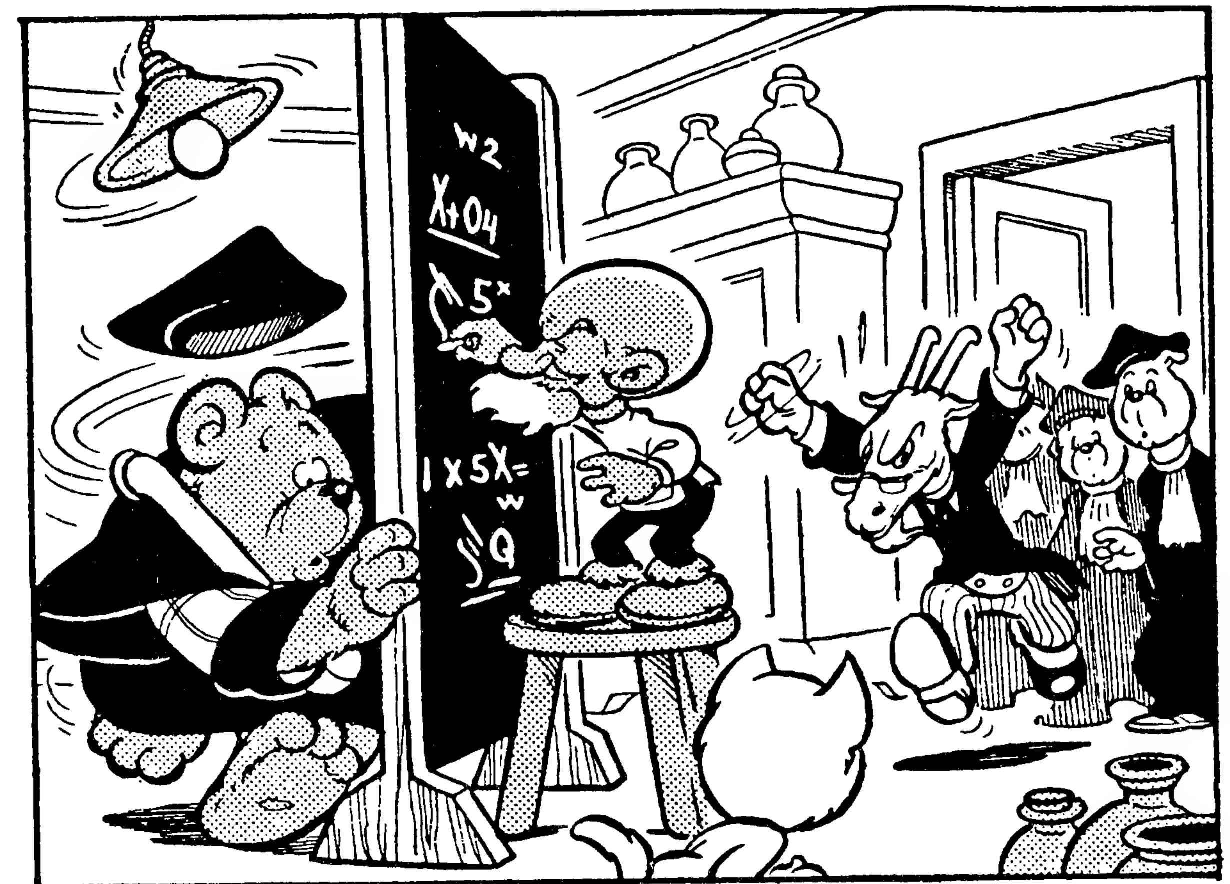
Tom Poes en de dwerg waren intussen bij de universiteit aangekomen en begonnen uit te zien naar een teken van heer Bommel. Zij loerden door de ramen en keken in openstaande deuren, maar omdat ze aan de achterzijde begonnen vonden ze hem niet zo gauw als professor Sickbock dat gedaan had.
'Laten we door dit raam klimmen!' zei het kleine mannetje ten slotte. 'Hier achter zie ik een werkplaats met erg mooie trooisels...'
'Dat zijn flessen!' zei Tom Poes. 'En dat is geen werkplaats, maar een laboratorium.'
'Goed,' zei de dwerg, 'goed. Uw namen zijn zo moeilijk en mijn denkraam is maar klein en ik weet niet alles. Maar ik zou daar binnen wel graag eens rondkijken en bovendien wil ik met heer Bommel spreken over die dimensie-hevelaar, u weet wel!'
'Laten we maar naar binnen gaan!' zei Tom Poes. 'Ik moet heer Ollie ook spreken, want ik heb zo het idee, dat hij best een beetje hulp gebruiken kan!'
Nu, we weten, dat Tom Poes daar gelijk in had. Want, terwijl de dwerg Kwetal naar binnen kroop, gevolgd door Tom Poes, had heer Bommel het erg benauwd. Professor Sickbock trad met een valse lach op hem toe en vroeg: 'Kan de zeergeleerde doctor Bommel me misschien uitleggen hoe de geleerde Knackerbrot zijn interputie-theorie verklaarde in zijn standaard-werk 'Enkele variaties op de bevings-theorie van Schnauz'? Wel, dat kan hij niet! Ziedaar! Hij kan het niet!'
Dat was waar. Heer Bommel zag geen kans om het uit te leggen en ieder lezertje, dat niet minstens de zevende klas van een goed gymnasium heeft afgelopen en goed heeft opgelet, zou er net zo voor staan.
Maar dat zag er natuurlijk lelijk uit. Want als men doctor honoris causa wil worden moet men toch IETS weten, zeg nu zelf.

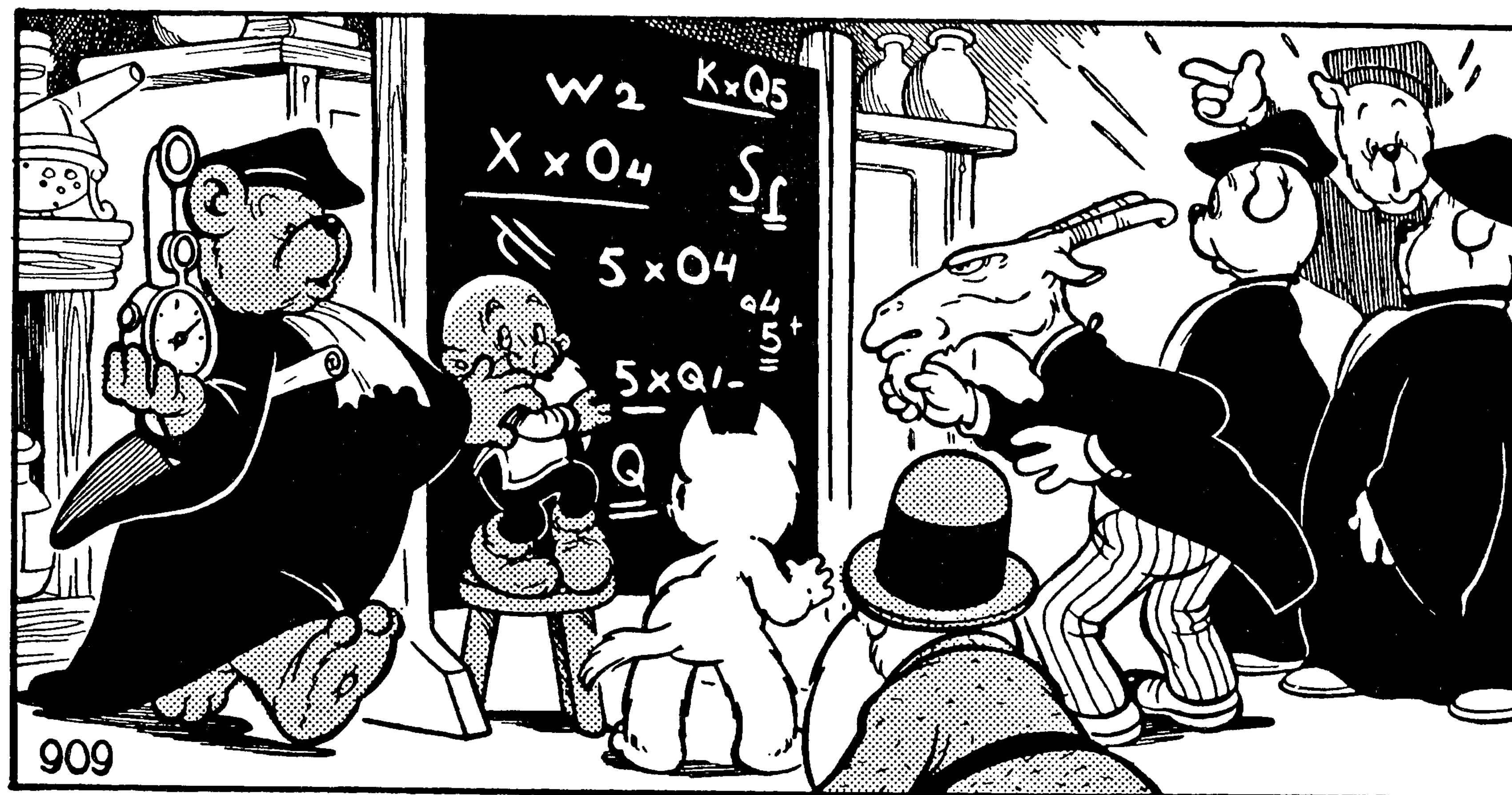

De dwerg Kwetal liep nieuwsgierig door het laboratorium en neusde daar rond. Hij onderzocht de flessen en retorten, snuffelde aan de vreemde vloeistoffen, die hij vond en had het erg goed naar zijn zin. Maar Tom Poes had geen rust. Hij vond, dat hij in de eerste plaats heer Bommel moest helpen omdat de kans, dat die in moeilijkheden verkeerde wel erg groot was. En daarom liep hij de deur uit en sloop een van de lange gangen van het universiteitsgebouw door.
Hij had al gauw succes, want uit de openstaande deur van een grote zaal klonk een verward rumoer van vele stemmen.
'Ik mag wel zeggen, dat deze opgeblazen figuur niets dan een windbuil is!' riep iemand en Tom Poes stond getroffen stil.
'Ze hebben het over heer Ollie!' dacht hij. 'Hij heeft moeilijkheden, net als ik dacht!'
Dat was waar. De moeilijkheden van heer Bommel werden steeds groter. Want, omdat Sickbock bleef roepen en niets deed dan ingewikkelde vragen stellen, die hij niet kon beantwoorden, begonnen de andere professoren ook te twijfelen.
'Zou deze Bommel wel de knappe geleerde zijn, waarvoor we hem houden?' zo vroegen ze zich af. 'Is iemand, die niet eens op de hoogte is van het interboratie-systeem van Eickelmänchen, wel waardig om doctor te worden? Is hij geen bedrieger?'
Zo dachten zij en zacht mompelend trokken zij zich wat terug. Alleen de kleine gebaarde professor met de rare naam Prlwitzkofsky bleef heer Ollie verdedigen.
'Der her Boml is ener Breinbaas van groter format!' riep hij. Maar niemand begreep dat en het rumoer nam toe.
In dat rumoer sloop Tom Poes stilletjes naar binnen, nam heer Bommel bij een arm en trok hem mee de deur uit, zonder dat iemand er erg in had...

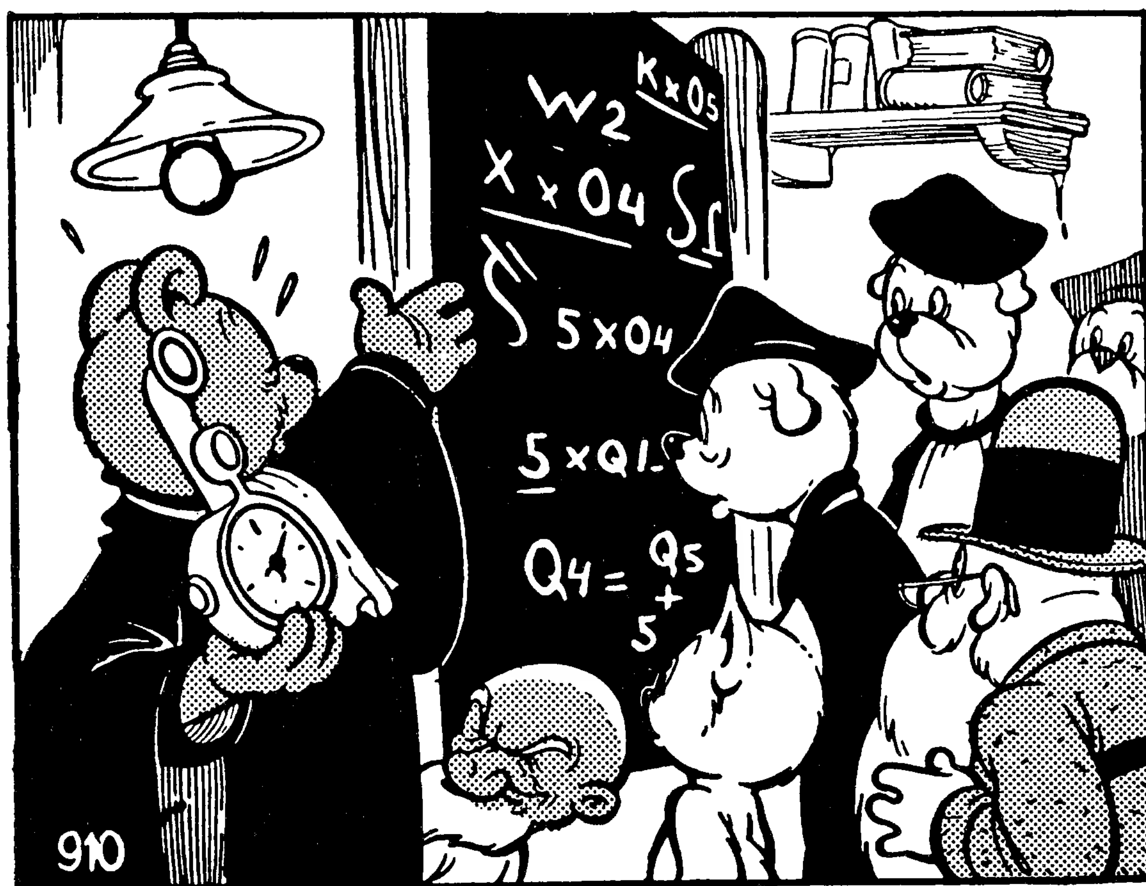

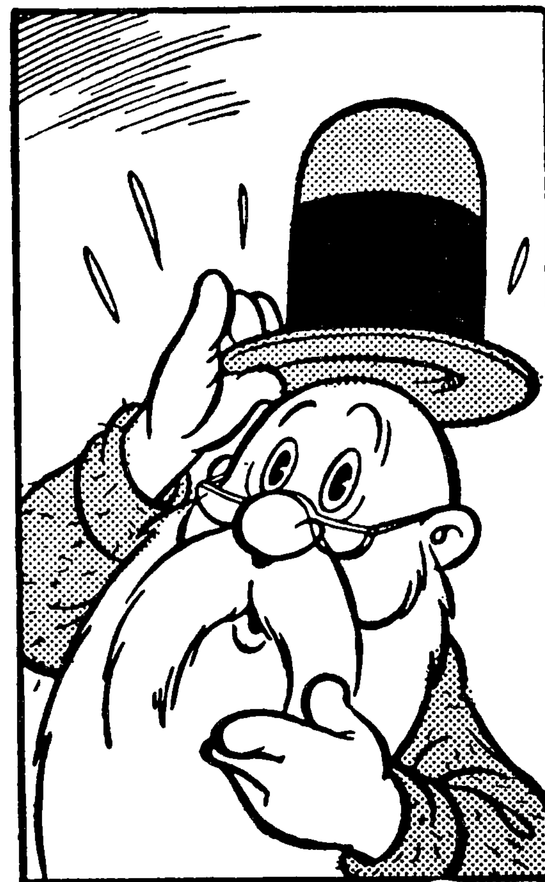
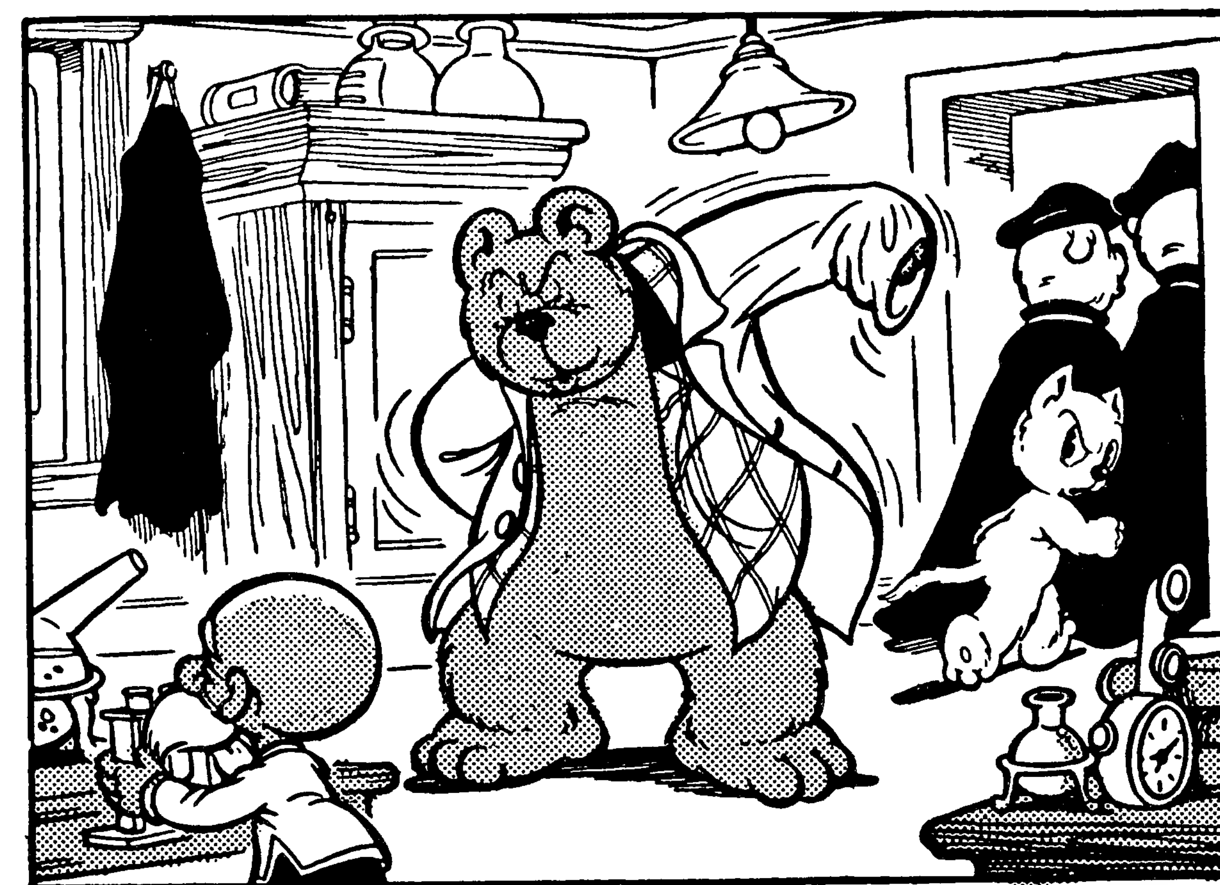
'Ik stel voor om heer Bommel nog een kans te geven!' stelde professor Sickbock tenslotte voor. 'Laat hij de werking van het apparaatje, dat hij bij zich heeft in enkele duidelijke, klare volzinnen uitleggen. Als hij dat kan, is hij ondanks alles waardig de bul te ontvangen!'
En de schurkachtige geleerde draaide zich om, om heer Ollie naar voren te duwen. Maar heer Ollie was er niet meer. (Zoals we weten, had Tom Poes hem meegetrokken, de gang in).
'Ziet ge? Hij is gevlucht!' krijste Sickbock met overslaande stem en snelde de deur uit, net op tijd om zijn slachtoffer door de deuropening van het laboratorium te zien verdwijnen.
'Achter hem aan!' gilde hij. 'Daar gaat hij, de bedrieger!' En de andere geleerden vergaten hun waardigheid en dromden de gang op, in de richting van Sickbock's verdwijnende rug. Enige ogenblikken later was het laboratorium dan ook gevuld met zwarte gestalten, terwijl heer Ollie vergeefs probeerde zich achter een hoog schoolbord te verschuilen.
Op dat schoolbord was de dwerg intussen bezig enkele formules te schrijven met een piepend krijtje. Toen de hele stoet zo onverwacht binnenstroomde keek hij even gestoord op, maar daarna werkte hij rustig verder.
'Kijk, kijk!' jubelde hij in zichzelf, 'het is helemaal zo moeilijk niet! Alles is tenslotte te herleiden tot een zeer eenvoudige getalconstructie.'
'Help!' riep heer Ollie van achter het bord. 'Ze willen me iets doen!'
'Geen zorg!' riep de dwerg blij. 'Ik ben direct klaar!'
'Help dan toch!' piepte heer Ollie. 'Tom Poes! Waarom laat je me altijd in de steek? Ze komen dichter bij! Tom Poes dan toch!'
Nu, dat laatste was niet waar. De professoren kwamen niet dichter bij. Op dat moment hadden ze het bestaan van heer Ollie zelfs helemaal vergeten. Het enige wat ze deden was staren naar de formules, die Kwetal op het bord had geschreven...

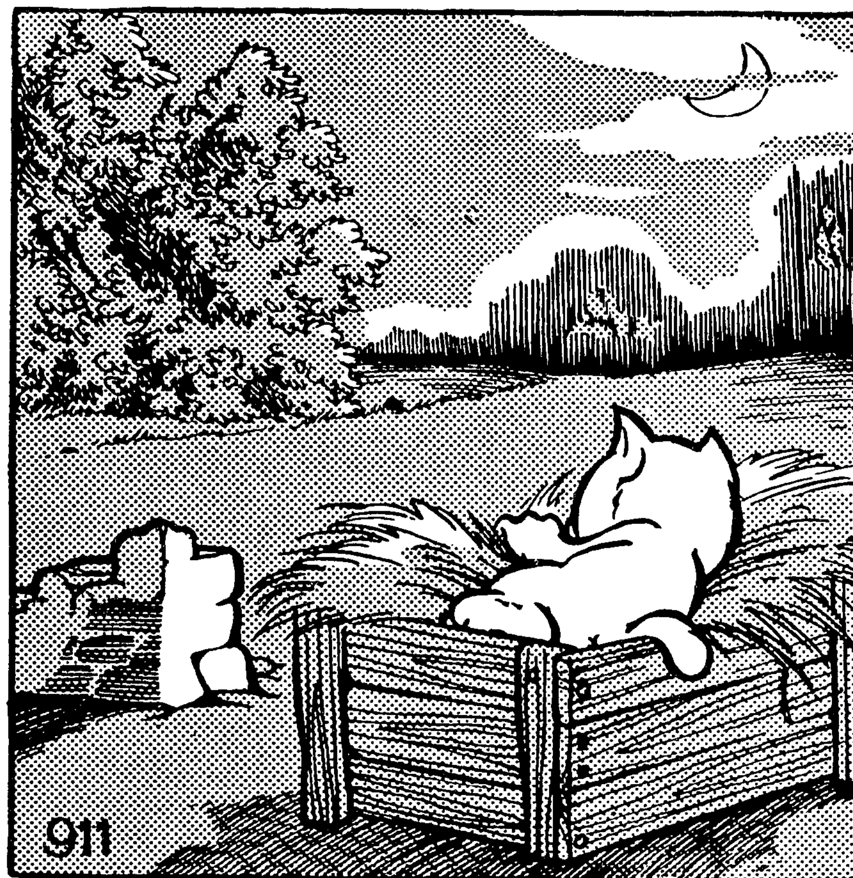

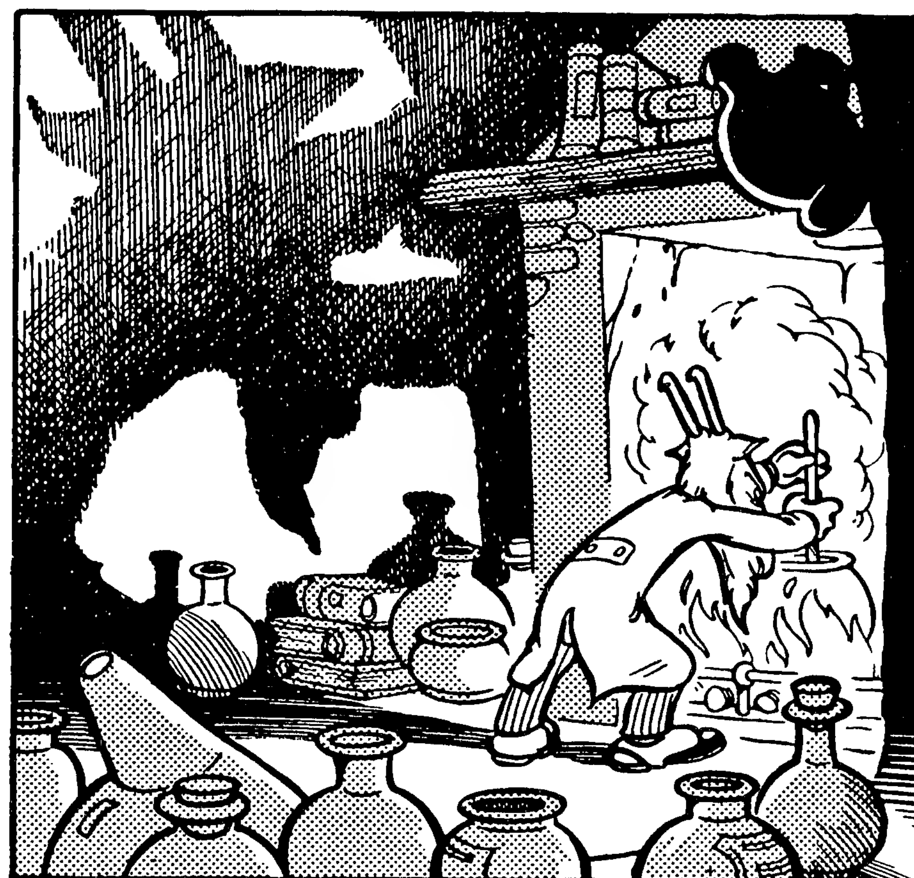
Professor Sickbock was de eerste, die zijn spraak terugvond. ‘Sapperloot!’ zei hij, ‘dat is alleszins verbazingwekkend! Het opent een wereld van gedachten voor mij! Welk een vernuft!’ Met deze woorden bedoelde hij natuurlijk de formule, die Kwetal op het zwarte bord geschreven had. Die formule bestond alleen uit een paar getallen, die noch de lezer, noch mijzelf ook maar iets zeggen, maar die de professoren sprakeloos van bewondering maakten.
‘Ik ben blij, dat u het aardig vindt!’ zei de dwerg. ‘Ik vond het zelf ook wel leuk, maar ik heb maar een klein denkraam, ziet u? En ik had dit eens aan heer Bommel willen laten zien, want die weet alles!’
In het drukkende zwijgen, dat op deze woorden volgde, trad heer Ollie van achter het schoolbord te voorschijn en duwde de dwerg met een eenvoudige handbeweging opzij.
‘Mijn... eh... mijn assistent heeft deze formule vast uitgewerkt!’ legde hij uit. ‘Ik... eh... wij zijn namelijk bezig met een nieuwe vinding op het gebied van... eh... het gebied der... eh...’
‘Het gebied van de dimensie-heveling!’ vulde de dwerg aan.
‘Juist!’ vervolgde heer Bommel. ‘De drie mensje Everling! En wanneer u nu allemaal weggaat, kunnen wij verder werken! Er is nog heel wat te doen en we kunnen geen potkijkers gebruiken! Vooral die Sickbock, die zichzelf professor noemt, is een zeer storend iemand! Wanneer ik me niet vergis, wilde hij zelfs beweren, dat ik de tafel van twee niet kon opzeggen! Alsof ik niet wist, dat men een tafel niet opzegt. Men gaat er aan zitten!’
‘Hahahaha!’ riepen de professoren, beschaafd lachend. Ze dachten, dat heer Bommel een grapje maakte. Maar Sickbock was van een andere mening.
‘Foei!’ kreet hij. ‘Deze... deze windbuil! Hij weet niet eens wat een tafel is! Maar ik zal hem! Ei!’
En hij snelde het laboratorium uit, terwijl hij in zichzelf de formule, die hij op het bord gelezen had, herhaalde. Hij was iets van plan...

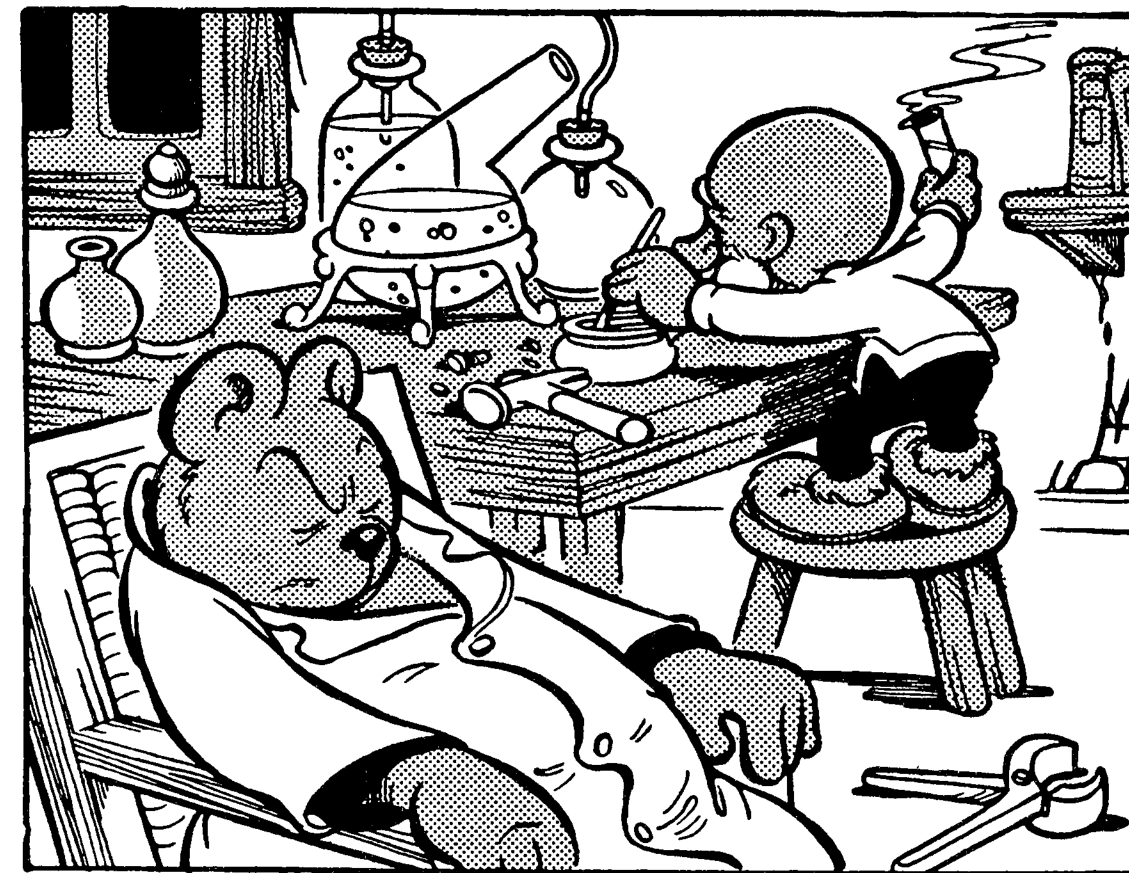

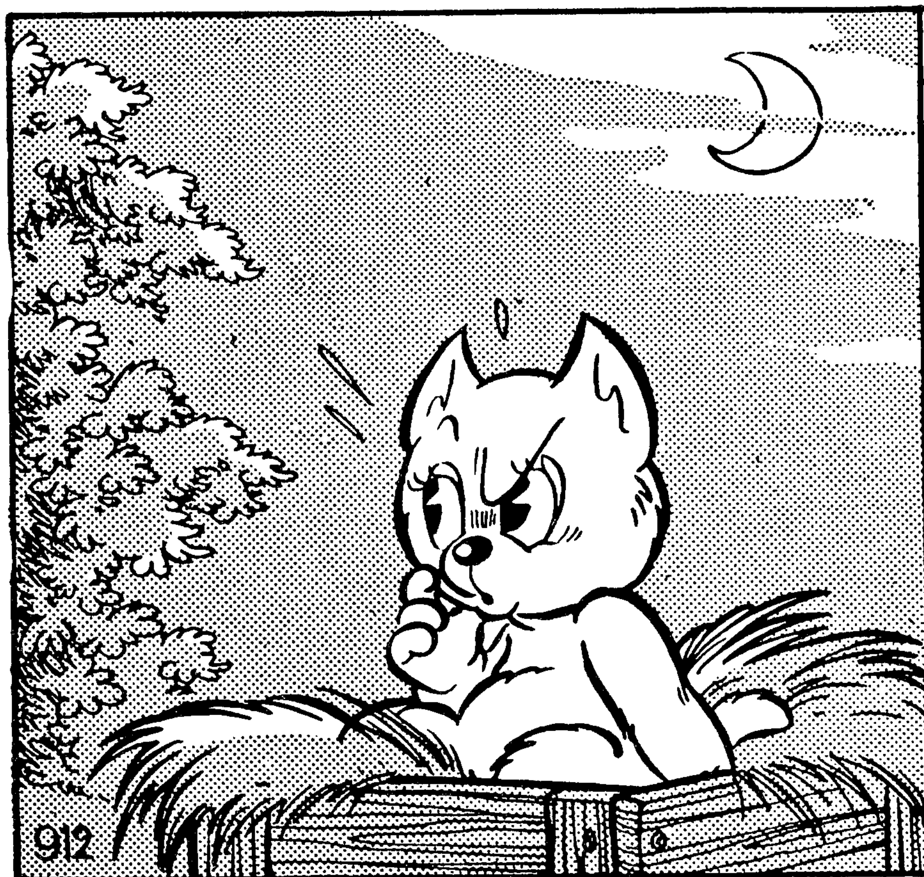
'Der formule is grootaardig!' zei professor Prlwitzkofsky. 'Wanneer ik hem goed versta bedoelt hij, dat de wet van Knapper toegepast kan worden in der zin van der theorie van professor Koekknijper! Zie ik dat goed?'
'Hm!' zei heer Bommel, 'u ziet het niet slecht! Maar er zitten toch nog allerlei dingetjes in, die u zo in de gauwigheid niet ziet! Zeg nu zelf, Kwetal, die theorie van Koekhapper is het niet helemaal, hè?'
'Die ken ik niet!' zei Kwetal. 'Mijn denkraam is maar klein, moet u denken en u kent die vreemde namen veel beter dan ik. Maar als u zin hebt, kunnen we vannacht doorwerken en dan kunnen we morgenochtend iets aardigs laten zien!'
'Een goed idee!' vond heer Ollie. 'Vannacht doorwerken. Goed zo! De wetenschap staat voor niets! Altijd maar werken, nimmer rust!'
'Ik wil mijn huis terug hebben!' riep Tom Poes, die al die tijd gezwegen had. 'Vinden jullie vannacht liever iets uit om mijn huis weer terug te krijgen!'
De professoren keerden zich om en staarden Tom Poes misprijzend aan. 'Wat een bekrompen ideeën!' mompelde er een. 'Een gevaarlijk iemand!' sprak een ander. 'Gevaarlijk voor de staat! Misschien is hij wel een communist! Hij wil zijn huis terug! Alsof er geen grotere dingen op het spel staan!' Zo mopperend en mompelend verdwenen de professoren uit het laboratorium en lieten heer Ollie en de dwerg Kwetal alleen om te gaan werken.
'Komaan, jonge vriend!' zei heer Bommel, terwijl hij een witte jas aantrok, 'ga maar zolang een beetje buiten spelen! Ik moet aan de arbeid!'
Tom Poes gaf geen antwoord. Met een woedend gezicht liep hij de deur uit en trok de deur met een dreunende slag achter zich dicht...

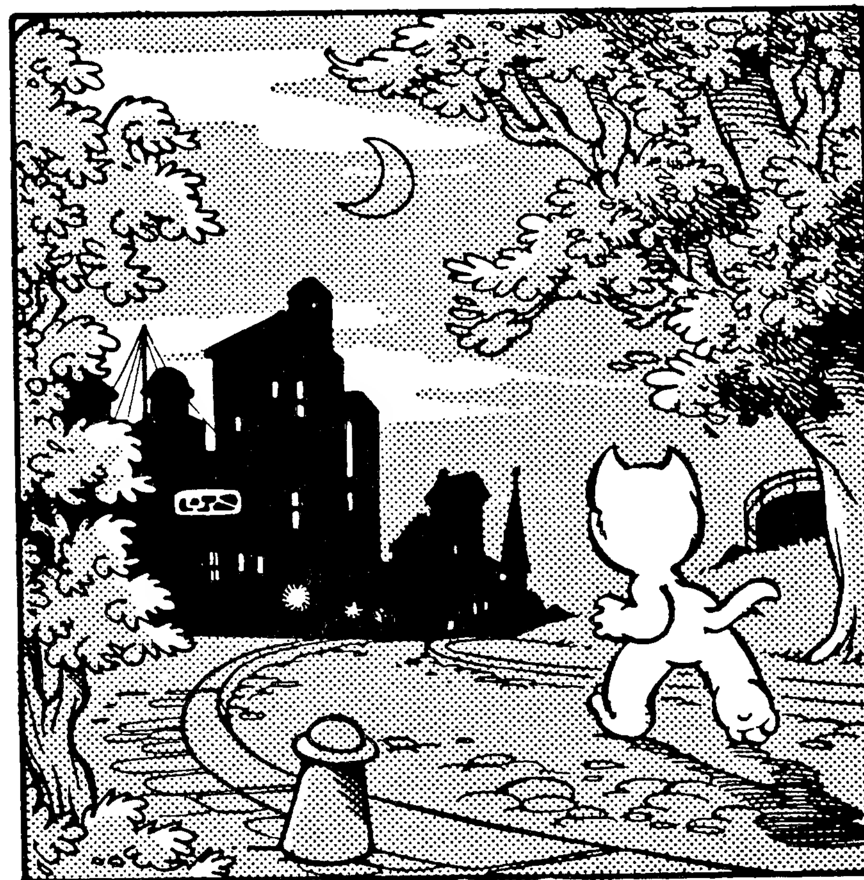

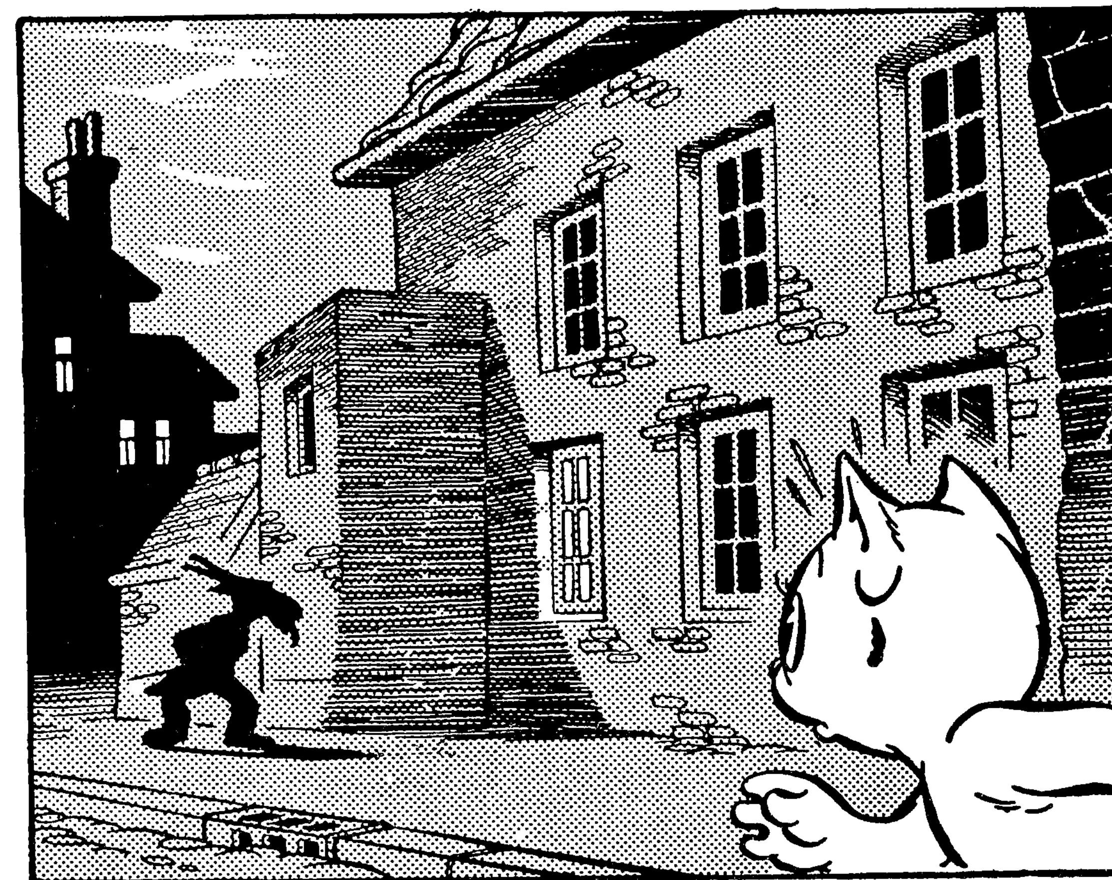

Toen Tom Poes het laboratorium uitliep, was hij werkelijk woedend. Hij was zó boos, dat hij er alleen maar aan kon denken hóe kwaad hij wel was. Zo kwam het dan ook, dat hij bij zijn huis aankwam, voordat hij er aan dacht, dat hij helemaal geen huis meer had. Pas toen hij een klein partijtje klinkers zag liggen op de plek waar vroeger zijn schoorsteen had gestaan, herinnerde hij zich alles weer en dat was warempel niet geschikt om zijn boosheid minder te maken.
Mopperend sleepte hij een kistje van zijn vroegere vuilnishoop, legde er wat hooi in en begaf zich ter ruste. Dat probeerde hij tenminste, maar op boze gedachten slaapt men slecht en dat zou Tom Poes ook merken.
Intussen waren er in Rommeldam nog nijvere lieden aan het werk. 'De wetenschap rust dag noch nacht, zij gaat immer voort,' mompelde professor Sickbock, terwijl hij zich bedrijvig door zijn keldergewelf bewoog en snuifjes uit het ene retort bij snuifjes van het andere retort gooide. Waaròm hij dat deed weet ik niet, maar dat doen àlle uitvinders in àlle verhalen altijd. Het is echter wel zeker, dat hij bezig was om de formule uit te werken, die hij op het bord had gelezen in het laboratorium – de formule van Kwetal, je weet wel. Dat was trouwens waar Doctor O. B. Bommel óók aan bezig was op dezelfde tijd. Onder beproefde leiding werkte zijn assistent Kwetal de formule van Kwetal uit, terwijl de Zeergeleerde zèlf enkele ogenblikken rust nam.
'De wetenschap is goed en wel,' sprak hij, 'Maar de nacht is om te slapen!'

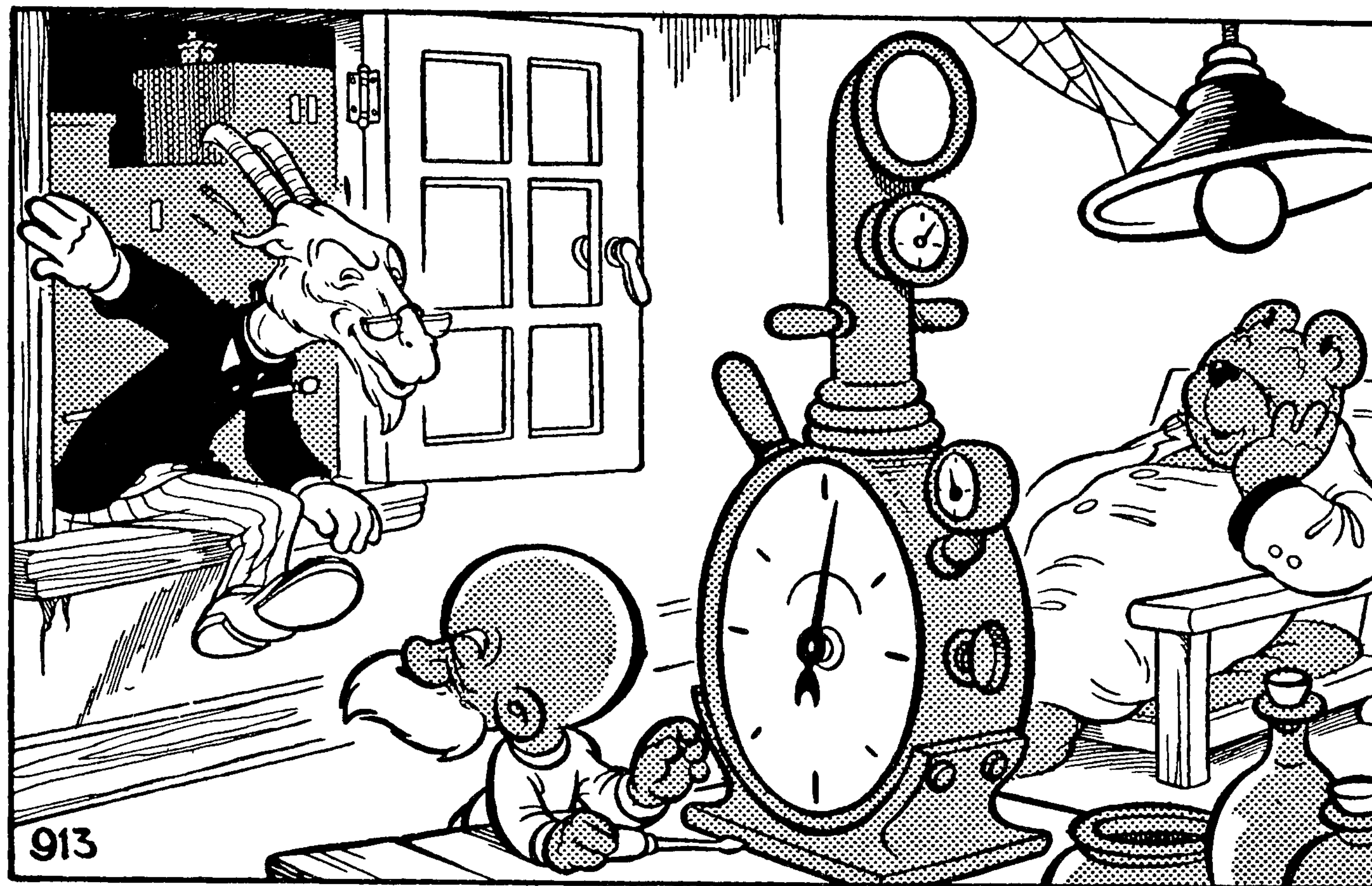

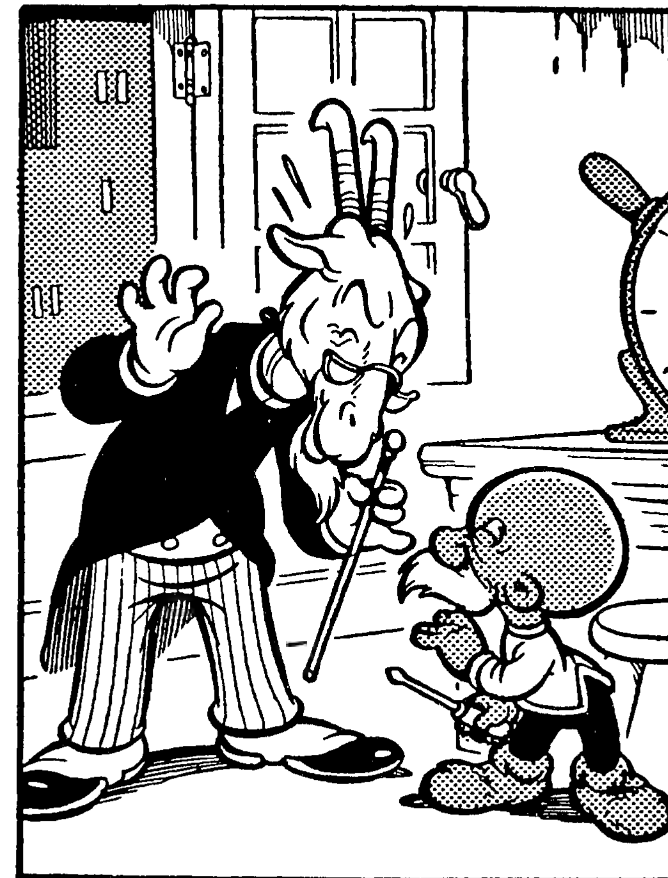
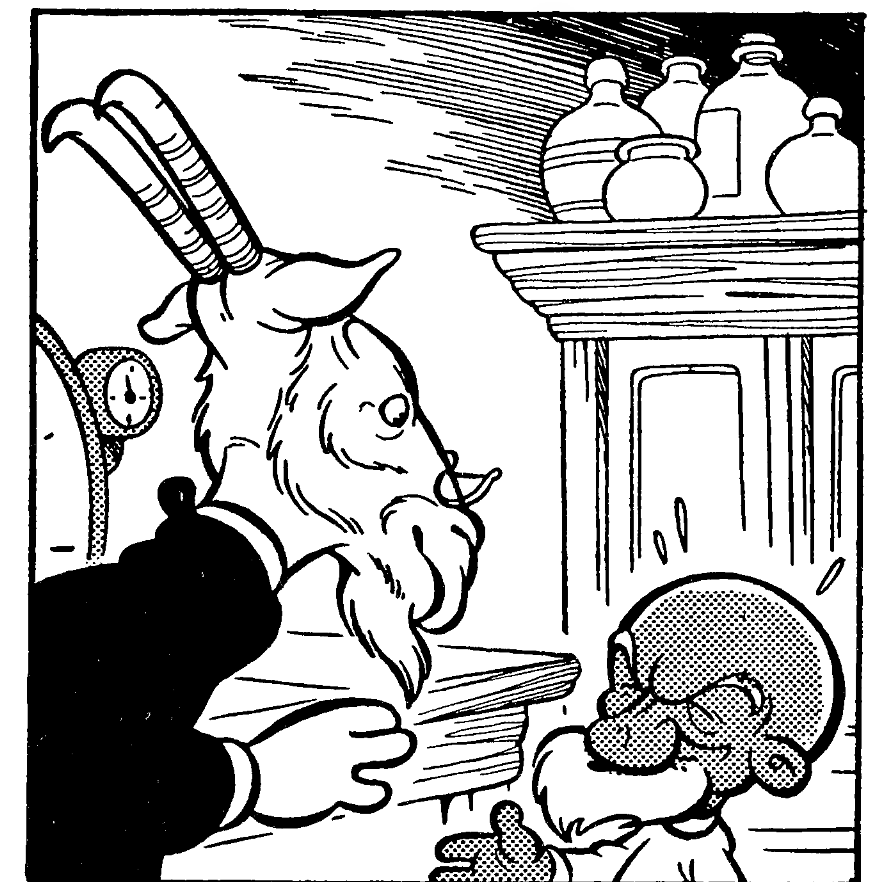

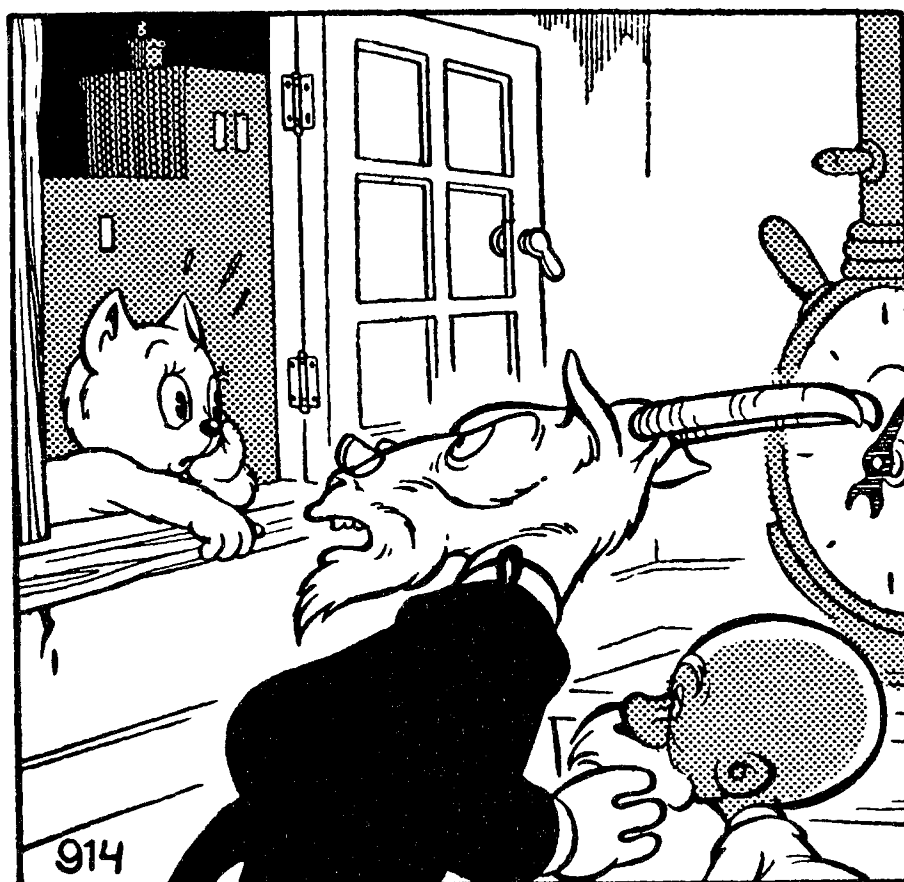
Zoals ik al zei, het is slecht slapen met een boos gemoed en Tom Poes schrok na een uur of zó dan ook al weer overeind in de kist, die hij als bed had ingericht.
'Wat was er ook weer?' dacht hij suffig en verward; 'allemaal vervelende dingen, geloof ik! Waarom lig ik trouwens in een kist in de buitenlucht? Waar is mijn huis!!?'
Ja, toen viel de sombere werkelijkheid in alle zwaarte op hem: Het verdwijnmachientje van Kwetal en de nieuwe uitvinding, die heer Ollie bezig was te doen in de universiteit van Rommeldam!
'Bah!' mompelde Tom Poes, 'de uitvinding van heer Ollie! Hm, als die dwerg er maar niet bij was, zou er niets aan de hand zijn, want ik geloof niet, dat heer Bommel alleen een pannetje water aan de kook zou kunnen krijgen... hm... maar die Breinbaas is gevaarlijk! Ik ga weer terug, ik kan het toch niet laten!'

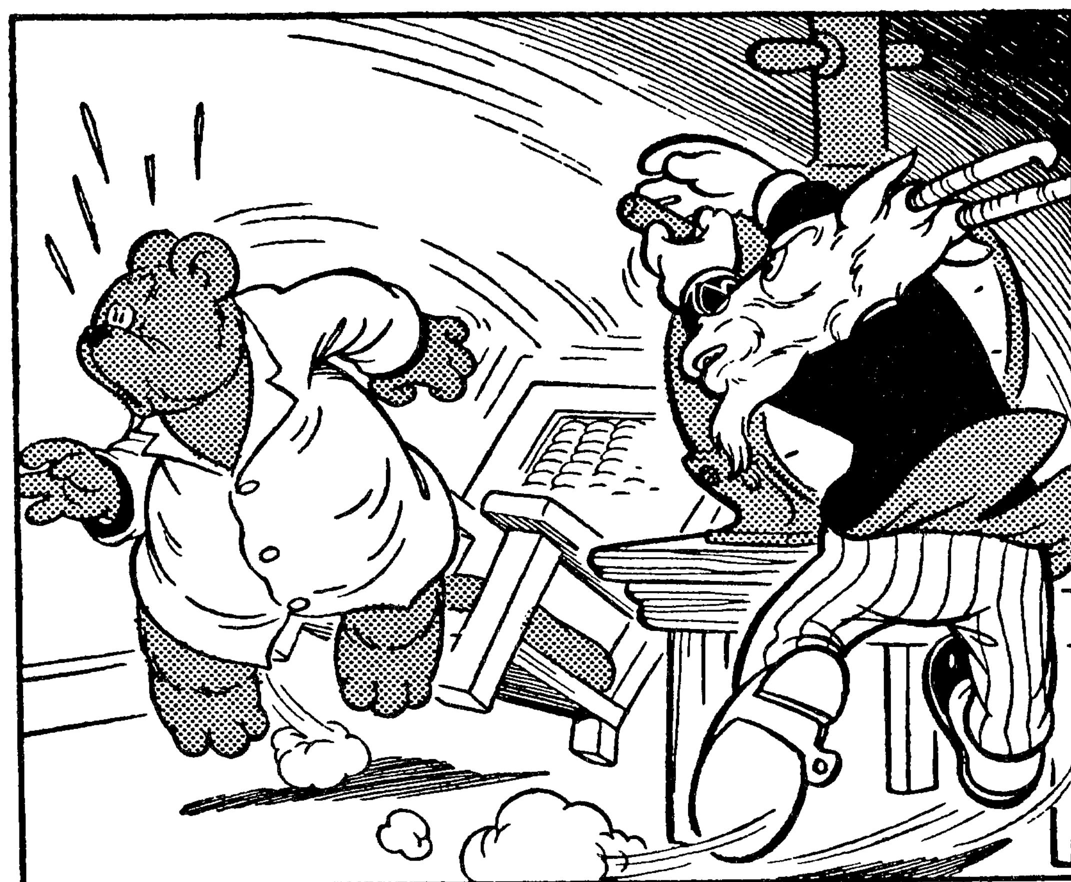
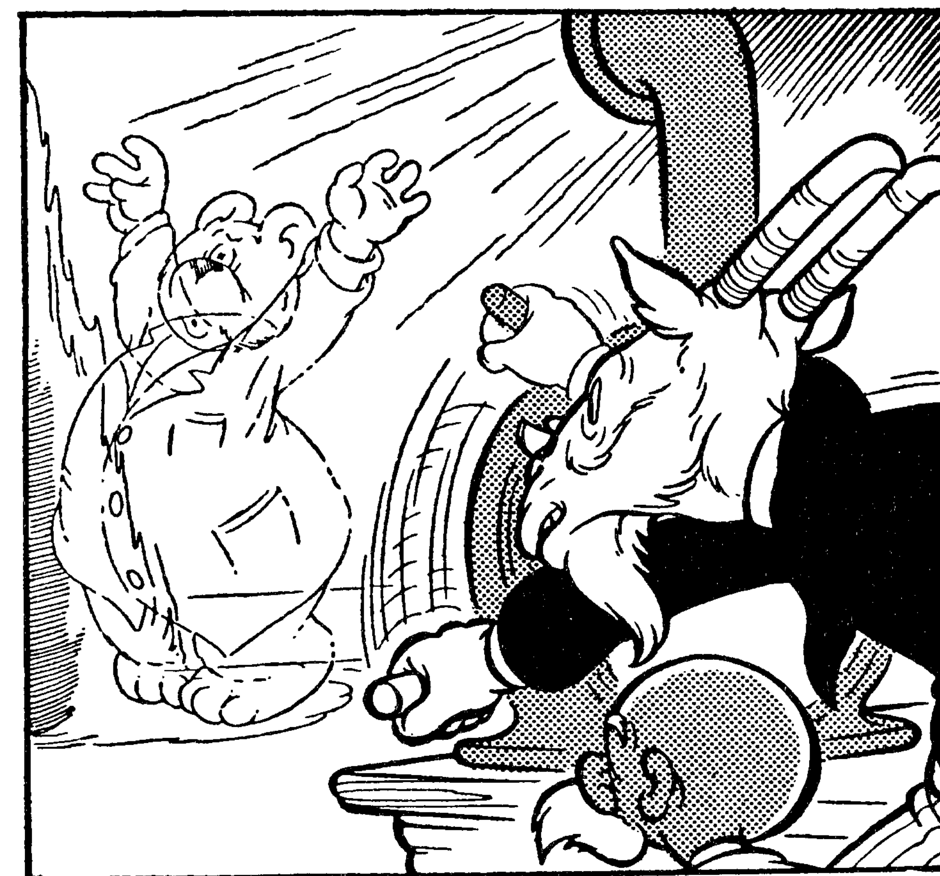
Zo mompelend en mopperend en denkend was Tom Poes uit zijn kistje geklommen en had hij de weg naar Rommeldam's universiteitsgebouw weer ingeslagen. En omdat de wegen en straten verlaten waren had hij dat al gauw weer bereikt – in ieder geval precies op tijd om een schrale, zwarte gedaante voor de verlichte vensters van het laboratorium te zien ronddwalen. 'Dat is Sickbock!' dacht Tom Poes en daar had hij gelijk aan.
De schurkachtige geleerde had de formule niet helemaal goed kunnen uitwerken en ten einde raad had hij zijn kelder maar verlaten om te gaan spionneren naar de vorderingen van heer Bommel.
Nu, die schoten goed op!
Doctor Bommel dacht diep na en snurkte daarbij zacht, terwijl zijn assistent Kwetal druk aan het werk was...

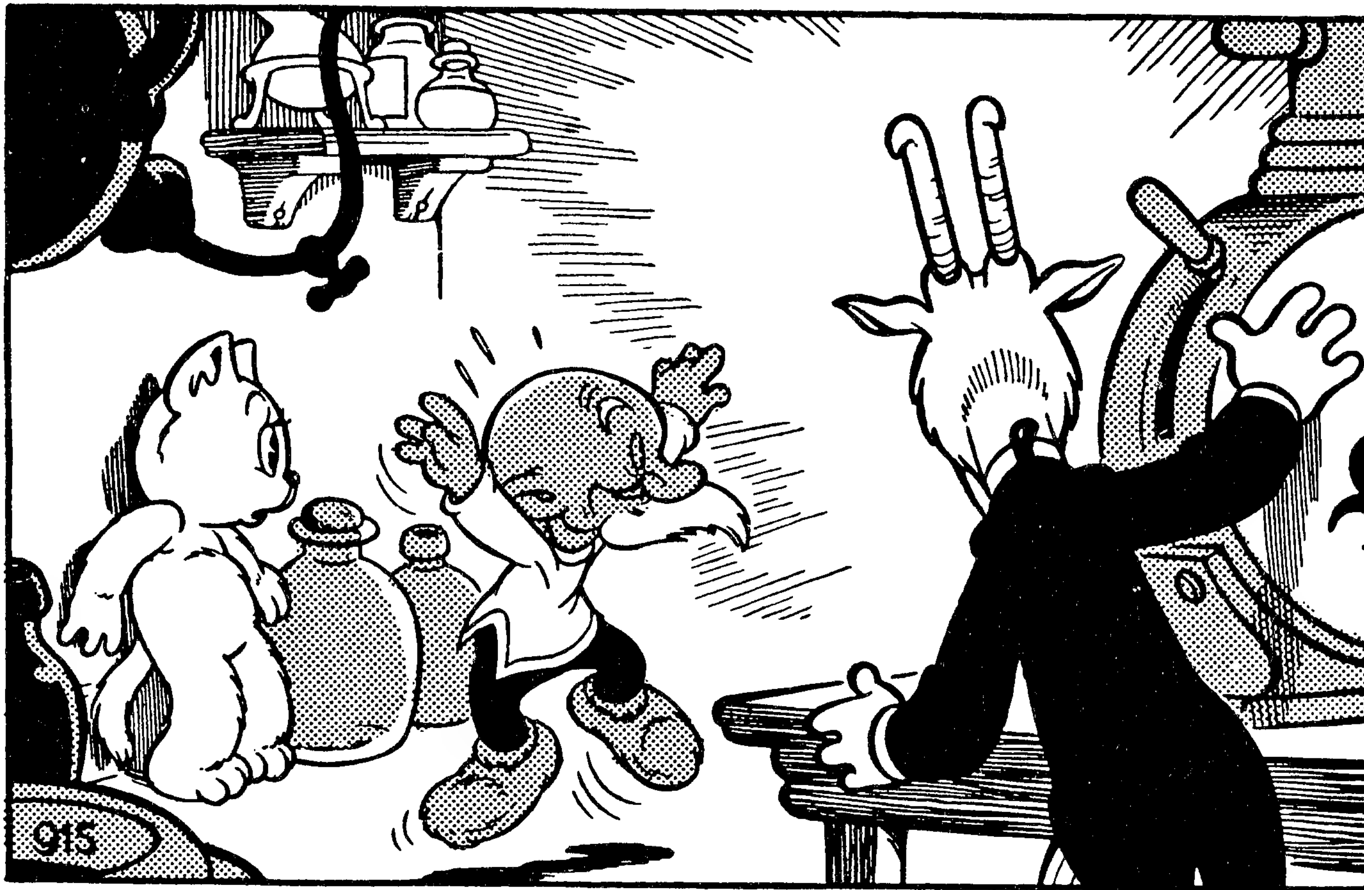

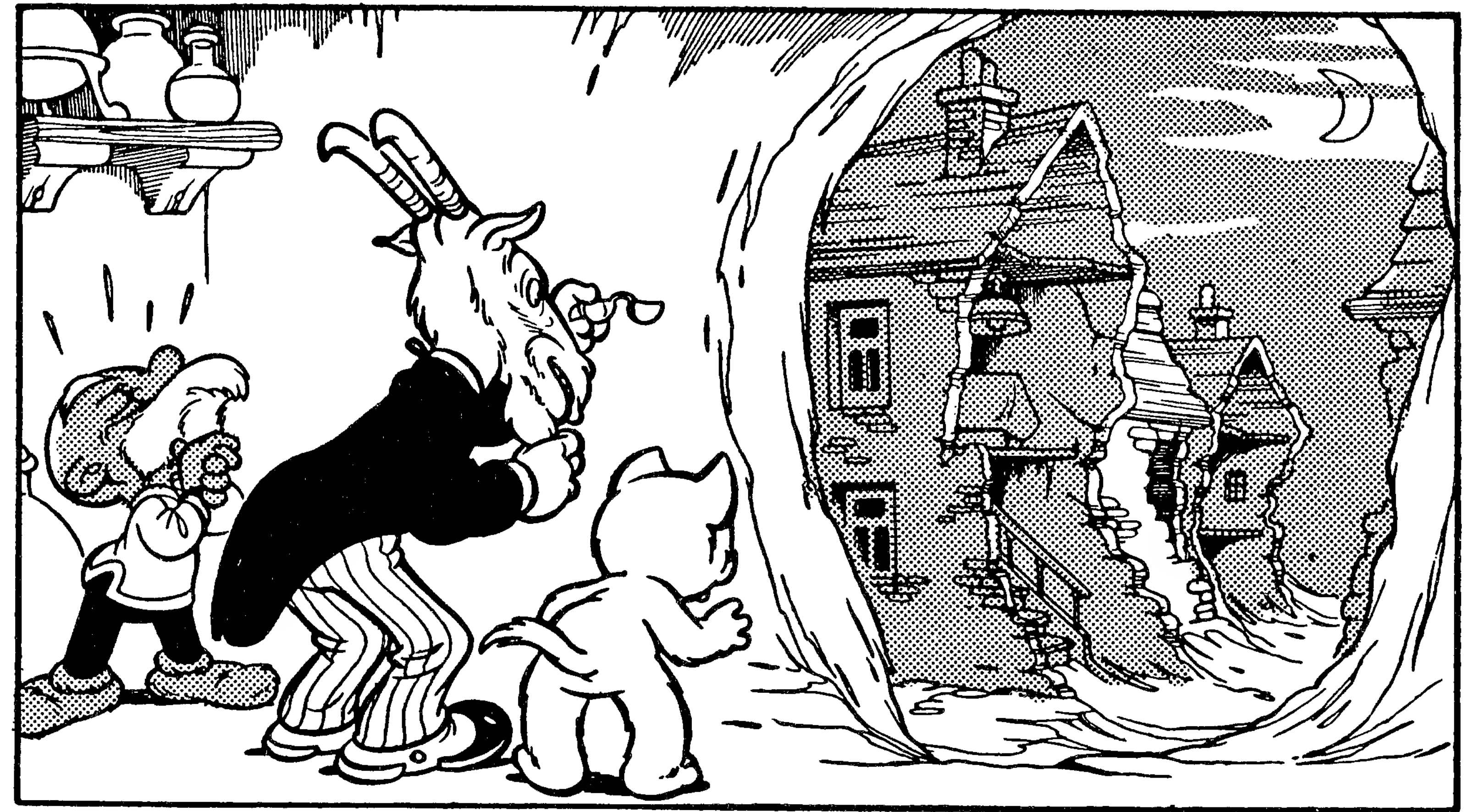
Professor Sickbock stond daar dus in de koude nachtlucht buiten het laboratorium en loerde naar het geknutsel en gewerk van Kwetal. Maar omdat hij daar niet veel wijzer van werd, besloot hij om maar brutaalweg naar binnen te klimmen door het raam.
'Goeden avond!' sprak hij, het venster openschuivend. 'Ik stoor toch niet, hoop ik?'
De dwerg keek even op van zijn drukke arbeid, maar hij wist te weinig van de gewone omgangsvormen af, om iets vreemds in het gedrag van de professor te zien. Deze wachtte trouwens geen weigering af. Hij slingerde zijn lange benen over de vensterbank en trad binnen.
'Nog zo laat aan het werk, zie ik?' hernam hij op goedkeurende toon. 'Ei, ei! Welk een ijver! Dat mag ik gaarne zien! En welk een voortreffelijk instrumentje is het, dat ge daar samenstelt! Laat eens zien, dat is zowaar een toepassing van de triltoller van Gingerboord, als ik me niet vergis! En hier ontwaar ik... ei... ei! Is dit niet... maar nee! Dit is iets geheel nieuws. Vandaar, dat ik zelf niet slaagde! Wat bedoelt ge met dit onderdeel, aardig ventje?'
'O, dat?' zei de dwerg achteloos, 'dat is een gewoon dubbeldoorgeschoord spilstoppertje! Daarmee kan men overschakelen in de vierde dimensie, snapt u? Heel gewoon!'
'O, juist! Héél gewoon!' zei Sickbock, die er niets van snapte. 'Dit aardige ventje moet ik mee zien te krijgen!' dacht hij bij zichzelf 'Sakkerloot! Welk ene vinding zou dit kunnen worden!'
Maar dat zei hij natuurlijk niet hardop. En omdat heer Bommel ook niets zei en alleen maar rustig doorsnurkte in zijn stoel, en omdat Kwetal hard aan het werk was, zei verder niemand iets. En in deze stilte kwam Tom Poes in actie...

Tom Poes had al die tijd voor het open raam gestaan en geluisterd naar het gesprek van Sickbock en Kwetal (waar hij overigens niets van begreep). Waarover deze uitvinding eigenlijk handelde was hem niet helemaal duidelijk, maar hij had aan zijn eigen huis gemerkt, hoe verschrikkelijk de uitwerking was en dat was hem genoeg. Daarom besloot hij dan ook om in ieder geval een einde aan de handelingen van Sickbock en Kwetal te maken.
'Heer Ollie!' riep hij, door het raam naar binnen springend. 'Heer Ollie! Wordt wakker! Vlug!'
Het is te begrijpen, dat de drie in het laboratorium aanwezige geleerden verschrikkelijk schrokken. Doctor Bommel was echter het verste met zijn gedachten weg geweest, en die schrok daarom misschien wel het meeste.
'Ho! Ooooh! Hé!!!' riep hij overeind springend uit 'Wa... Wah... Wa-wawawaar...?!!'
'Dáár!' riep Tom Poes, op Sickbock wijzend.
Nu, zoals de oplettende lezer zich zal herinneren had heer Bommel alle redenen om Sickbock niet te mogen. En toen hij nu zijn vijand zo plotseling voor zich zag staan, werd hij erg boos.
Met een grom sprong hij voorwaarts.
'Eruit, lelijkerd!' riep hij onverschrokken.
Maar zo gauw laat een Sickbock zich niet vangen! Fijn glimlachend trad de geleerde terzijde van het apparaat en haalde een handle over, de handle, die de dwerg hem zonet had uitgelegd. De uitwerking liet geen ogenblik op zich wachten! Heer Bommel, die zich precies voor de straal bevond, begon doorschijnend te worden, en hij had zich al in de lucht opgelost, toen de laatste echo's van het woord: 'Lelijkerd!' nog door de ruimte galmden.
Tom Poes uitte een kreet van ontzetting...

Nu, de uitwerking van Kwetal's machine was werkelijk niet gering te noemen. Toen Tom Poes een klein beetje over de schrik om heer Ollie's verdwijning heen was merkte hij, dat niet alleen zijn vriend was opgelost. De muur die zich achter heer Bommel had bevonden (een dubbele, hecht doormetselde muur) was veranderd in een gat, waardoorheen men een vrij uitzicht op Rommeldam had. Maar daar bleef het nog niet bij! O, nee! De straal, na heer Ollie's struise gestalte en de muur opgelost te hebben was verder gegaan en had alles, wat hem in de weg kwam, getroffen, zodat er nu door het nijvere stadje een rechte strook van helemaal niets liep!

'Verschrikkelijk!' stamelde Tom Poes, 'alles is weg!'

'Geweldig!' jubelde de dwerg, 'alles is overgeheveld!'

'Dit is een alleraardigste vinding!' sprak Sickbock prijzend. 'Heel wat beter als al dat geknoei met die atoombommen, waarover men zoveel fluistert! Dit is fris, vlot werk zonder hinderlijke bijgeluiden of geuren! Bravo, kleine man!'

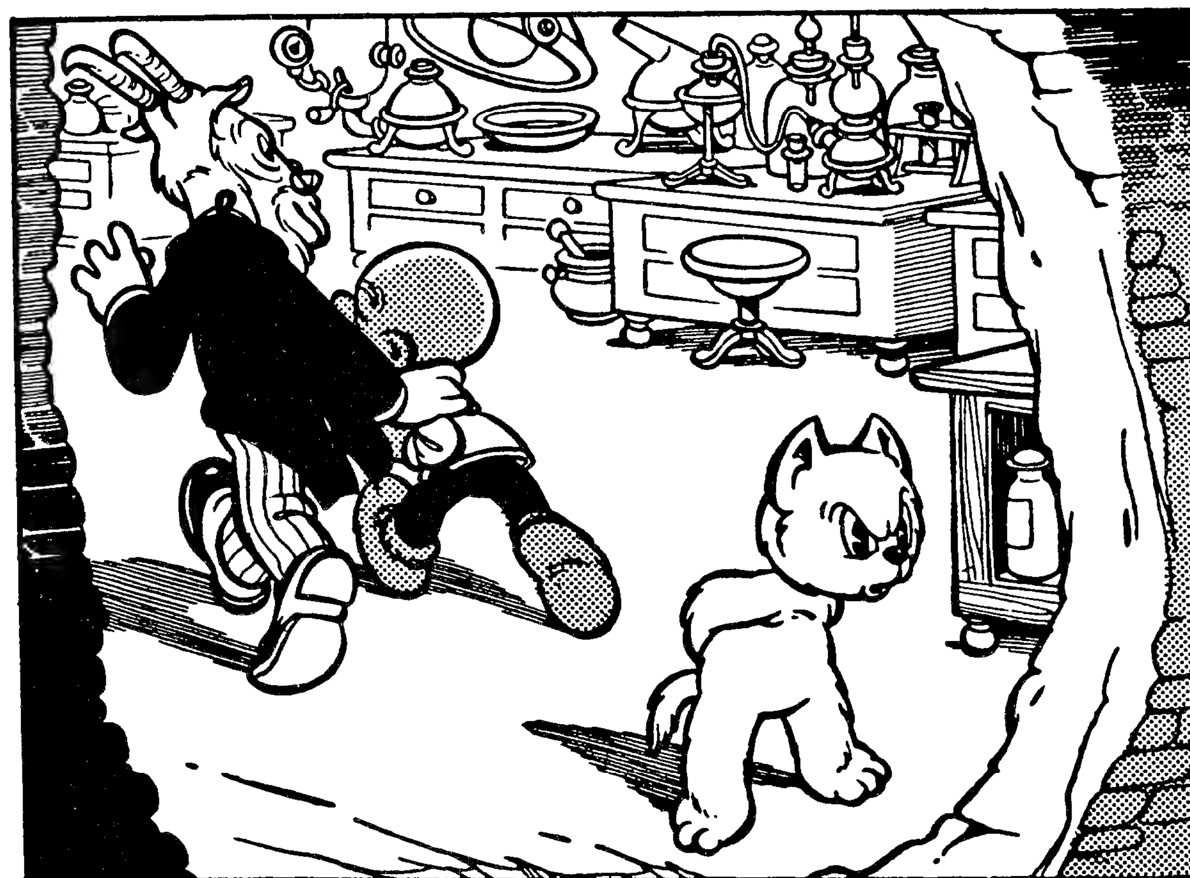
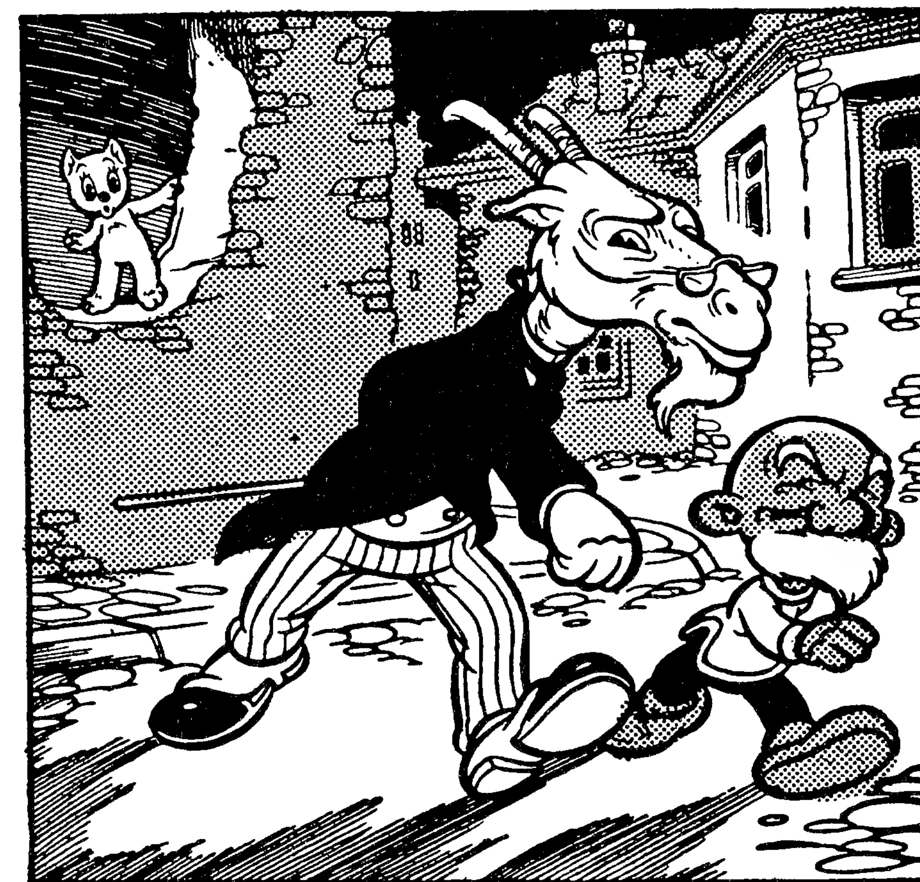
'Maar... waar is heer Bommel??!' riep Tom Poes radeloos. 'Waar zijn al die huizen gebleven?'

'Heer Bommel is overgeheveld naar de vierde dimensie!' legde de dwerg uit, 'eenvoudig een kwestie van een andere projectie. Maar mijn denkraam is te klein om het precies te kunnen uitleggen. Als heer Bommel hier was zou die het kunnen doen... eh... maar die is nu met uw eigen huis en al die andere huizen niet meer te bereiken...'

'En is daar niets aan te doen?' riep Tom Poes. 'Wáár is hij dan? Waar zijn die huizen dan?'

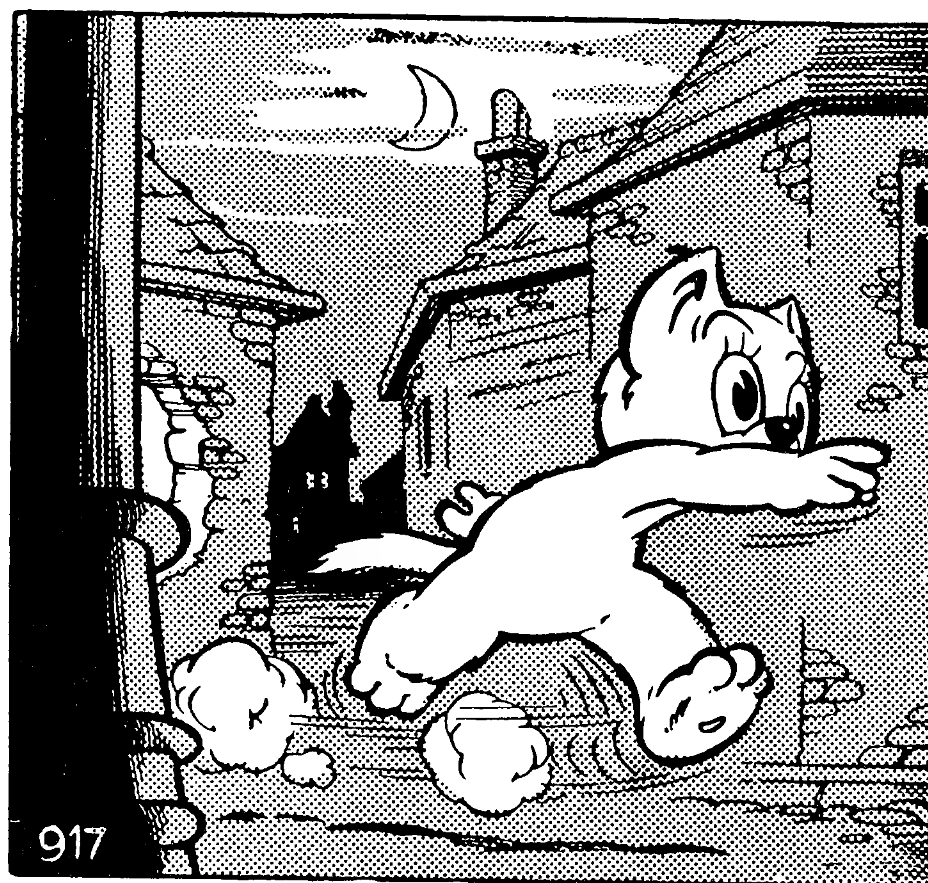
'Och...' begon de dwerg, maar Sickbock viel hem in de rede. 'Genoeg geschertst!' sprak de geleerde. 'Er wacht ons belangrijk werk! Er is nog veel te doen vóórdat we in staat zullen zijn om dit hele stadje over te hevelen: Komaan, aan de slag!'

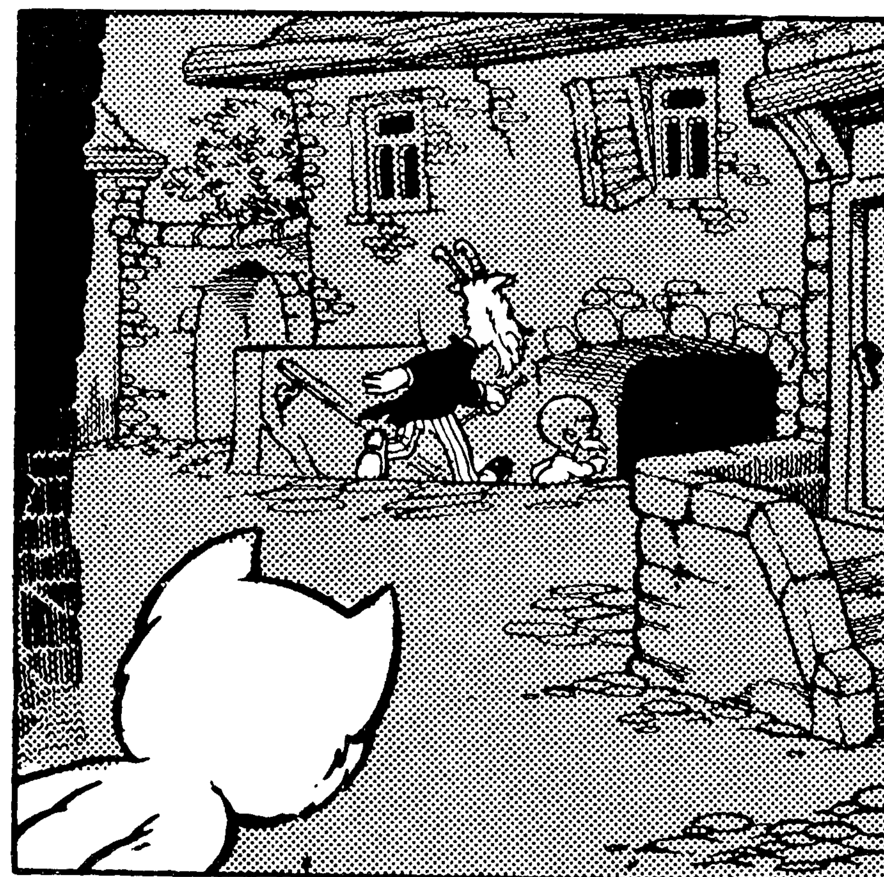
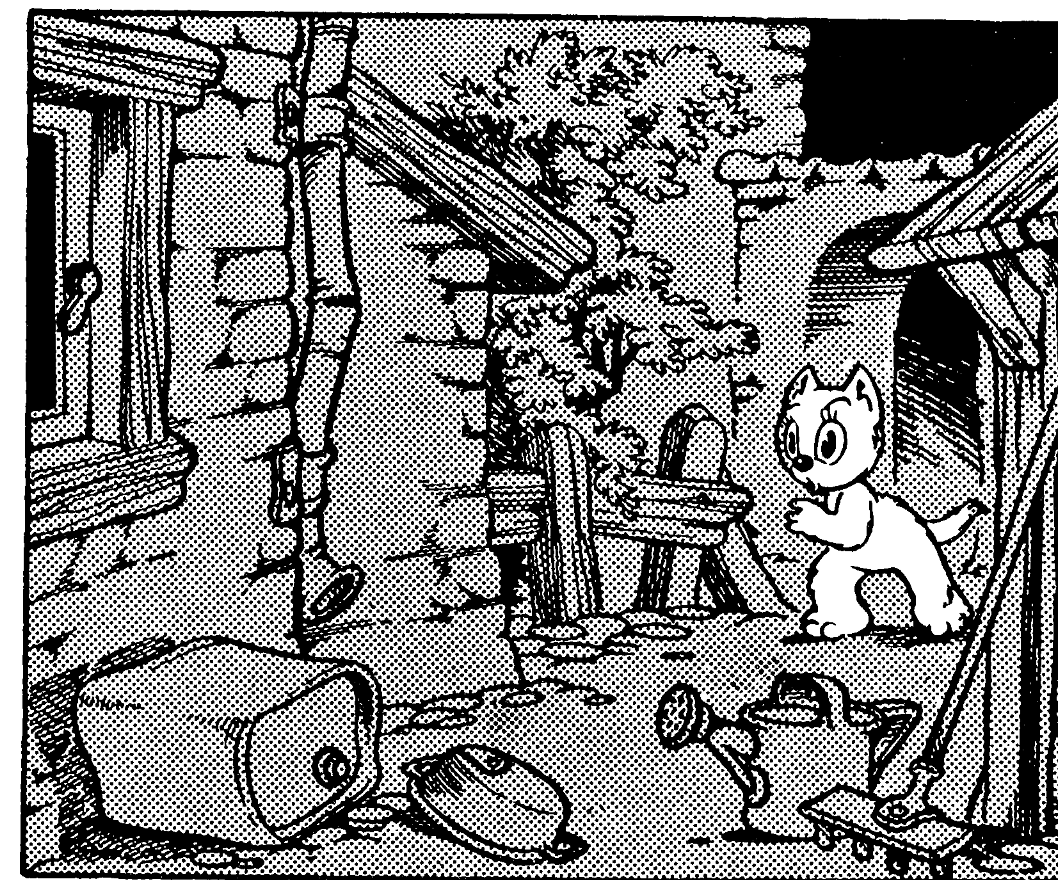

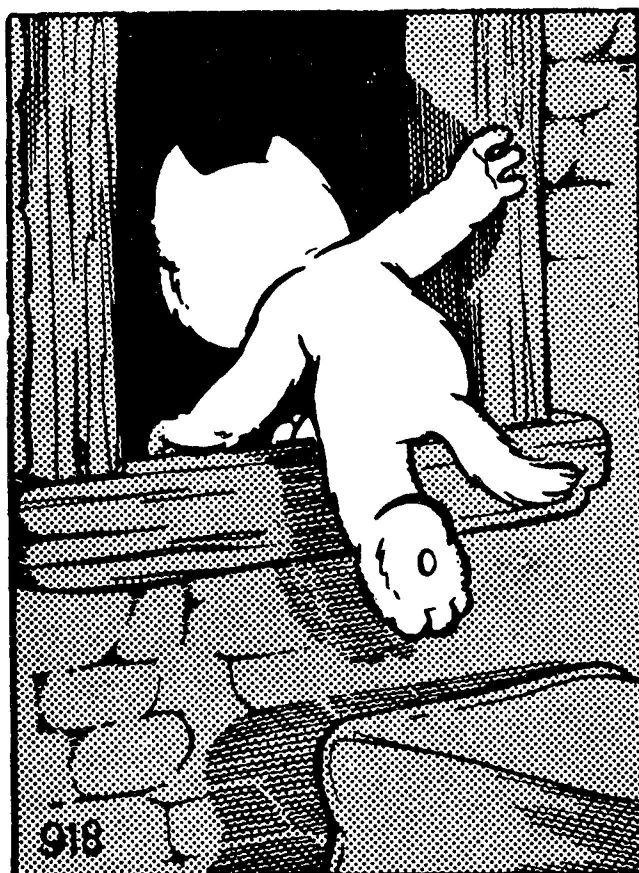
Terwijl Tom Poes sprakeloos door het gat in de muur naar de verdwenen huizen keek, stootte Sickbock de dwerg aan.
'Kom!' fluisterde hij. 'We kunnen hier, in dit gebouw niet rustig werken! Laat ons naar mijn werkplaats gaan en daar het apparaat, dat ik aan het vervaardigen was, af gaan maken. We zullen daar niet gestoord worden!'
'Een uitstekend idee!' zei de dwerg. 'U hebt een groot denkraam! Wacht, ik zal de triltoller en het spilstoppertje meenemen, dat is gemakkelijker en bovendien werkt déze machine dan niet meer!'
Zo pratende liep het kleine mannetje vlijtig rond, nam hier en daar een onderdeel uit het verschrikkelijke toestel en sloop toen, gevolgd door Sickbock, de deur uit.

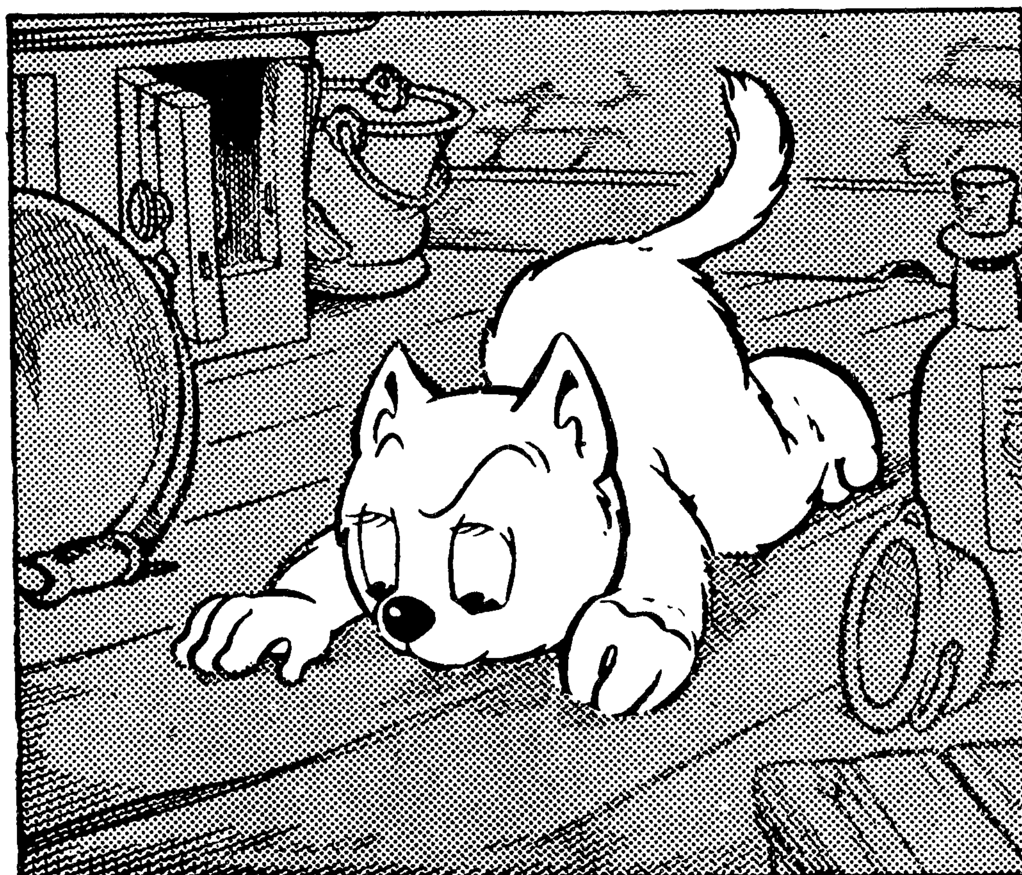
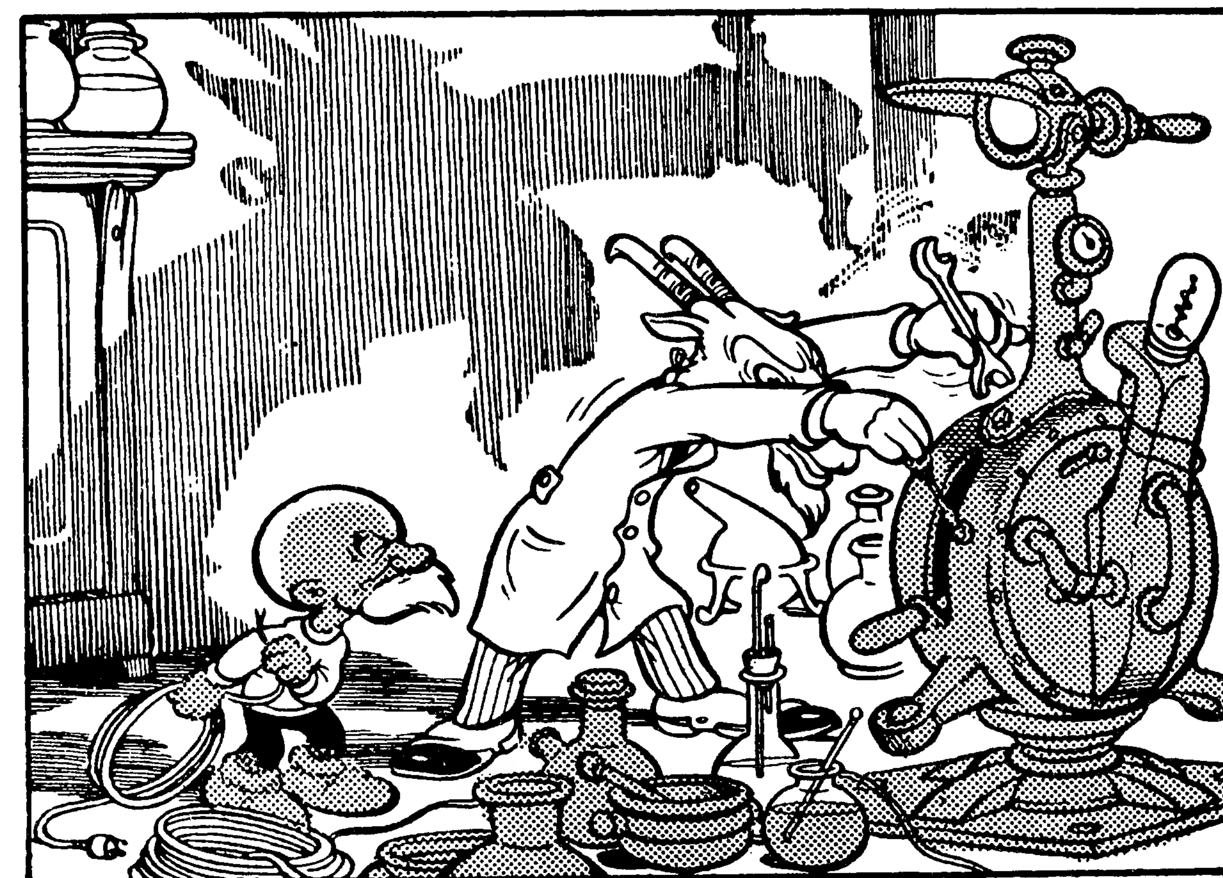
Toen ze buiten kwamen was het stadje nog in diepe rust. Niemand had iets van de ramp gemerkt en de onwetende bevolking sluimerde rustig voort. Dat was erg prettig voor Kwetal en Sickbock. Ze hadden geen tijd om lastige vragen te beantwoorden en ze verlangden er naar om prettig, rustig aan het werk te kunnen gaan.
Maar tòch was er iemand die hen voort zag snellen en die begreep, dat er iets gedaan moest worden.
Dat was Tom Poes. Terwijl hij daar nog steeds suffig door het gat in de muur stond te staren en zich afvroeg waar alles gebleven was, zag hij hen door het veranderde stadsbeeld rennen en toen kwam hij, eindelijk, in actie. Met een gesmoorde uitroep liet hij zich door het gat op de straat zakken en zette hen na...

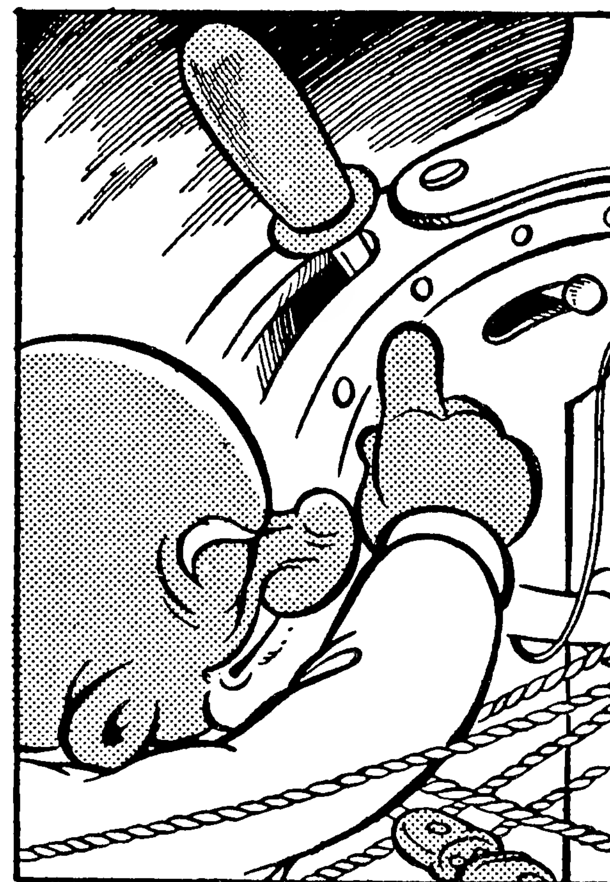
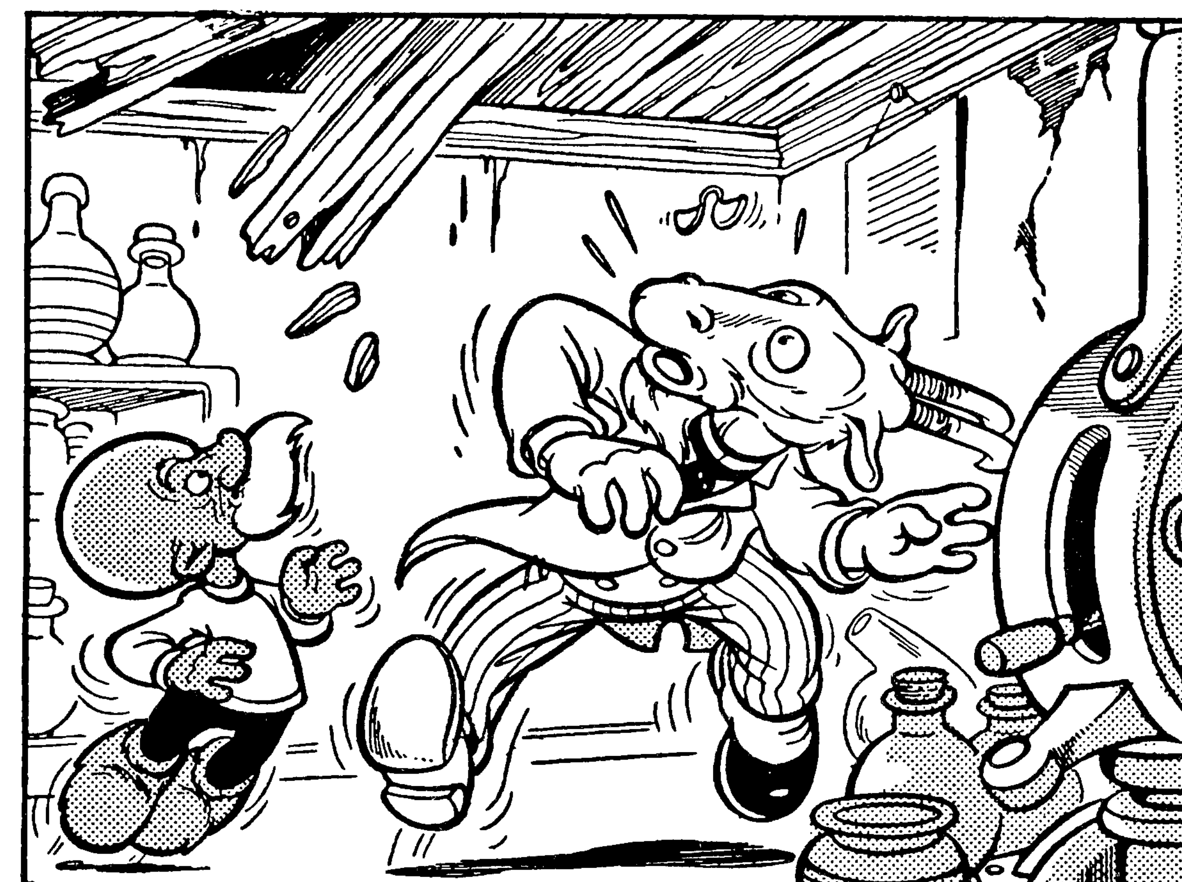
Tom Poes rende met grote snelheid in de richting waarin hij Kwetal en Sickbock had zien verdwijnen. Maar het duurde toch een hele tijd voordat hij ze weer op het spoor was. Hun voorsprong was tamelijk groot omdat Tom Poes te lang had staan tobben bij het gat in de laboratoriummuur en het viel niet mee om die in te halen.
'Ik ben een sukkel!' dacht Tom Poes. 'Ik heb dit maar laten gaan en ik heb veel te lang gewacht met iets te doen. Ik heb niet gedacht, dat dit zo ernstig zou worden, dàt is de kwestie! Dat gepraat over denkramen en breinbazen klonk zo onschuldig... bah! En nu is heer Bommel verdwenen en misschien zie ik hem nooit weer terug! En dat hele stuk Rommeldam is... maar wacht eens... ik hoor iets!'
Tom Poes bleef staan en toen hoorde hij duidelijk het geluid van verwijderende voetstappen voor hem uit. Hij had geluk, want dat bleken de voetstappen van Sickbock en Kwetal te zijn. Toen Tom Poes een hoek omsloeg zag hij hen haastig in de kelder van een zeer oud huis verdwijnen. Ze praatten druk met elkander en keken niet op of om, zó verlangend waren ze om aan het werk te gaan. Hij sloop om het huis heen en kwam zodoende aan de achterkant in een rommelig tuintje terecht.
'Wat nu?' mompelde hij. 'Zou het niet beter zijn om de politie er bij te halen? Maar ik ben bang, dat dat te lang duurt! Voordat commissaris Bulle Bas begrijpt, wat hier aan de hand is, is de hele stad misschien al verdwenen! Nee, ik moet proberen alléén verder te gaan... en daarom zal ik zien dit huis binnen te komen!'

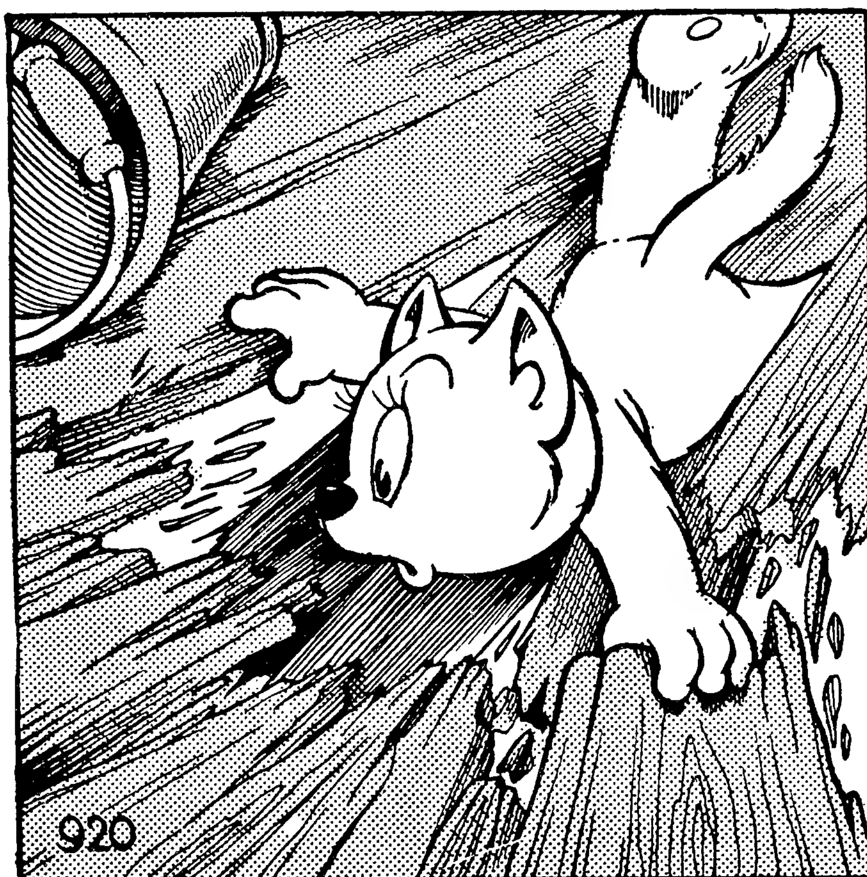

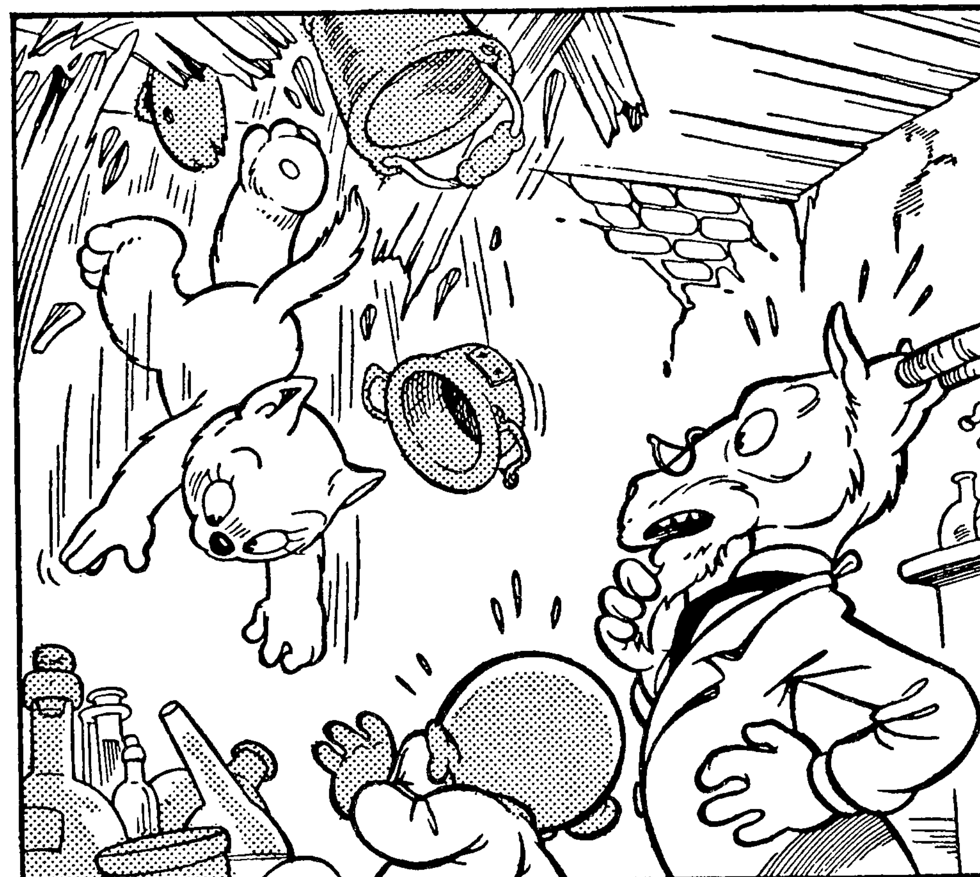
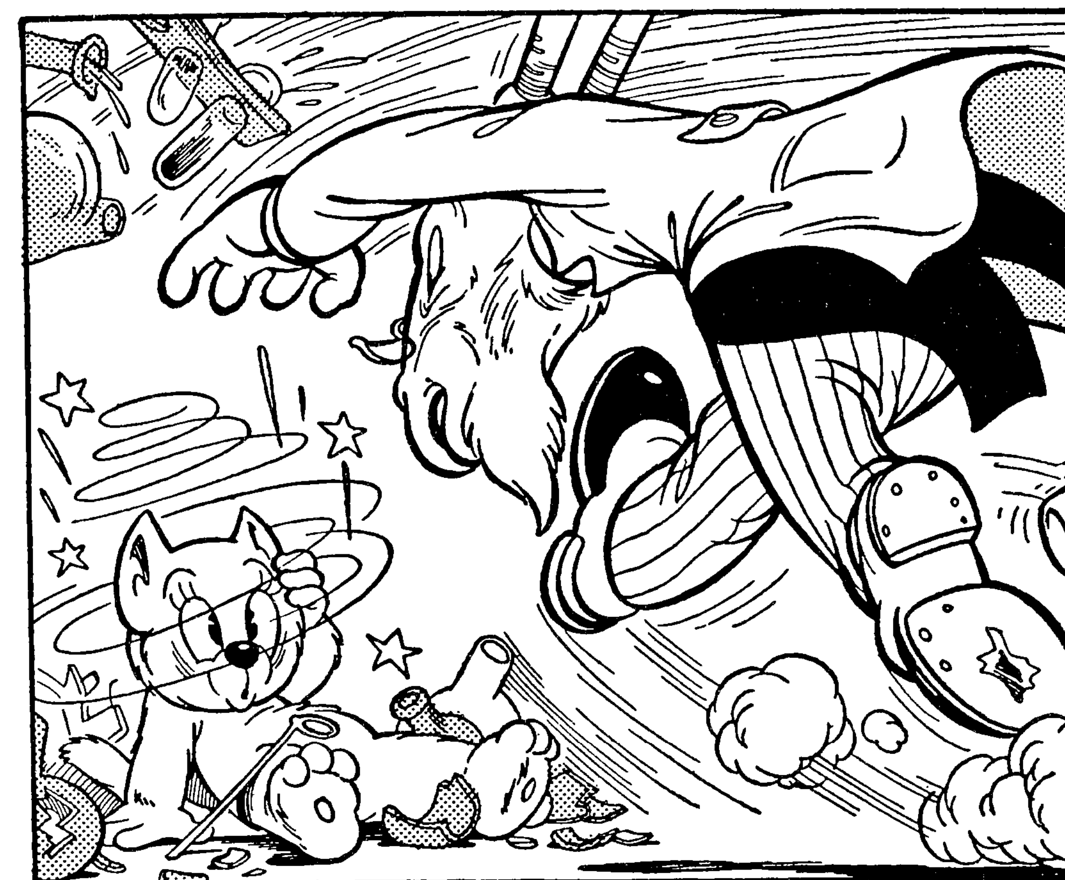
De achterkant van het oude huis kwam uit op een rommelig en slecht onderhouden achtertuintje, waar Tom Poes ongemerkt in kon sluipen. Zo bereikte hij een gebroken keukenraam. Hij richtte zich op en keek spiedend naar binnen en toen hij niets verdachts hoorde of zag, klauterde hij zonder gerucht te maken over de vensterbank.
Nu, de keuken zag er uit alsof zij in geen maanden gebruikt was. Alles was bedekt met een dikke stoflaag en spinnewebben schommelden langs de wanden heen en weer. Tom Poes stond een beetje besluiteloos te kijken, maar toen hoorde hij een geluid van stemmen onder zijn voeten. 'Dat kan uitkomen!' dacht hij, 'Sickbock en Kwetal zijn de kelder ingegaan! Hm! De grond ziet er niet al te stevig uit en dáár zitten een paar kieren tussen de planken. Als ik nu voorzichtig op de grond ga liggen en door zo'n spleet gluur, krijg ik misschien iets te zien!'
Hij ging zonder geluid te maken in het stof liggen en bracht zijn ogen bij een van de openingen. En toen had hij inderdaad een prachtig gezicht op wat er beneden hem gebeurde.
Sickbock en Kwetal waren druk bezig met een apparaat, dat erg veel geleek op de machine, die Kwetal die nacht in het laboratorium gemaakt had.
'Deze is nóg groter!' zei Kwetal bewonderend. 'Hoe is het mogelijk dat u dezelfde hevelaar hebt gemaakt als ik? Dat is erg knap! Want al heb ik dan maar een klein denkraam, ik ben toch de eerste, die op het idee kwam een dimensie-hevelaar te maken!'
'Ha! Ei!' zei Sickbock. 'Datgene, wat gij uw denkraam gelieft te noemen en dat ik liever als verstandelijke vermogens omschreven zou zien, heeft een uitstraling, die door mijn cellen opgevangen blijkt te zijn!'
'De schurk!' mompelde Tom Poes. 'Hij heeft heel gewoon de formule die op het bord geschreven stond, gebruikt om deze machine te bouwen. Hij is een gewone dief!'

Professor Sickbock en de dwerg Kwetal waren nijver in de weer om de machine klaar te krijgen.
'Verbind gindse draad met gene contact door, aardig ventje!' sprak Sickbock glimlachend. 'Ziezo! Zéér juist! Als ik me niet vergis zijn we nu ongeveer gereed! Bij kortstondige bestraling zal nu ieder voorwerp in de vierde dimensie geprojecteerd kunnen worden en aldus het contact met de aardse sfeer verliezen!'
'Ik weet niet, wat u met die moeilijke woorden bedoelt,' zei de dwerg, 'maar als u wilt zeggen, dat de schorklopper nu op de prutter past, hebt u gelijk. Als we nu die contactdoos met een lange draad aan de triltoller verbinden, kunnen we aan het werk gaan!'
Tom Poes, die op de keukenvloer boven hen alles door een kier tussen twee planken kon zien, begon het benauwd te krijgen. Het stof en de spinnewebben kriebelden in zijn neus en zijn houding was nu ook niet bepaald gemakkelijk. Héél voorzichtig richtte hij zich een beetje op. Helaas! Had hij dat nu maar niet gedaan! Want een van de planken waarop hij steunde lag los en verloor door die beweging haar houvast. En tot grote verbazing van Sickbock en Kwetal tuimelde er plotseling een deel van hun zoldering krakend naar beneden.
'Er is iemand boven!' zei de dwerg verwonderd.
'Inderdaad!' zei Sickbock. 'De een of andere sukkelaar heeft onze verrichtingen afgeloerd! Dat bevalt mij niet! Dit achterbaks gedoe grieft mijn wetenschappelijk geschoold karakter! We moeten streng optreden, ventje! Komaan!'
'Wat een huichelaar,' dacht Tom Poes, terwijl hij krampachtig de overgebleven planken vasthield om niet in de kelder te vallen...

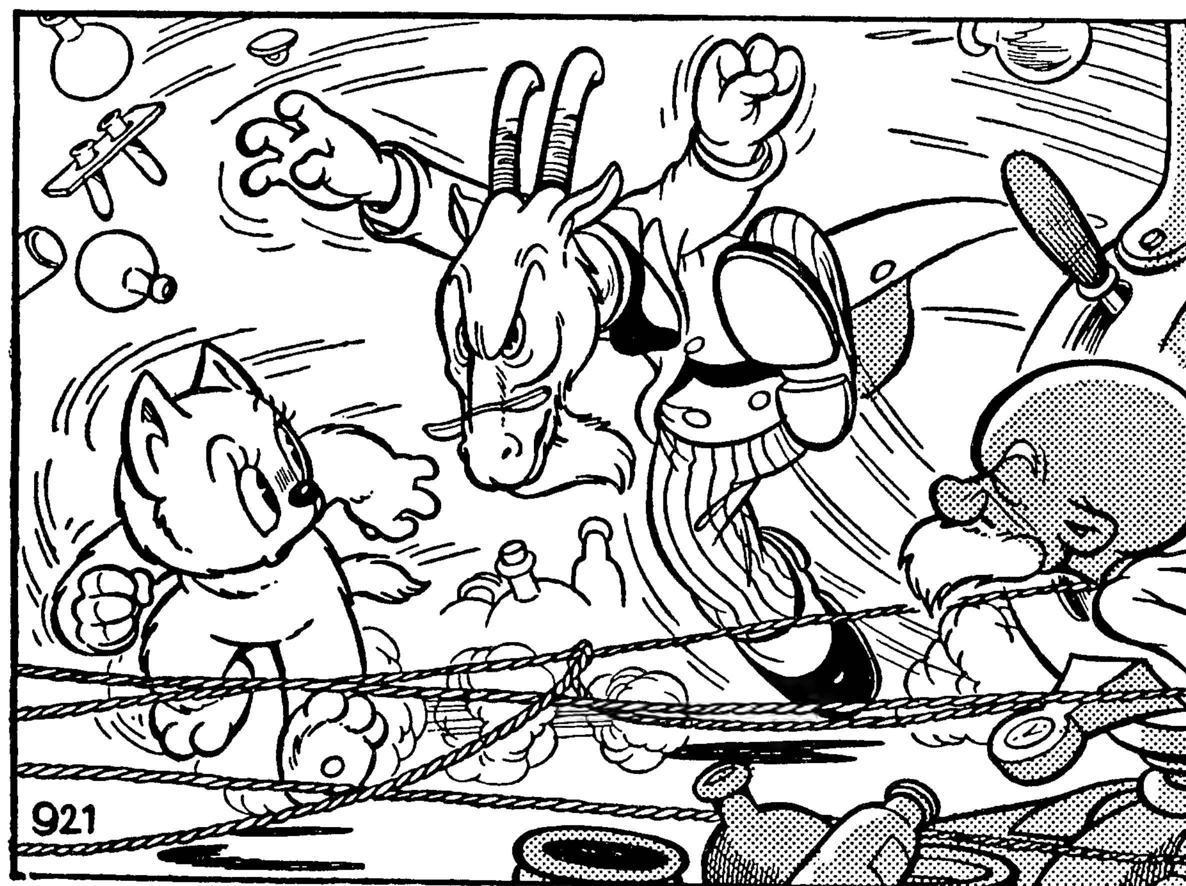

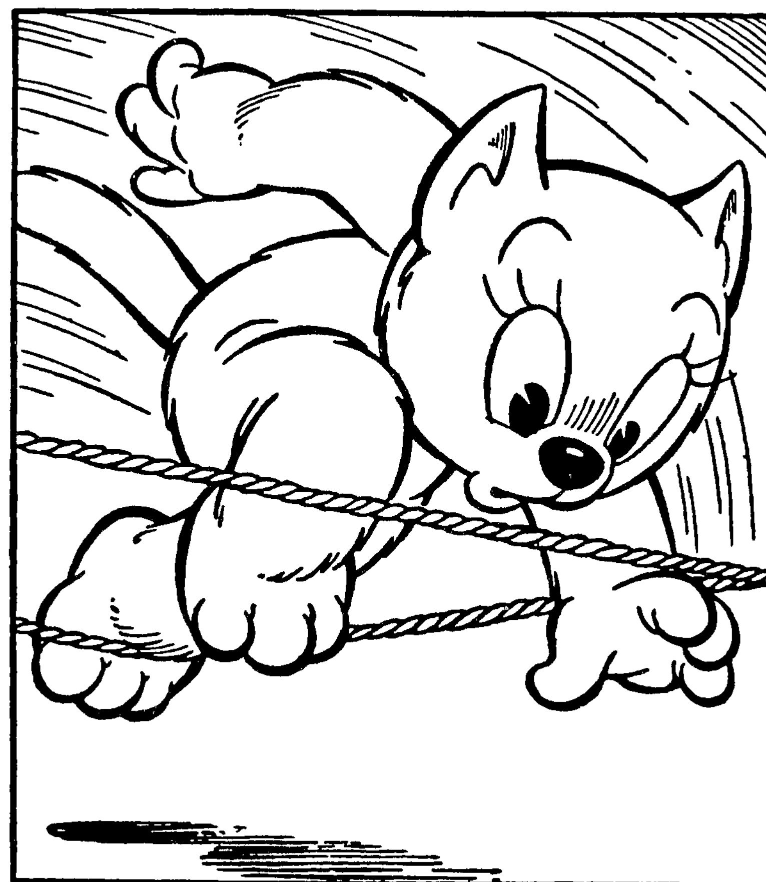
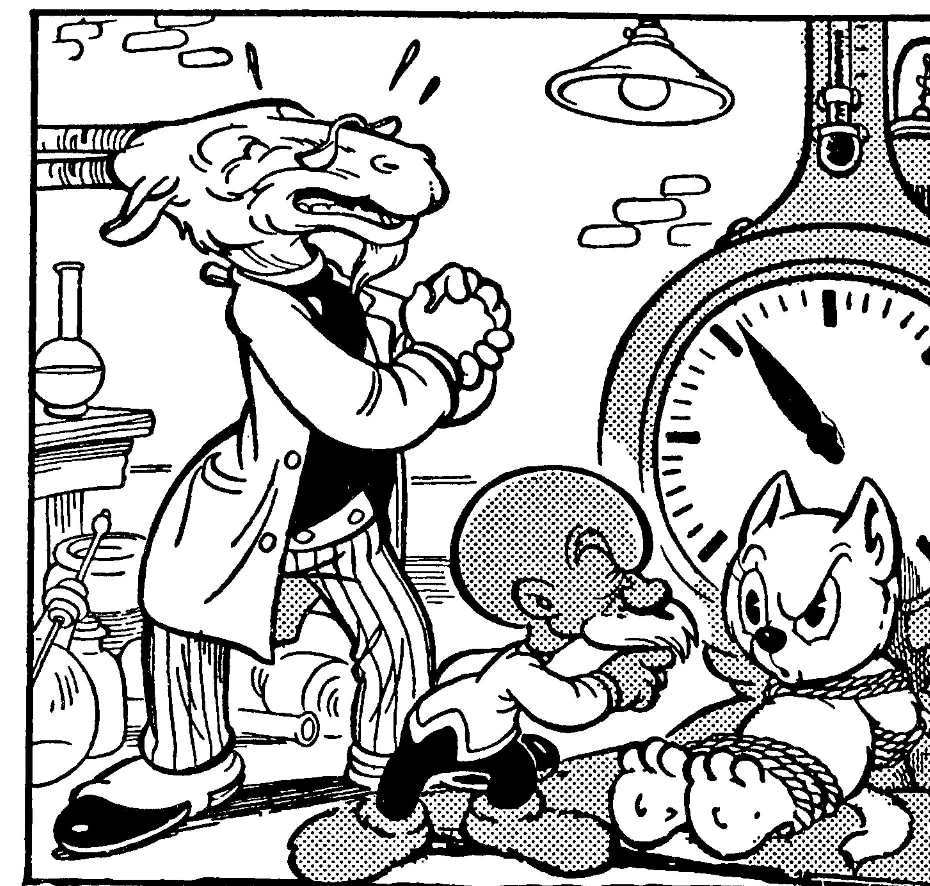
Zoals we gisteren hebben gezien had Tom Poes niet veel geluk met het afluisteren van Sickbock's verrichtingen. Het oude, houten vloertje waar hij op lag was niet krachtig genoeg om hem te houden en één van de planken stortte krakend naar beneden. Stofwolken dwarrelden op en grote spinnen snelden zenuwachtig heen en weer om een nieuwe schuilplaats te vinden. Tom Poes probeerde dat ook te doen, maar helaas! Hij was te zwaar. En nu er één plank gevallen was, volgden er meer, zodat hij ten slotte in een warreling van stof en oud hout naar beneden stortte.

Het was een lawaai en een verwarring van belang en het was niet te verwonderen, dat zijn val in de kelder van Sickbock geen verrassing was.

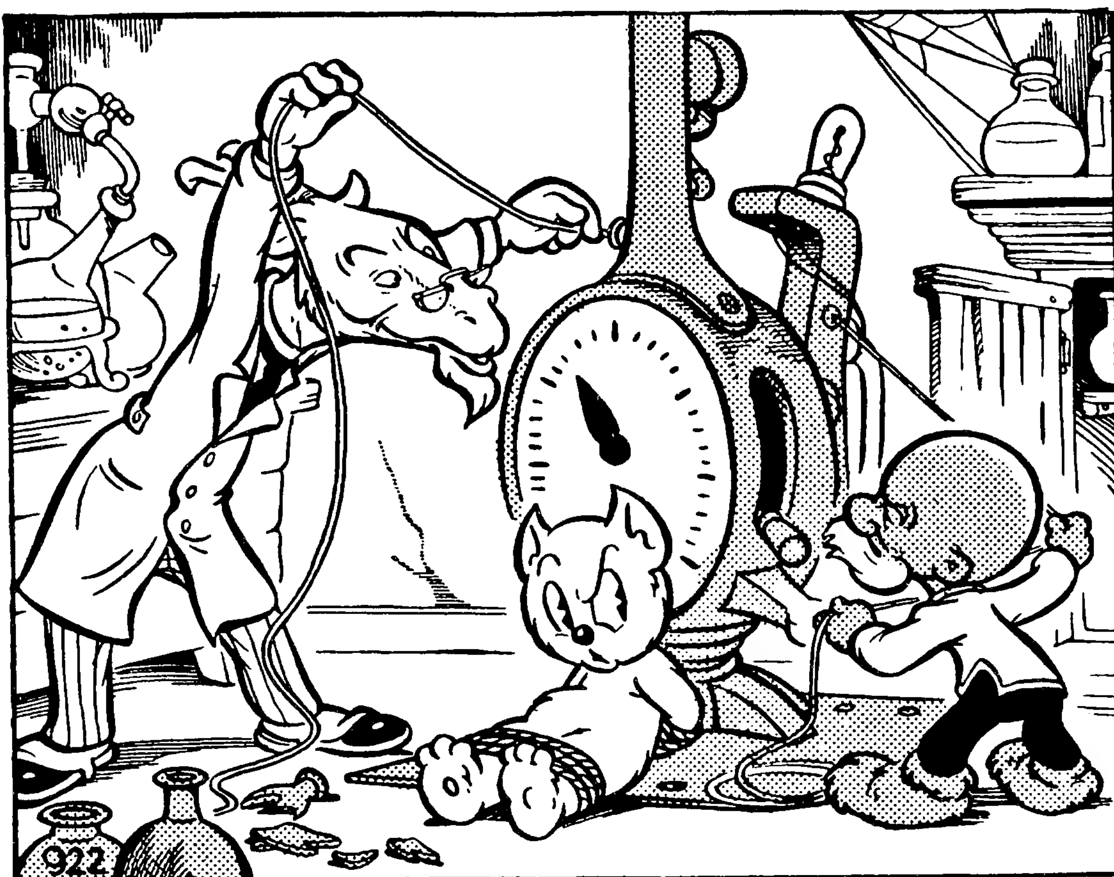
'Dáár is de onverlaat!' sprak de geleerde, op hem toe springend. 'En laat het nu Tom Poes weer zijn! Altijd dezelfde! Immer en altijd weer dezelfde hinderlijke, kleine schalk! Wel, wel, ventje, het spijt me, maar nu ben ik toch ernstig verbolgen op u! Terwijl ik hier aan ernstige en inspannende arbeid bezig ben, tot welzijn van de natie, loert en sluipt ge hier rond met het oogmerk mij te hinderen! Maar komaan, ik zal u op uwe plaats zetten! Kom hier, opdat ik u straffe!'

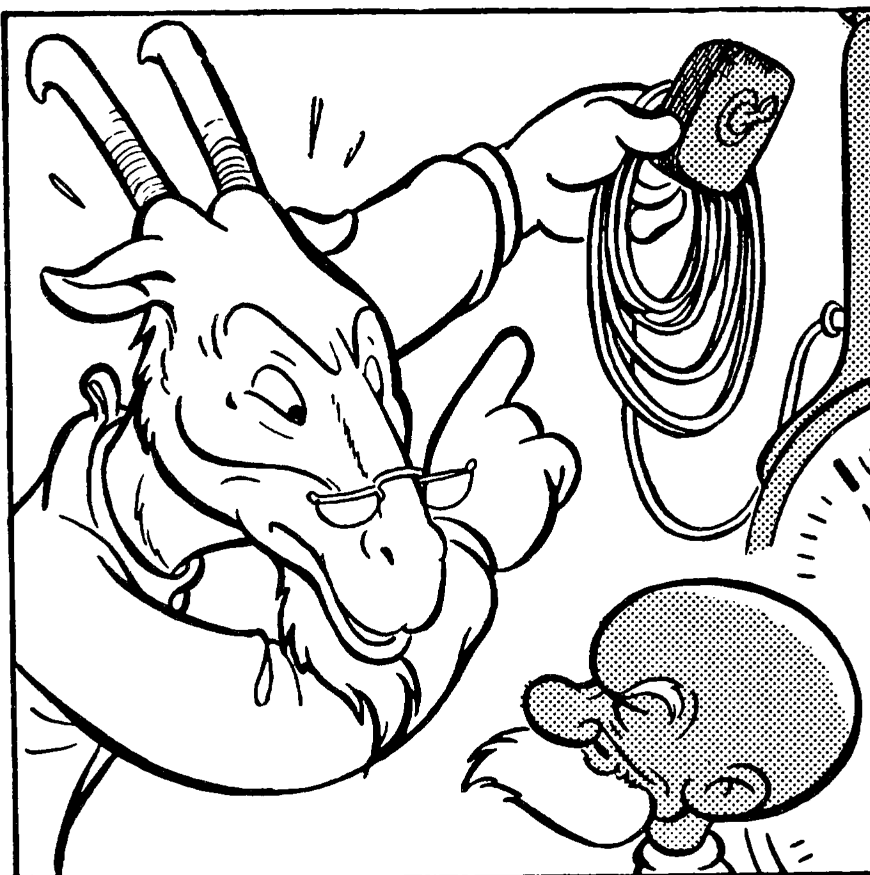
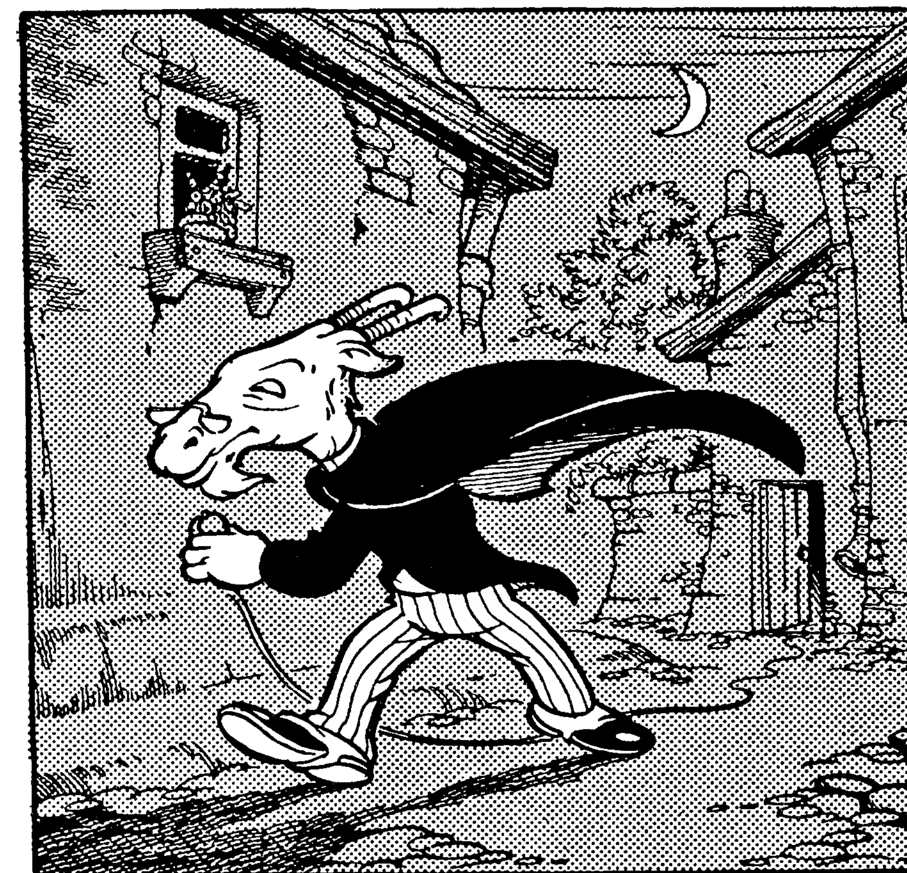
Maar daar dacht Tom Poes natuurlijk niet aan! Hij werkte zich onder de planken uit, sprong overeind en rende de andere kant op, terwijl Kwetal hem met een domme lach nastaarde...

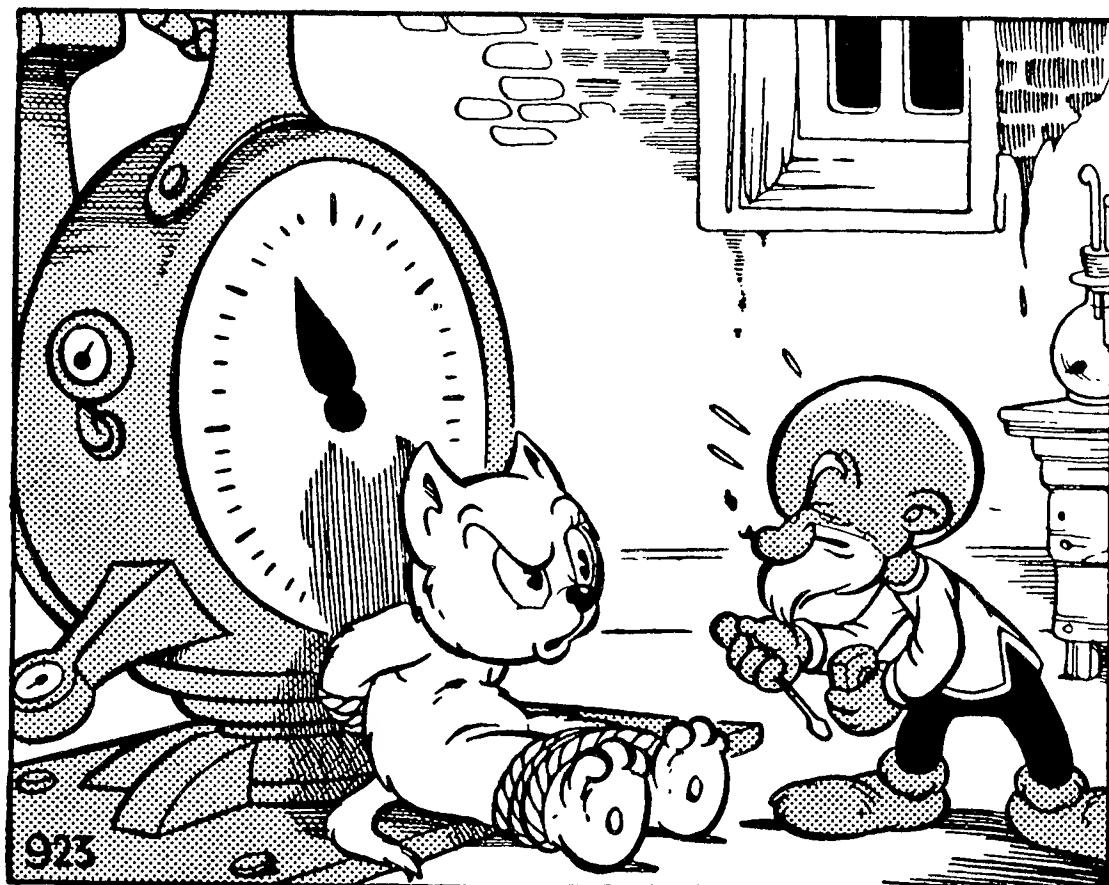

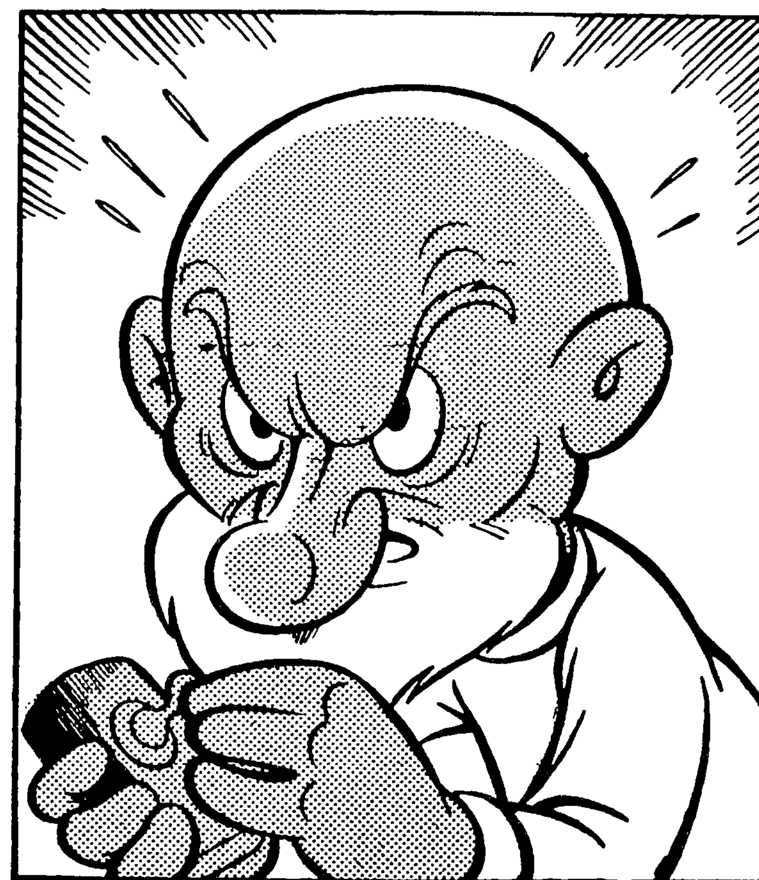
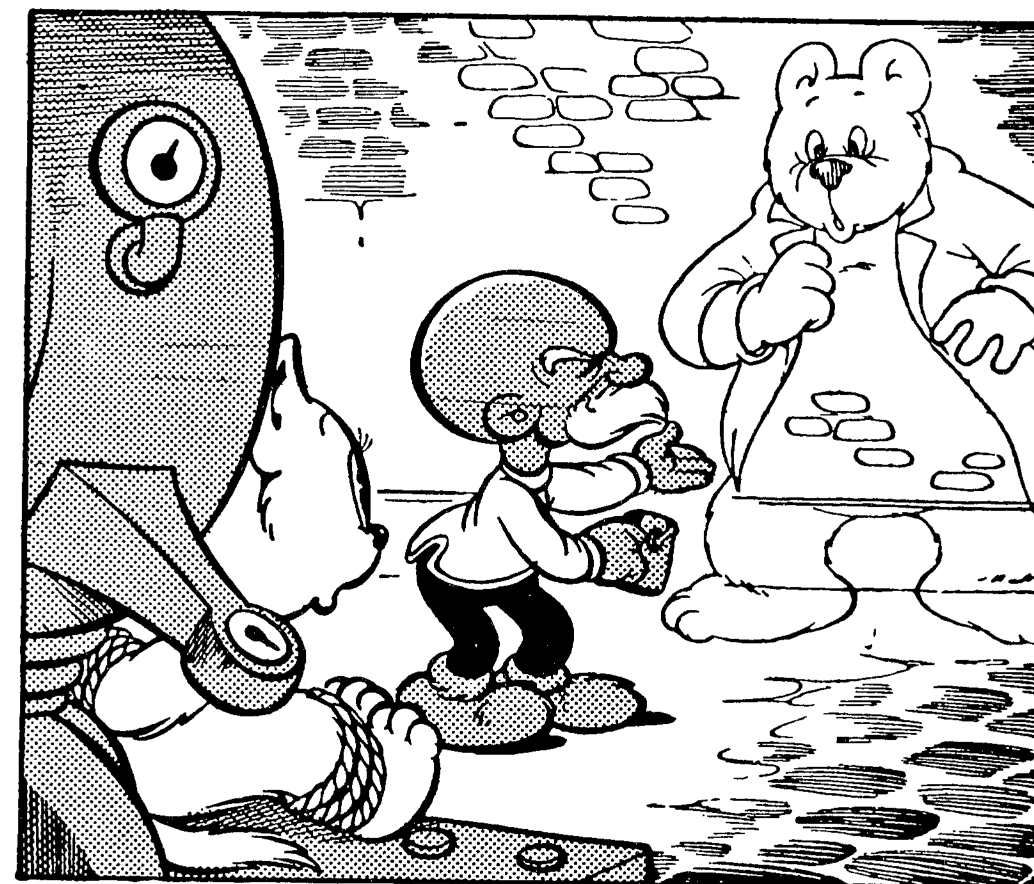
Er begon een wilde achtervolging door de kelder heen. Tom Poes sprong over instrumenten en electrische geleidingen, kroop onder draden en machine-onderdelen door en rende van de ene hoek van de kelder naar de andere.
Maar professor Sickbock is in het geheel niet zo traag en zo stijf als zijn vijanden wel eens willen doen voorkomen. De volgzame lezer van deze geschiedenissen zal zich herinneren, dat hij best mee kan komen als het op een staaltje worstelen of een eindje achtervolging aankomt. Toen Tom Poes dan ook het ongeluk had in een paar draden verward te raken en te struikelen, sprong de hooggeleerde meteen boven op hem en wikkelde hem in tien meter laagspanningskabel, voordat hij er zelfs maar aan dacht overeind te komen.
'Ziezo!' sprak de professor voldaan, het stof van zijn knieën kloppende, 'een mooi, gaaf stukje werk, al zeg ik het zelf. Een fraai gewikkelde transformator! En tracht nu niet om los te raken, vent, want dat zal u niet baten!'
'Maak me los!' riep Tom Poes naar Kwetal. 'Die schurk is tot alles in staat! Help jij me dan! Sta daar niet zo suf!'
'Ik ben een beetje suf!' zei de dwerg bescheiden. 'Mijn denkraam is maar klein, ziet u?'
'Onzin!' riep Tom Poes, 'jouw denkraam is veel groter als dat van Sickbock! Snap je dan niet, dat die schurk jouw uitvinding wil gebruiken?'
'Ik heb geen uitvinding!' zei Kwetal, 'ik heb alleen maar het dimensie-hevelaartje gevonden!'
'Genoeg gepraat!' zei Sickbock, 'laat ons thans ons werk afmaken, aardig manneke! Deze Tom Poes zullen we straks aan de politie overgeven – het lijkt me, dat hij één van de spionnen is, die geheimen aan de communisten verkopen. Ik heb laatst zo iets in de kranten gelezen!'

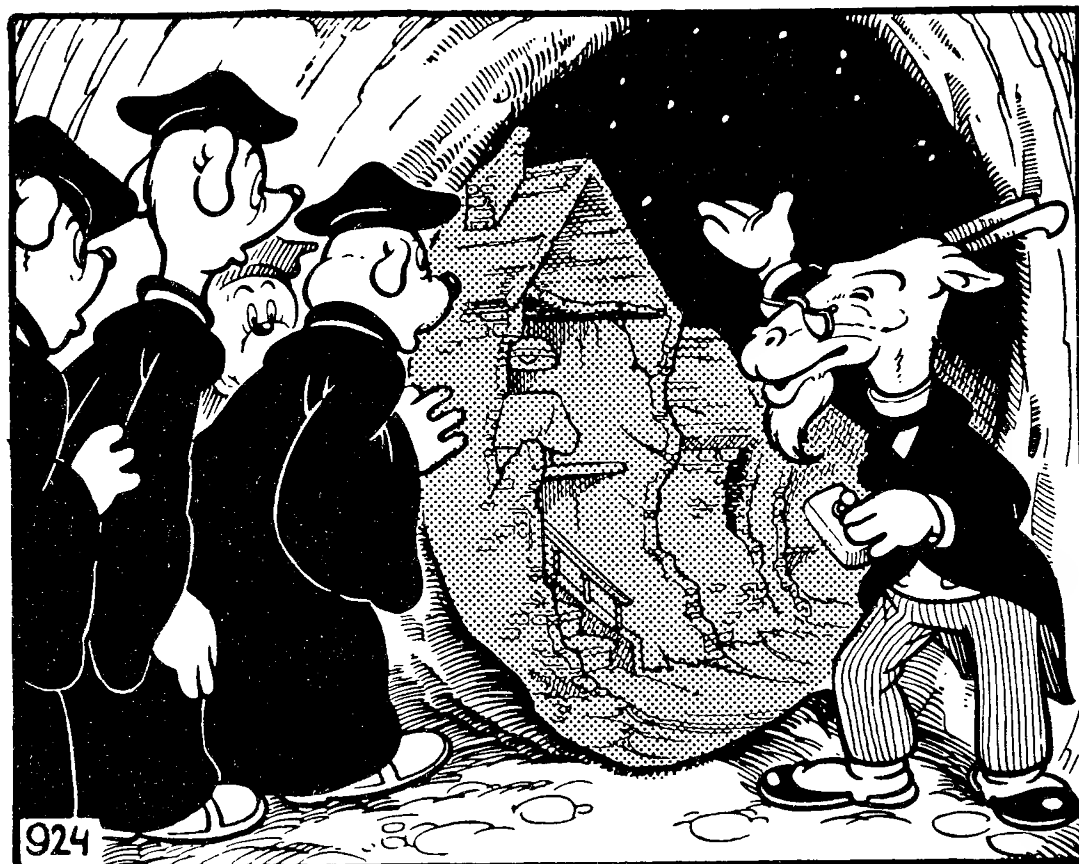

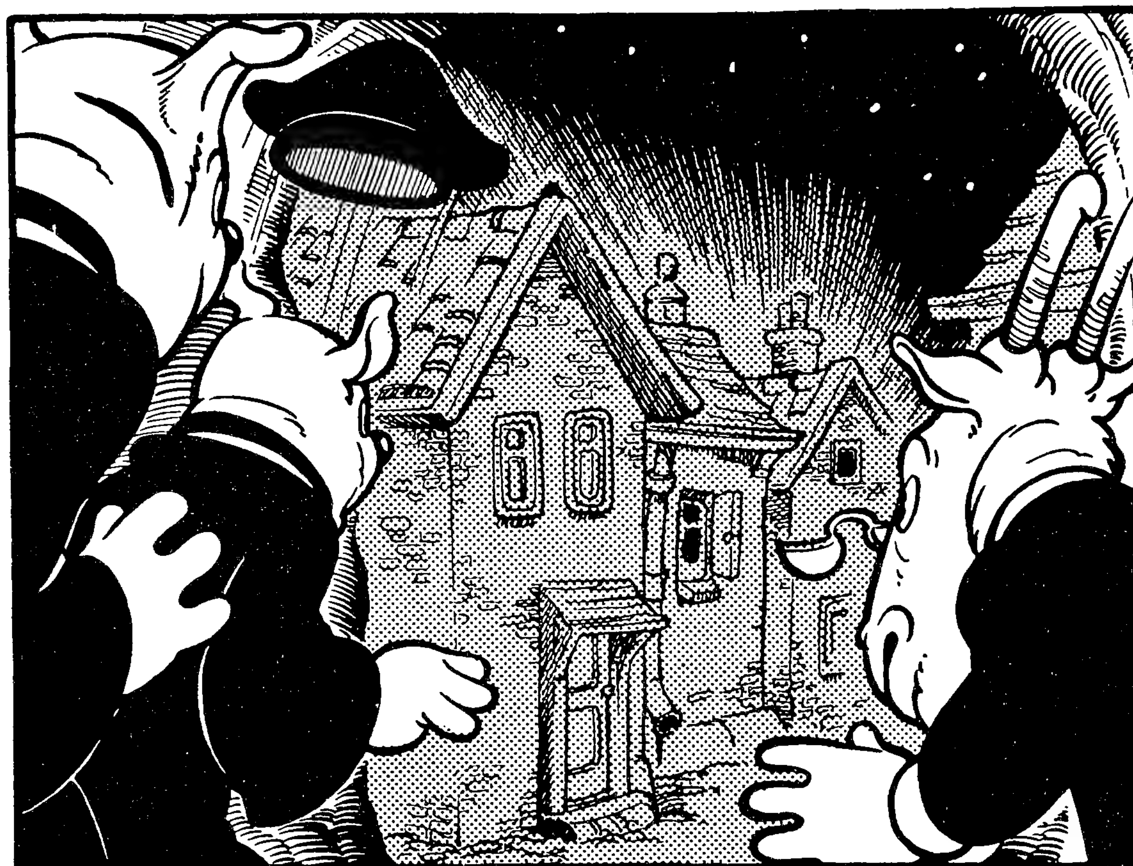
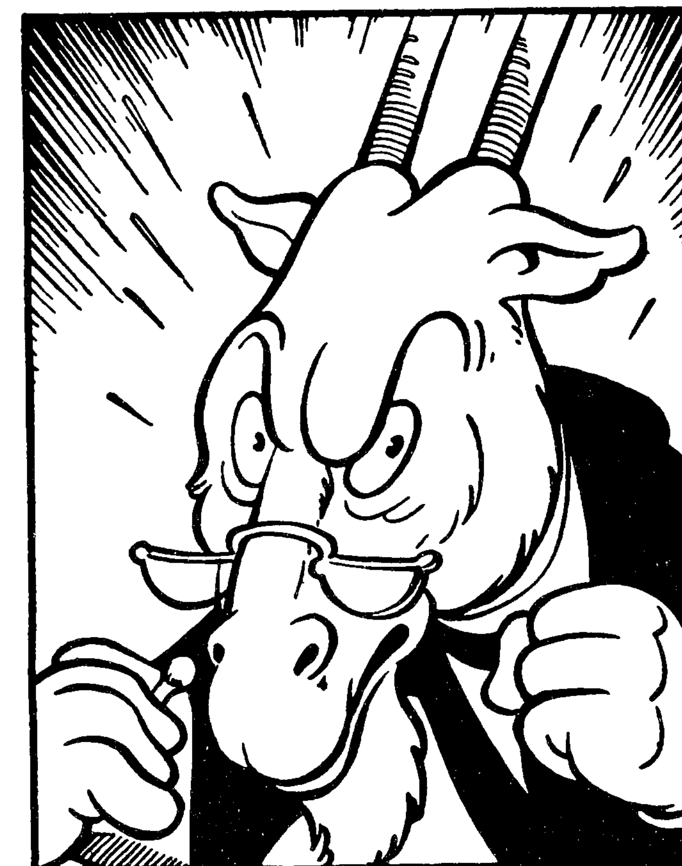
'Kijk!' sprak Sickbock, 'ik ga nu deze verlengdraad aan de machine verbinden en het andere einde aan dit contactdoosje. Op die wijze zal ik dit apparaat ook vanaf een grote afstand kunnen bedienen, vat ge, aardig ventje?'
Zo sprekende was de geleerde weer aan het werk getogen zonder zich iets van de arme Tom Poes aan te trekken.
'Ik vat het!' zei de dwerg Kwetal, ijverig en oplettend. 'Maar waarom wilt u dit toestel vanaf een grote afstand bedienen? Dat dient toch nergens toe. Volgens mijn kleine denkraam kunnen we immers hier in de kelder werken?'
'Haha, ei, ei!' zei de professor, 'daaraan kan men zien, dat uw denkraam inderdaad maar beperkt is! Luister! Mijn bedoeling is, mij naar de universiteit te begeven en ten aanschouwe van de daar aanwezige professoren een kleine eenvoudige demonstratie te geven! Ik neem aan, dat het voldoende zal zijn deze stad te doen verdwijnen; de grootste kniesoor zal dan overtuigd zijn, dat de dimensie-hevelaar geslaagd is, nietwaar? Maar omdat ik niet van zins ben deze apparatuur mede te torsen, zal ik de bediening middels deze verlengdraad doen plaats grijpen. Let op; ik neem deze schakeldoos mede en laat u hier achter met de gevangene. Pas goed op hem en vaart wel!'
Sickbock opende de deur en schreed de straat op. Hij droeg de schakeldoos fier voor zich uit en trok de draad achter zich aan, zonder zich aan het ongemak te storen.
'Een groot idee!' mompelde Kwetal bewonderend. 'Wàt een denkraam!'

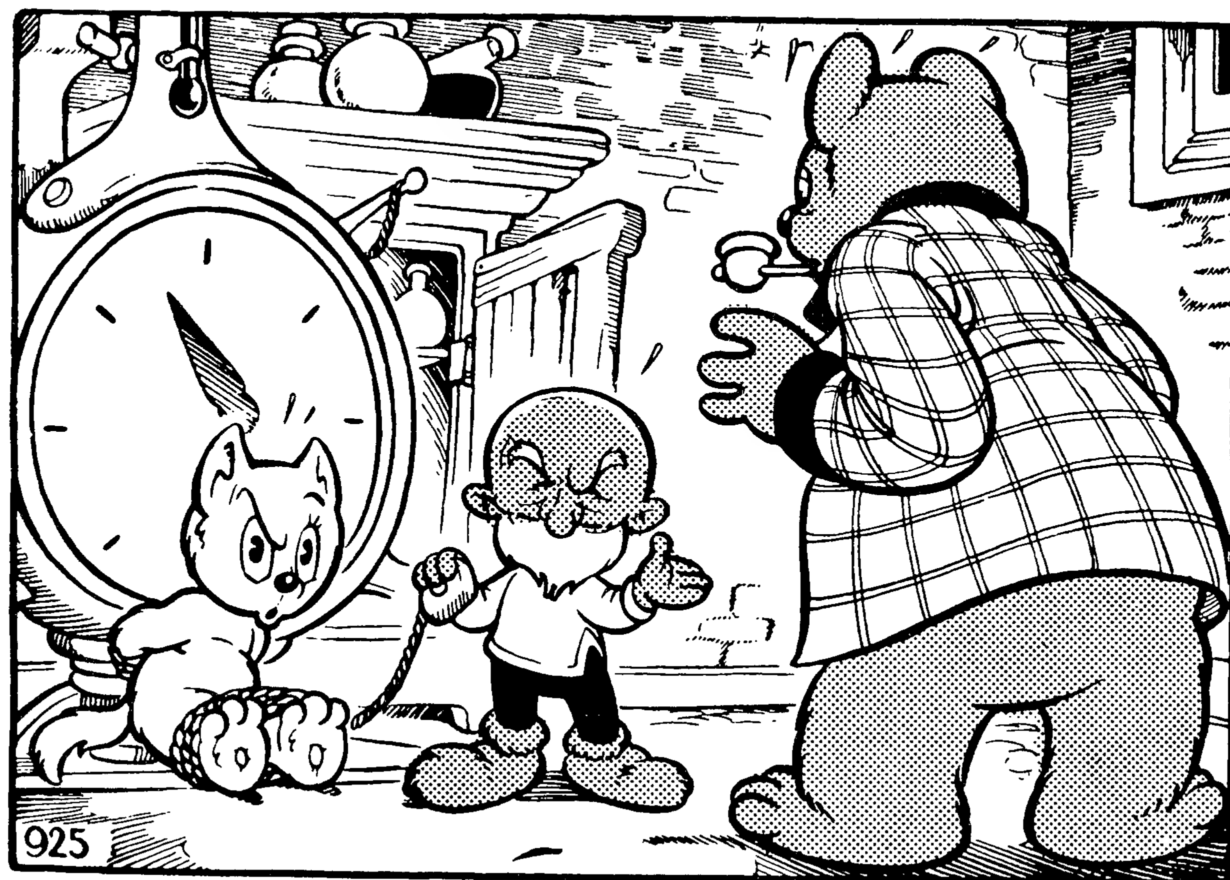

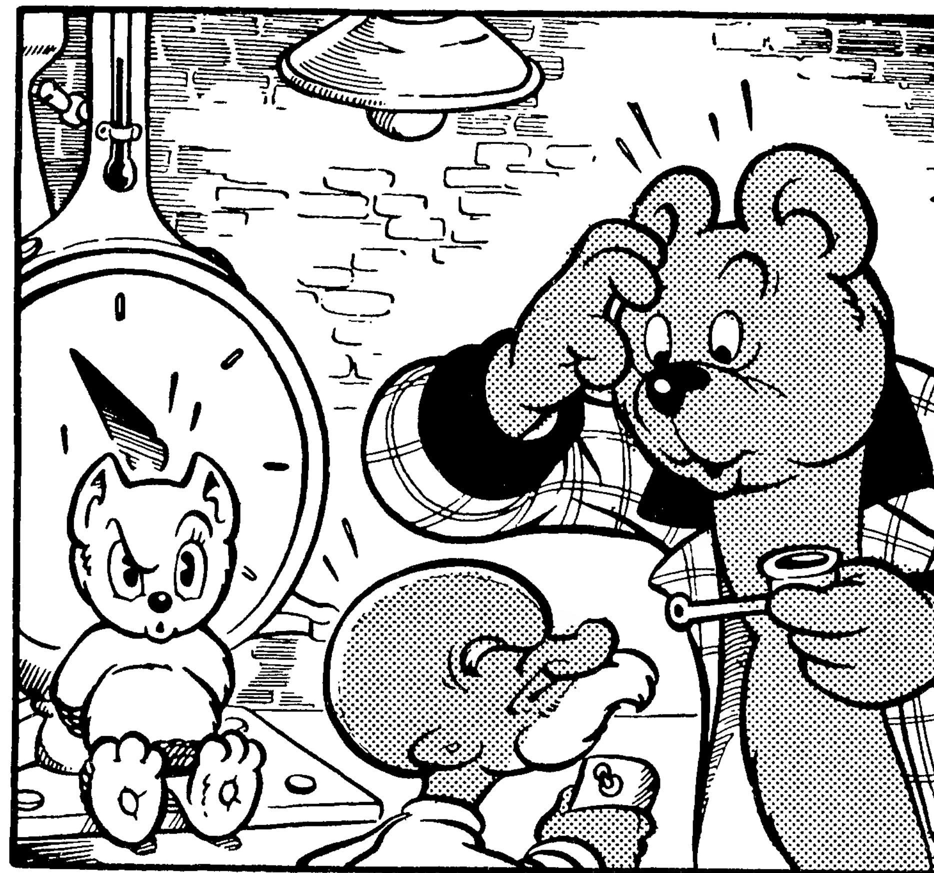
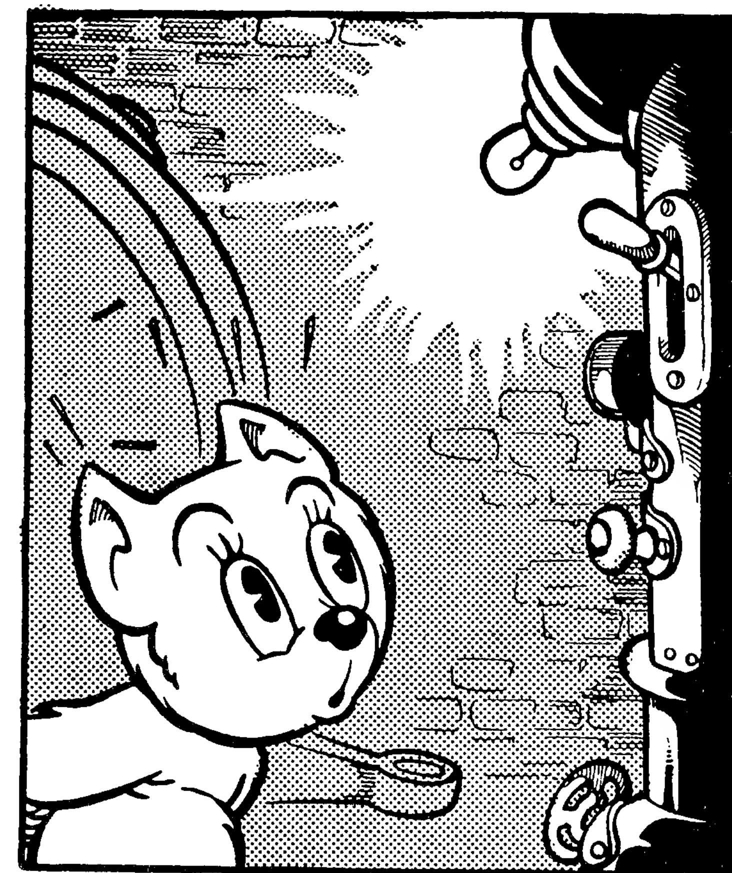
Kwetal keek een poosje naar de langzaam afrollende draad, nam toen een ander schakeldoosje en verbond dat eveneens door een kabeltje aan het verschrikkelijke toestel.
'Ziezo!' zei hij blij, 'nu kan ik de dimensie-hevelaar óók bedienen! Eerlijk is eerlijk! Die professor is nu wel veel knapper dan ik, maar ik heb dit apparaatje toch maar gevonden! En nu wil ik er mee kunnen werken óók!'
'Bah!' riep Tom Poes. 'Werken! Kapot maken, bedoel je!'
'Kapot maken?' riep de dwerg verontwaardigd, 'ik maak niets kapot! Ik hevel alleen maar over naar de andere dimensie! Daar steekt toch niets kwaads in?'
'En mijn huis dan?' riep Tom Poes woedend. 'En heer Bommel? En de huizen van deze stad? Alles is weg! Je kunt niets dan narigheid veroorzaken! Niets dan slechte dingen kan je!'
'Dat kan ik wèl!' riep de dwerg, die nu ook boos werd. 'Op dit toestel zit ook een terug-schakelaar! Dat is nu wel niet belangrijk, maar het hoort er nu eenmaal bij!'
'Ik geloof er niets van!' zei Tom Poes, 'toen ik gisternacht mijn huis terug wilde hebben, ging het niet, zei je. En nu zou het wèl gaan? Bah! Je bent een opschepper!'
'Kijk dan!' riep Kwetal kwaad. Hij frutselde wat aan zijn schakelaartje en toen klonk er een scherp klikje.
Op hetzelfde moment begon er iets te zoemen en voor de verbaasde ogen van Tom Poes verscheen heer Bommel langzaam uit het niets. Eerst was hij alleen maar een doorzichtige vorm, maar na anderhalve minuut was hij weer helemaal massief.
'Eh... zoals ik al zei...', begon heer Ollie. Maar toen keek hij verbaasd rond en fronste de wenkbrauwen.
'Wat is er in mijn laboratorium gebeurd?' vroeg hij streng. 'Kan ik dan niet even uitrusten, zonder dat er allerlei onregelmatigheden gebeuren?'

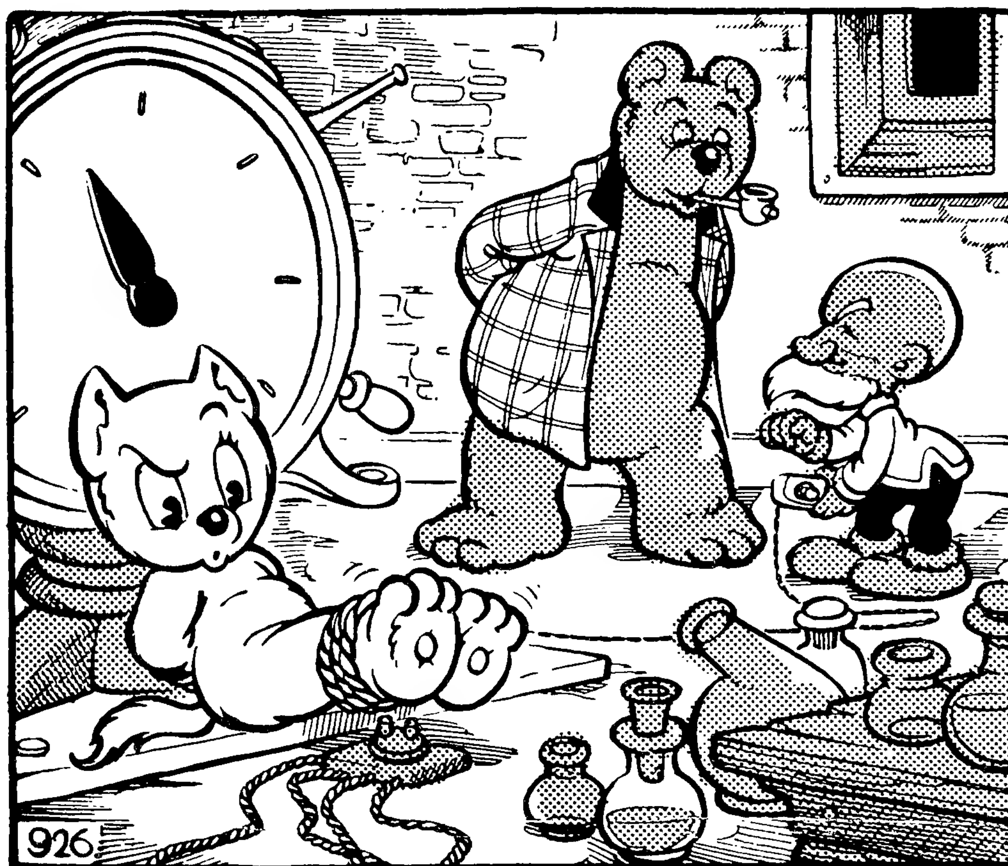

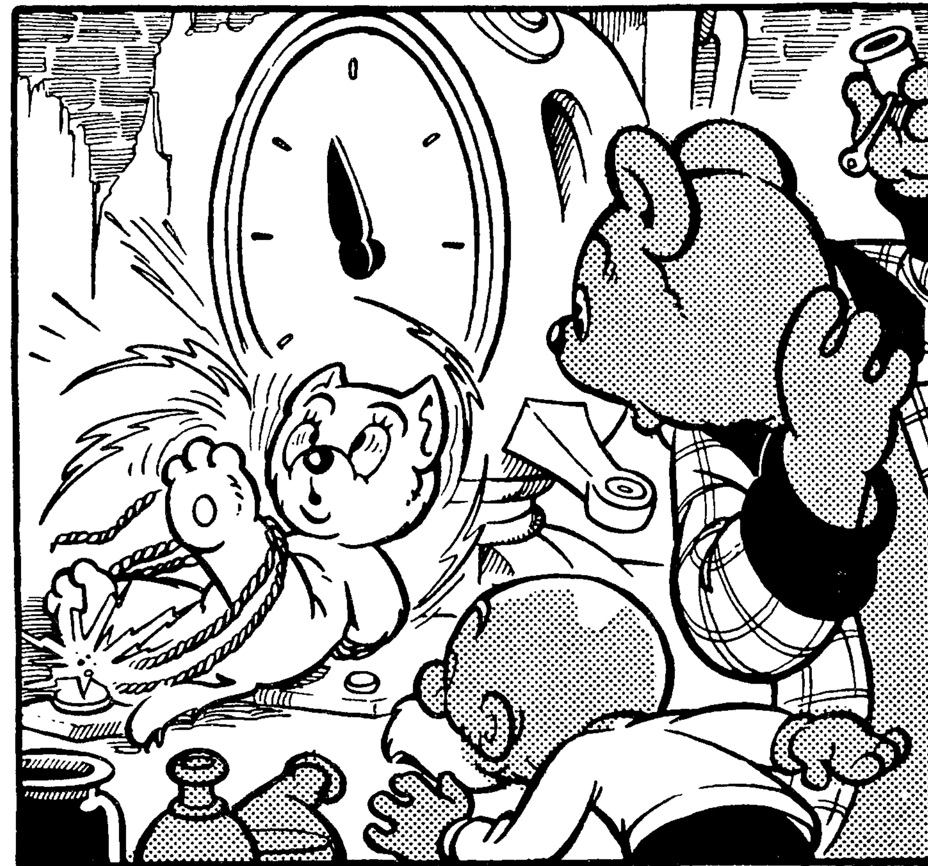
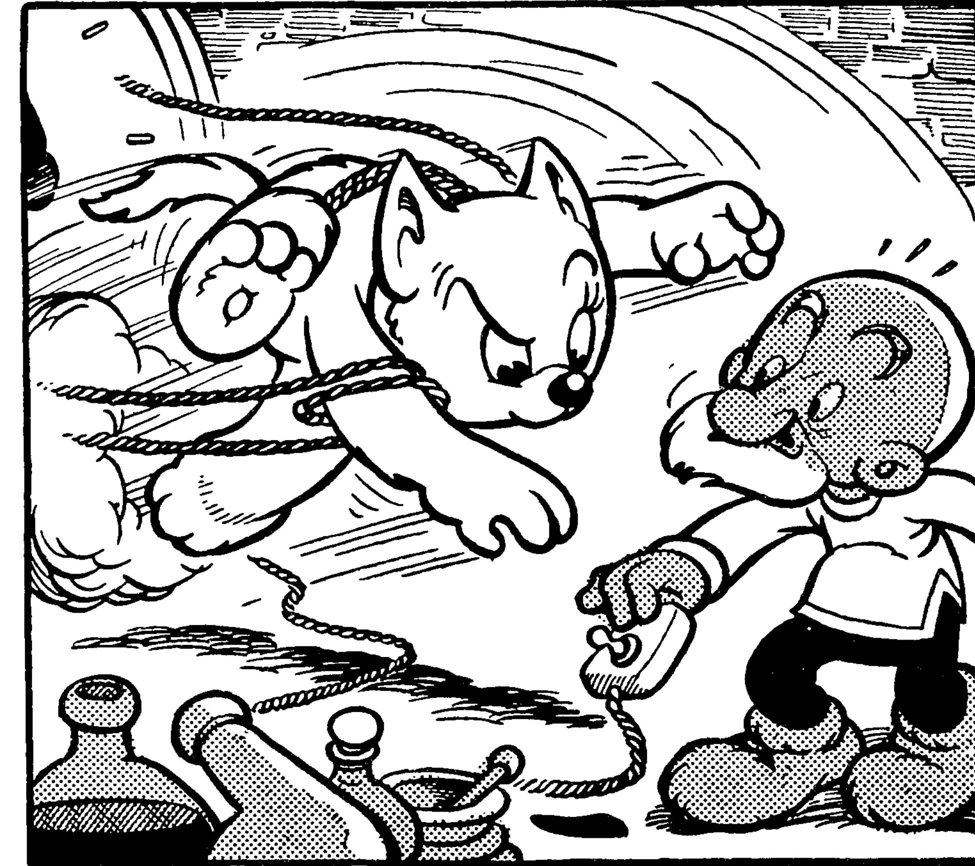
Professor Sickbock was intussen vroeg in de morgen in de universiteit aangekomen. Alle professoren, die ijlings waren gewaarschuwd, stonden nu door het gat in de muur van het laboratorium te kijken.
'U ziet hier vóór u,' begon Sickbock belerend, 'een zogenaamde opening of gat in de stenen muur van dit bouwsel. Wanneer u uw blikken verder uitstrekt over het panorama van Rommeldam, dat zich hier placht te ontrollen, dan zult u opmerken, dat een rechte strook bouwwerken ontbreekt! Dit nu, mijne hooggeleerde heren, is het resultaat van de door mij vervaardigde dimensie-hevelaar! Hier in mijn hand ziet u een contact-doos. Wanneer ik dit schakelaartje overhaal, zult u kunnen opmerken dat de stadswijk aan uw rechterhand gaat verdwijnen!'
Er trad een gespannen stilte in, maar juist op het moment, dat Sickbock aan het werk wilde gaan, schakelde Kwetal in de kelder over, om Tom Poes te laten zien, dat hij ook dingen terug kon brengen. En daardoor werd niet alleen heer Bommel weer zichtbaar, maar ook de strook huizen en de muur van het laboratorium. Er ging een licht gemompel op onder de geleerden, die plotseling weer tegen de wand stonden te kijken.
'Het is een trucje!' riep professor Prlwitzkofsky, 'jij houdt ons voor de gek! En ik zou weten willen wáár der doctor Boml gebleven is! Jij hebt hem ontvoerd en misbruikt zijner uitvinding!'
Sickbock antwoordde niet. Hij stond in zichzelf tandenknersend de dwerg te verwensen, want hij begreep héél goed, dat niemand anders dan Kwetal in staat zou zijn om zijn werk ongedaan te maken...

Terwijl professor Sickbock dus een figuur stond te slaan in het laboratorium van de universiteit, stond heer Bommel suffig in de kelder rond te kijken.
'Waar... eh... waar ben ik?... Ik bedoel: Waar was ik?' prevelde hij ten slotte. 'Hoe kan... eh... ik bedoel: Waarom is... eh... ik wil zeggen: Waar is mijn laboratorium? Ik meen...'
'Maak me los, heer Ollie!' riep Tom Poes. 'Gauw! Anders gebeuren er rampen! Maak die kabels los!'
'Er gebeuren geen rampen zolang je vriend, doctor Bommel in de buurt is!' zei heer Ollie, die zich zelf weer meester werd. 'Ik moet eerst weten wat er met mij gebeurd is, dat is op het ogenblik het belangrijkste!'
'U was in de vierde dimensie geprojecteerd!' legde Kwetal trots uit. 'En in die toestand is uw breinwerk uitgeschakeld. Daarom weet u niet meer wat er gebeurd is! Maar terwijl u weg was, is de dimensie-hevelaar klaar gekomen! Kijk, wanneer ik dit schakelaartje overhaal, verdwijnt dit hele stadje!'
'O, wat een aardig schakelaartje!' zei heer Bommel. 'Zulke wil ik ook in mijn slot Bommelstein hebben, dit is een echte schakelaar voor een heer, zeg nu zelf!'
Tom Poes had zich al die tijd hevig opgewonden, dat valt te begrijpen. Maar toen hij plotseling een rood lichtje op het toestel zag aangloeien, begreep hij, dat het ernst werd.
'Dat rode lichtje werkt op de schakelaar van Sickbock!' dacht Tom Poes. 'Het zou dus best kunnen betekenen, dat die schurk de stroom aan het inschakelen is!'
Nu, dat was precies wat er gebeurde. Sickbock wilde bewijzen, dat zijn uitvinding werkte en daarom haalde hij langzaam de schakelaar over, terwijl de professoren nieuwsgierig en ongelovig toekeken...

Tom Poes keek met uitpuilende ogen angstig naar het rode lichtje, dat steeds sterker begon te branden en rukte en trok intussen aan zijn touwen. Toen kreeg hij eensklaps een open stopcontact in het oog en zonder een ogenblik te aarzelen, rekte hij zich zo veel mogelijk en stak er een been naar uit. Nu is een stopcontact een gevaarlijk ding, zoals ieder oppassend lezertje kan weten. Toen Tom Poes dan ook nog klein was, had zijn moeder altijd tegen hem gezegd: 'Tommie, niet aan het stopcontact komen. Want dan gaat de stroom door je heen en dan is het te laat!'

Maar nu drong de nood en hoewel Tom Poes niet te laat wilde zijn, wist hij niets anders te verzinnen. Hij rekte zich dus en rekte zich en rekte nòg een eindje.

De dwerg had niets in de gaten, want die stond net alles aan heer Bommel uit te leggen.

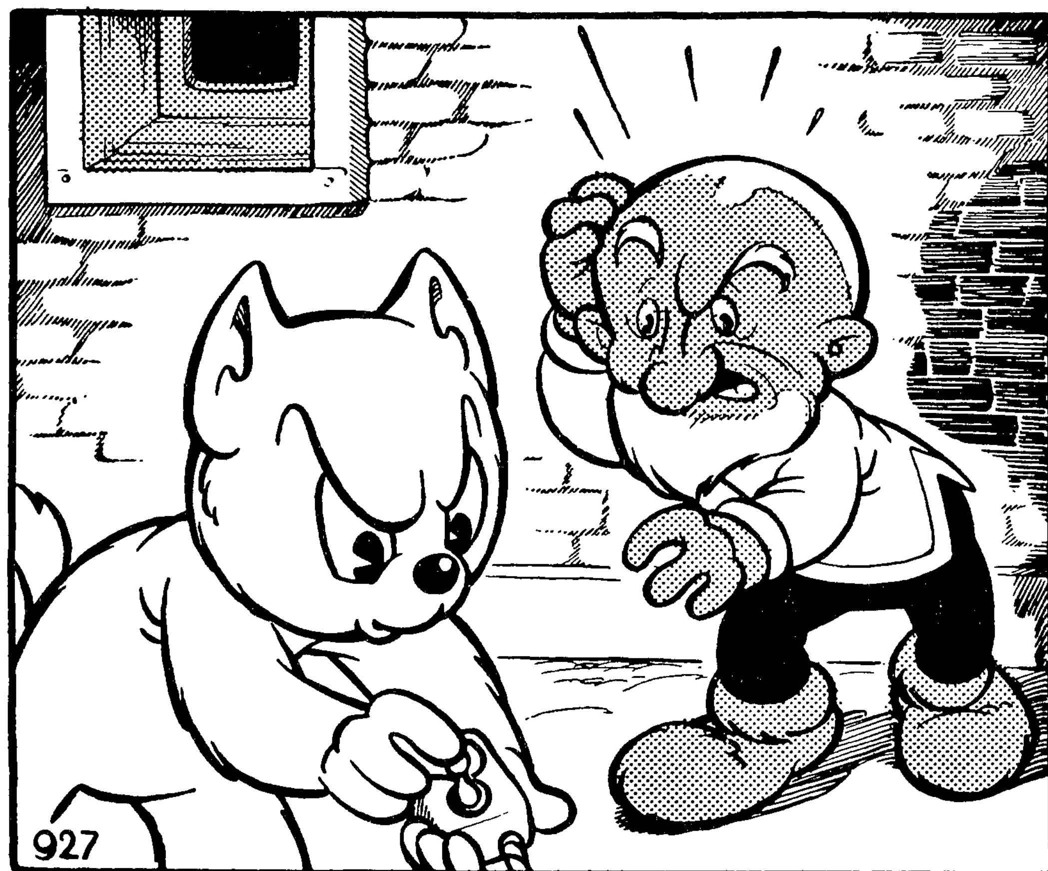
'Kijk', zei Kwetal, 'terwijl u in de vierde dimensie was geprojecteerd hebben wij dit toestel even afgemaakt. Het is nu tamelijk sterk, hoewel het nòg sterker zou kunnen zijn, wanneer we de beschikking hadden over een weinig vulcaniet-erts. Maar dit is voorlopig voldoende.'

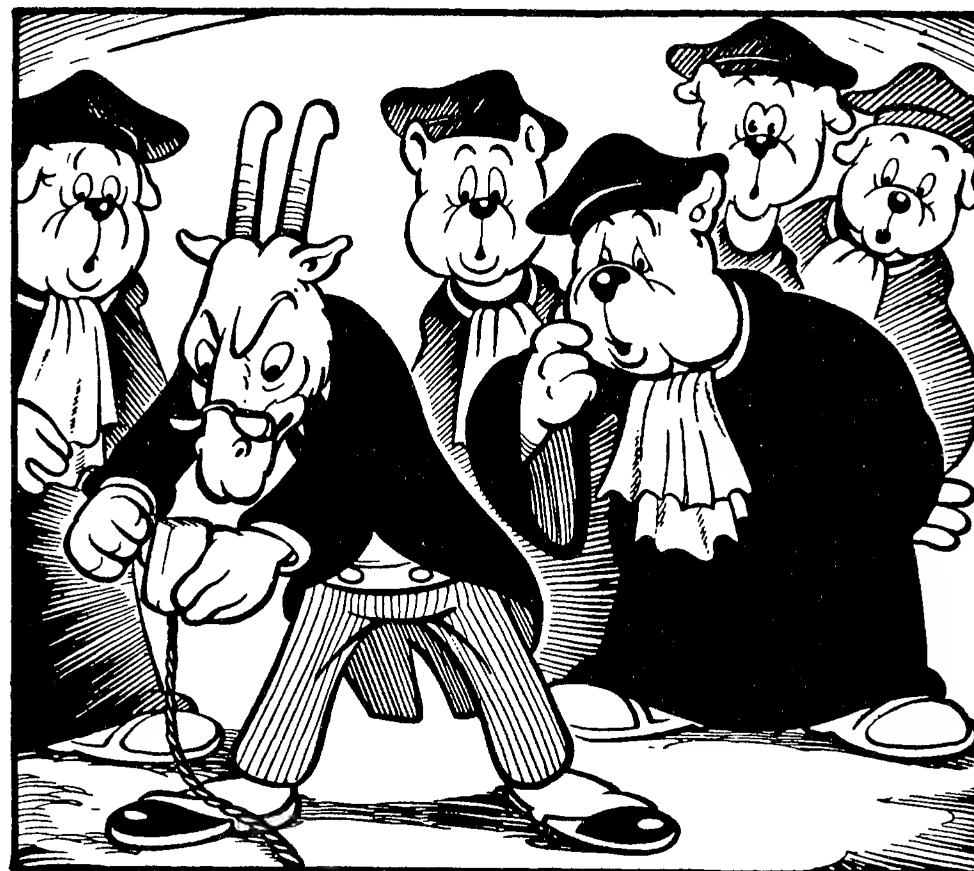
'Wacht eens even!' riep heer Bommel, 'je praat over wij. Wie zijn die wij? Ik was er niet bij, dus moet er een ander geweest zijn, die met jou samen heeft gewerkt. Was dat soms Tom Poes?'

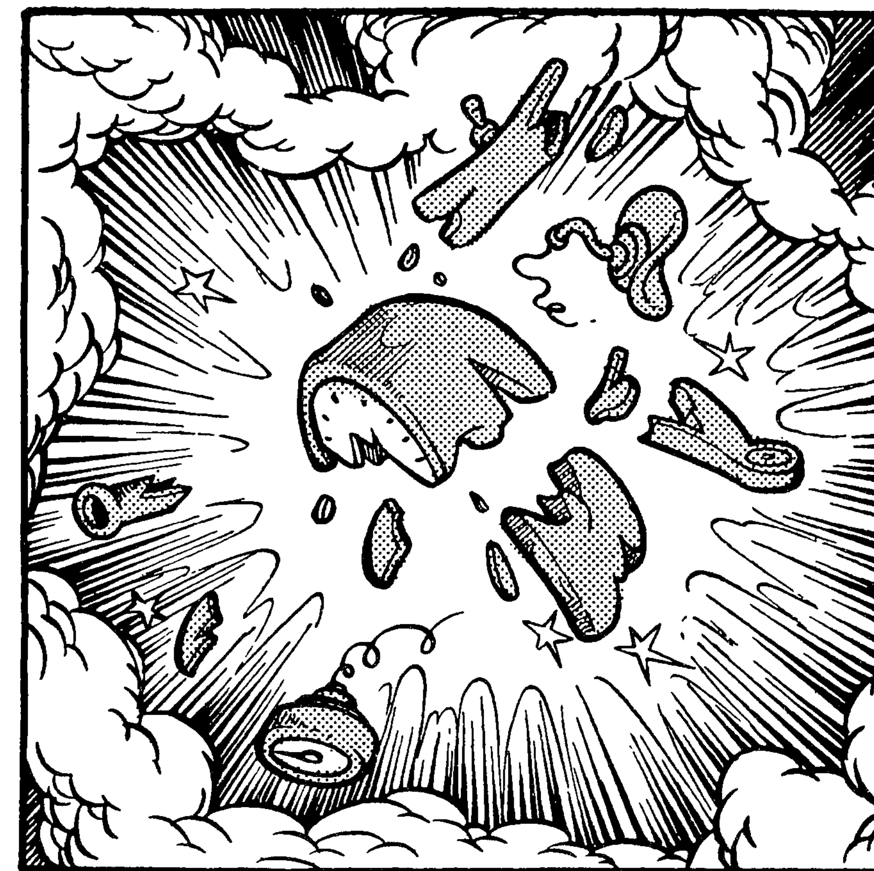
Nu we weten, dat Tom Poes niet aan het apparaat had gewerkt. Integendeel. Tom Poes deed alles om het toestel onklaar te maken en het zag er naar uit, dat het ging gelukken. Want hij bereikte met zijn tenen het stopcontact, zodat de stroom dwars door hem heen schoof. En terwijl heer Ollie en de dwerg hevig geschrokken toesprongen, wierp hij de half gesmolten kabeltjes van zich af en sprong op het schakeldoosje van de dwerg toe.

'Tom Poes!' riep heer Bommel nog, 'pas toch op met die electriciteit! Je zult je bezeren!'

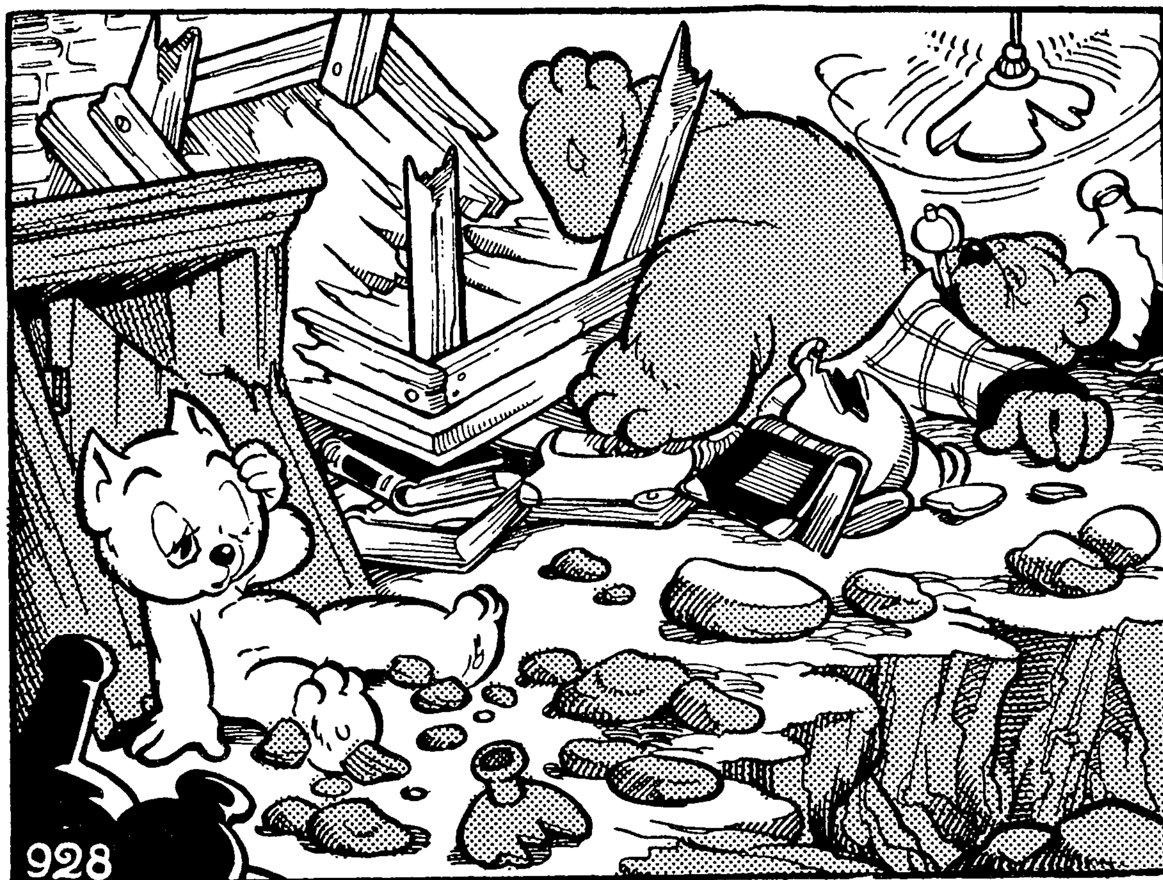
Maar dat kwam te laat...

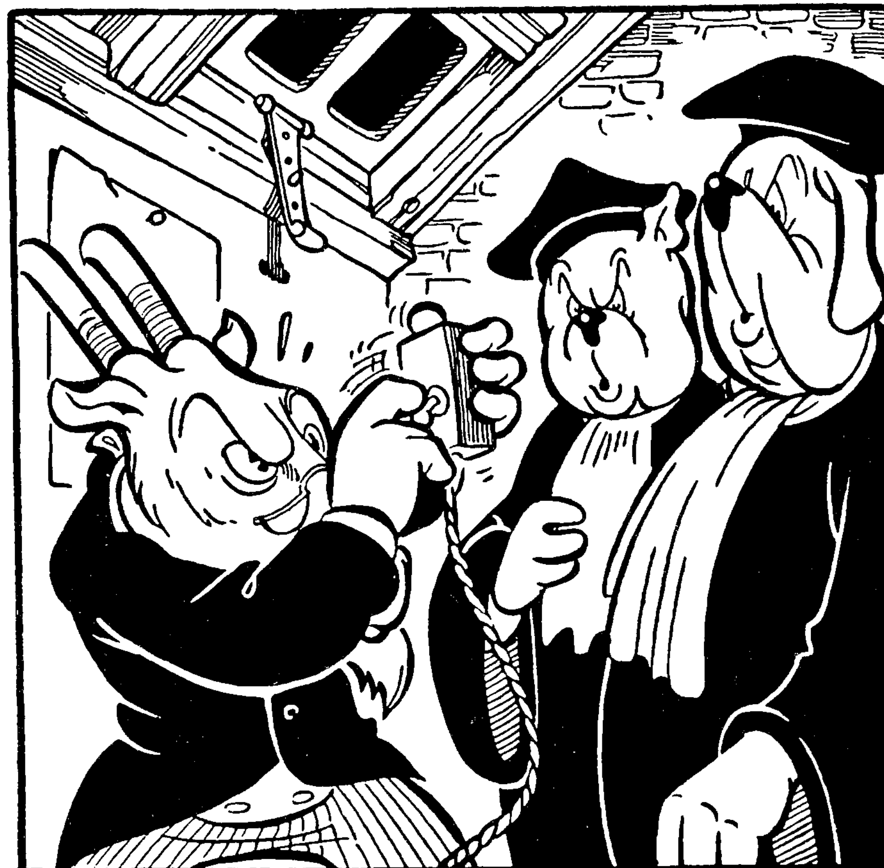
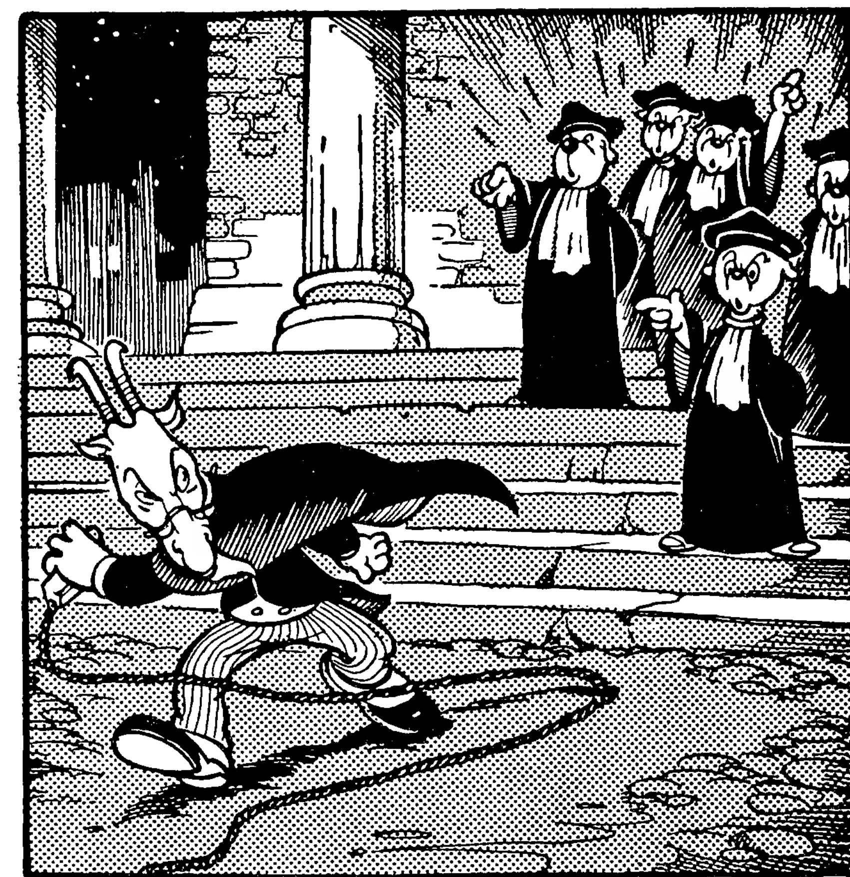

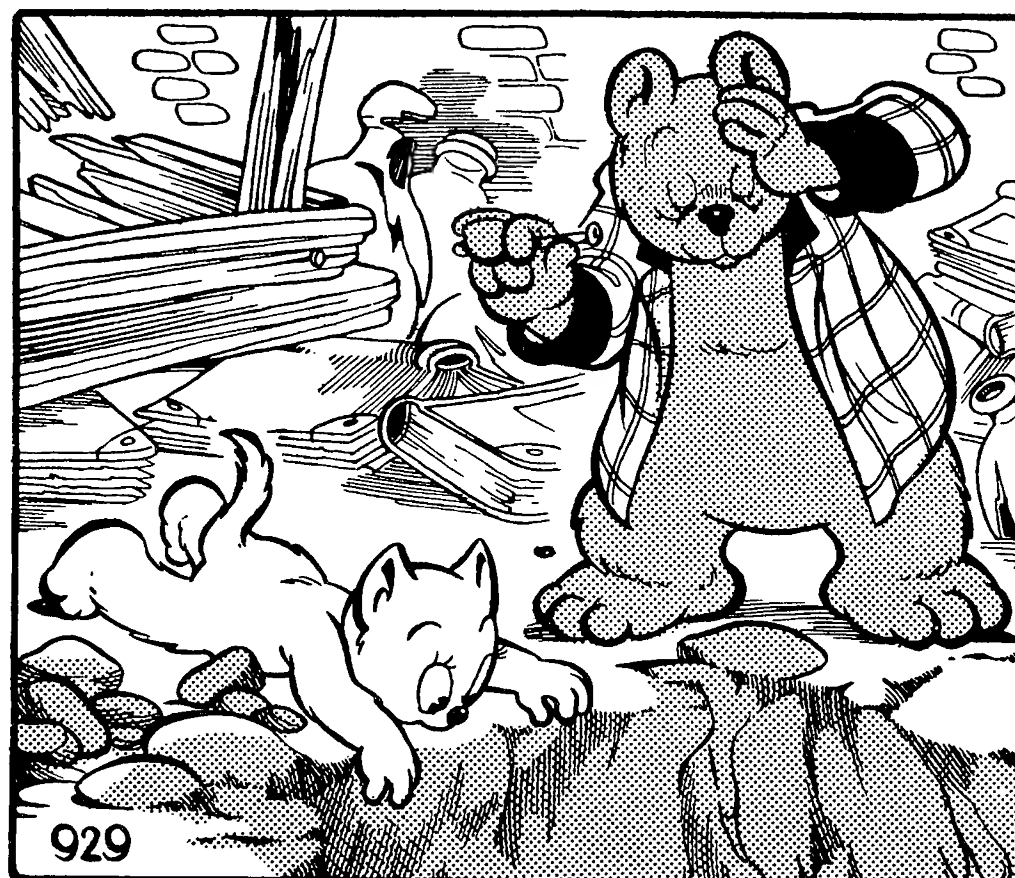

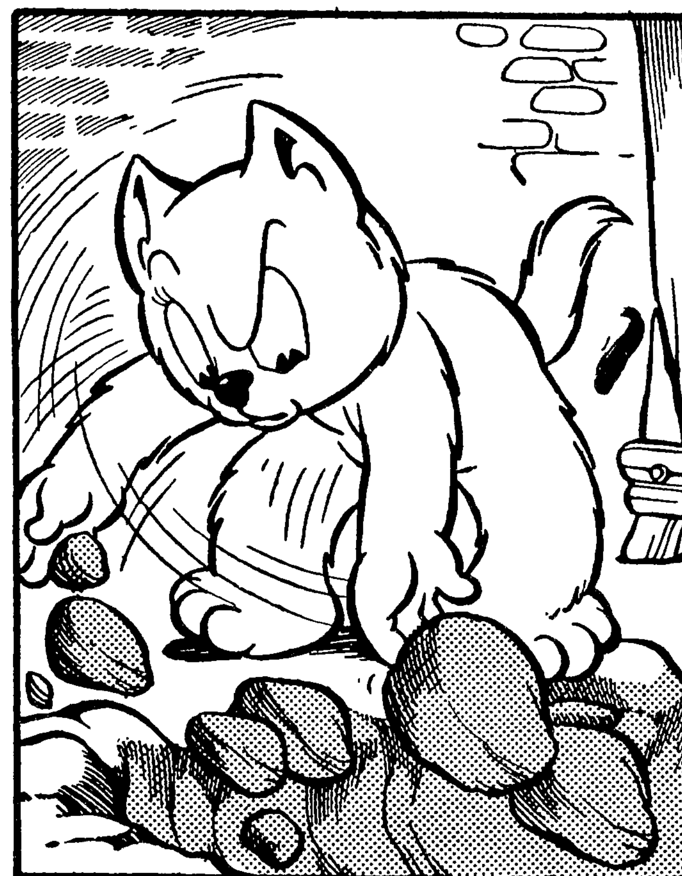
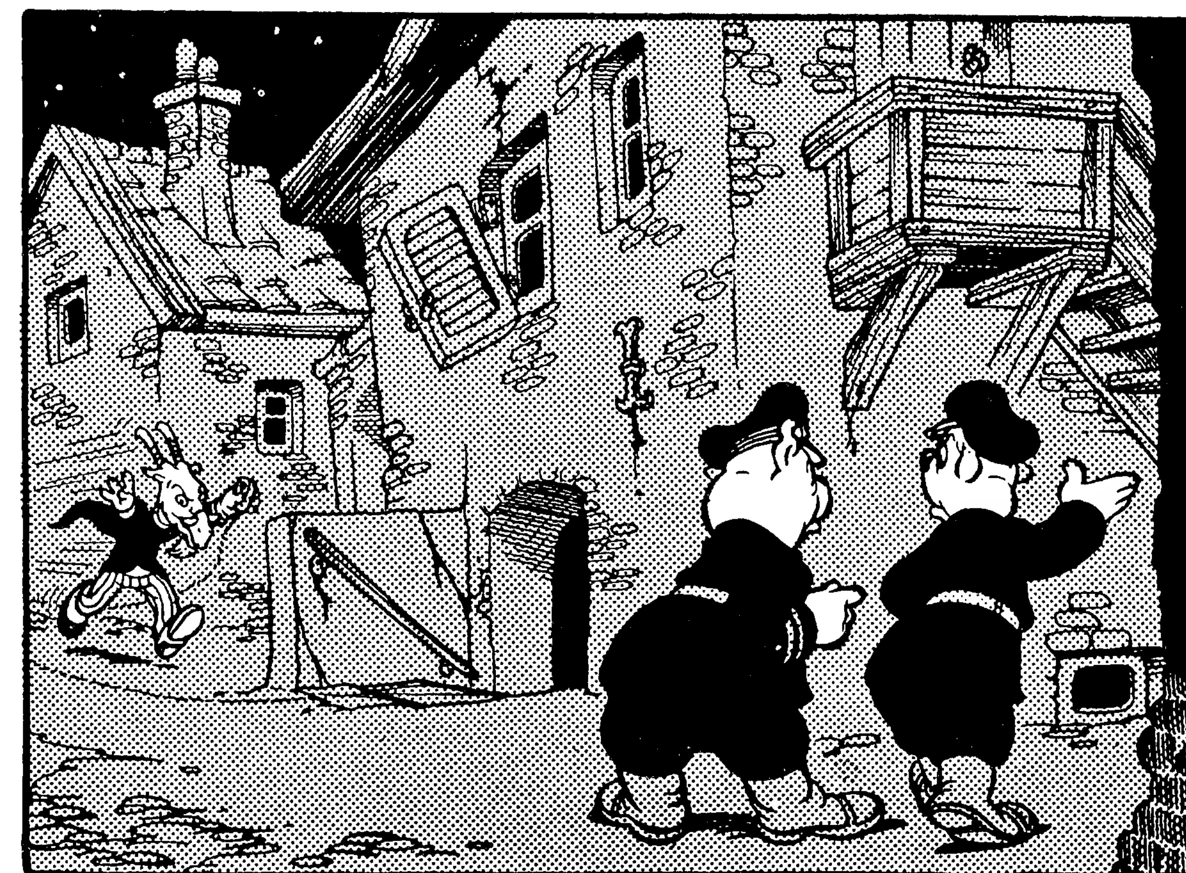
Tom Poes greep dus de contactdoos van de dwerg en schakelde over, 'Niet doen!' jammerde Kwetal toespringend. 'Niet aankomen! Je zult de hele proef in de war sturen!'
'Tom Poes toch!' riep heer Bommel, 'niet aankomen! Je zult mijn hele proef in de war sturen! Ik heb altijd al tegen je gezegd, dat je je niet met mijn wetenschappelijke arbeid moet bemoeien! Je bederft altijd alles!'
'Laat dat!' krijste de dwerg. 'Professor Sickbock zal vreselijk boos zijn!'
'Laat dat!' riep heer Ollie. 'Professor Sickb... eh... Wie? Wàt? Wie zal boos zijn? Sickbock? Wat heeft die er mee te maken?'
Nu, de oplettende lezer weet, wat Sickbock er mee te maken heeft. Dat is tamelijk veel. En juist op dat moment, dat Tom Poes in de kelder het contactdoosje overschakelde, deed Sickbock in de universiteit hetzelfde.
'Let op, mijne hooggeleerde heren!' sprak hij. 'Op dit ogenblik maak ik contact. Schouwt nauwlettend toe, dan zult u opmerken, dat gene stadswijk zonder merkbare oorzaak uit uw gezichtsveld zal verdwijnen. Let op, ik schakel... hm... eh... schakel... Ahum...'
Ja, de geleerde schakelde, maar omdat Tom Poes op datzelfde moment in de kelder terugschakelde, gingen de krachten in het apparaat tegen elkaar aan het werk. En het gevolg was, dat het hele toestel met een akelige knal uit elkaar spatte...

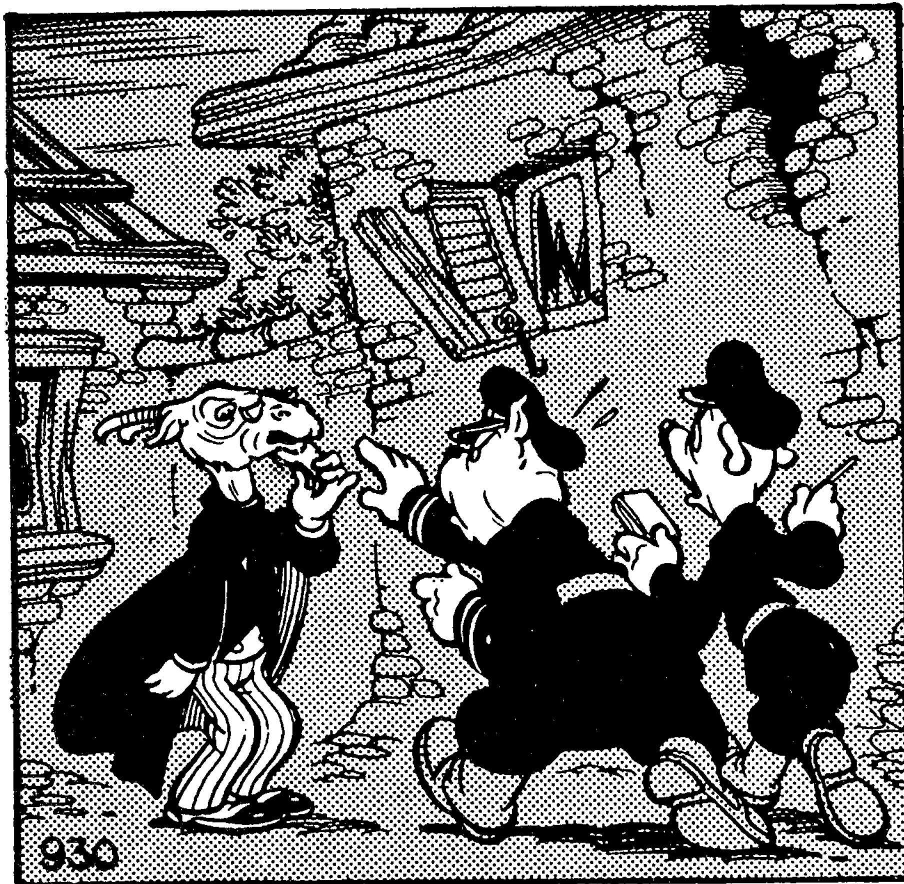
De kelder was minutenlang in stinkende smook gehuld en die trok slechts langzaam op. Maar ten slotte werd dan toch de gehele verschrikkelijke uitwerking van de ontploffing zichtbaar. Op de plaats, waar het toestel gestaan had, was nu een gapend gat in de grond. In een hoek krabbelde Tom Poes langzaam overeind, terwijl hij zijn builen betastte. De dwerg Kwetal was geheel uit het beeld verdwenen en het is een vraag waar die gebleven is.
Intussen stond Sickbock nog steeds in het laboratorium van de universiteit en frutselde aan zijn contactdoos, terwijl de professoren verbitterd toekeken.
'Een ogenblikje!' mompelde de geleerde gejaagd. 'Er schijnt een kleine onregelmatigheid in mijn apparatuur geslopen te zijn! Eén seconde! Houdt het hoofd koel en het oog op de besproken stadswijk gericht. Ik zal u zo dadelijk de beloofde verdwijning doen aanschouwen!'
'Bah!' sprak de oudste professor. 'Ik houd dit voor een grove poging tot bedrog. Ik betreur het, dat ik voor dit gebeuzel zo vroeg uit mijn slaap ben gehaald! Gaat u heen, meneer! Vóórdat ik u laat verwijderen!'
'Eén ogenblikje!' stamelde Sickbock, aan zijn doosje peuterend. 'Een momentje! Een kleine storing!'
Maar nu kregen ook de andere professoren er genoeg van. Ze grepen de ongelukkige in de kraag en wierpen hem de deur uit. Ja, ja, zo vergaat het geleerden, die niet deugen willen...

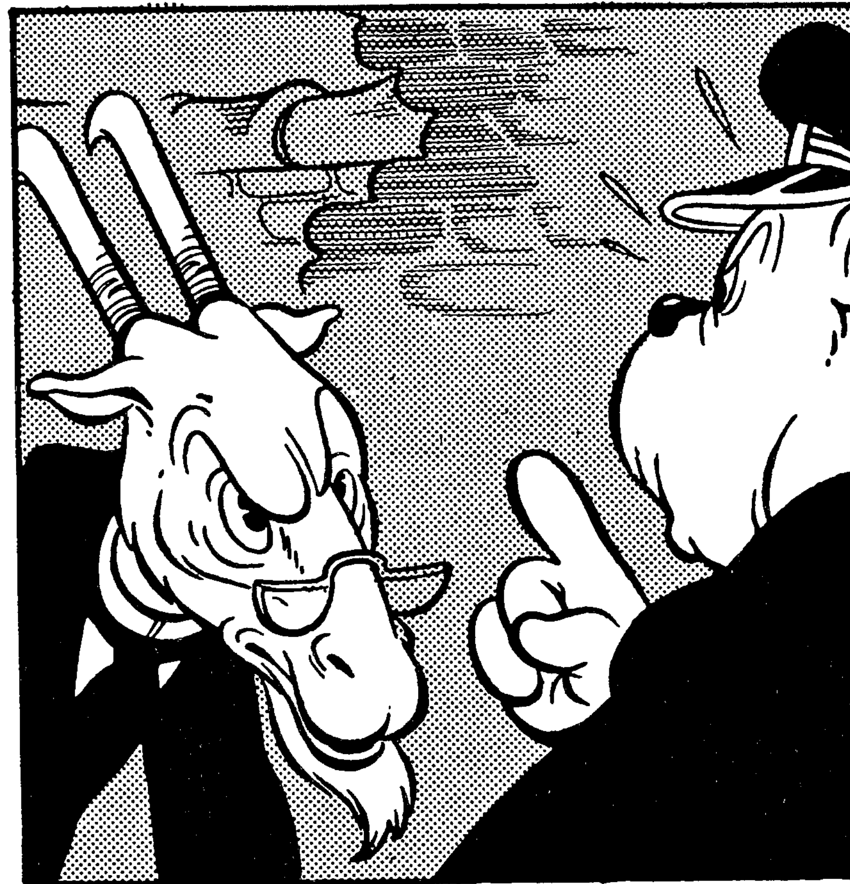
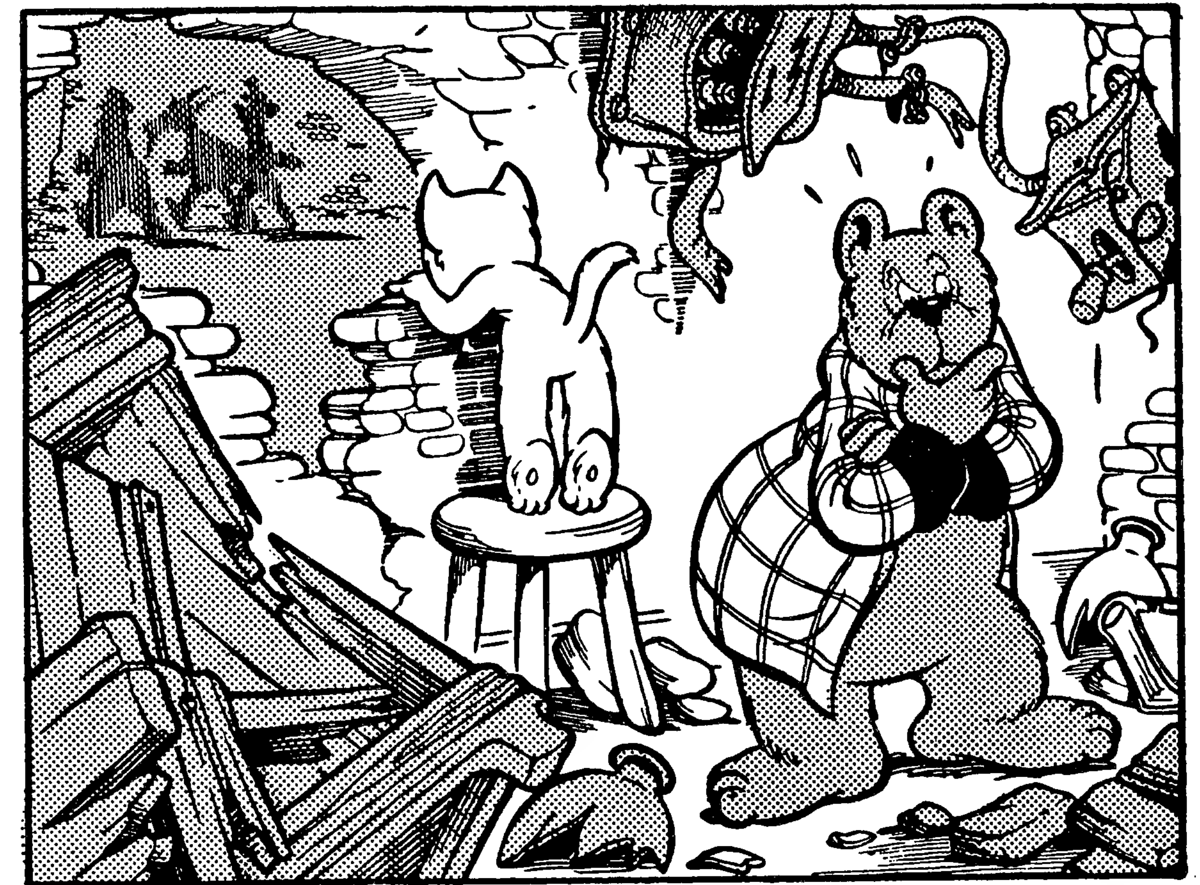

Tom Poes was dus overeind gekrabbeld en begon nu naar de dwerg te zoeken. Nu, dat was niet moeilijk, want uit het gat, waar de machine in verdwenen was, steeg plotseling een blijde kreet omhoog.
'Hier is het!' riep de hoge stem van Kwetal. 'Ik heb het! Hier ligt het erts waarover ik u sprak. Het vulkaniet-erts! Nu kunnen we een dimensiehevelaar maken, die de gehele aarde in de vierde dimensie kan projecteren! Help me even uit dit gat, dan kunnen we meteen aan het werk gaan!'
'Help eens even, Tom Poes!' zei de heer Bommel ijverig. 'We kunnen aan het werk gaan, je hoort het, de wetenschap roept! Laten we... Maar wat doe je? Tom Poes! Wat doe je? Jonge vriend! Laat dat!'

De reden voor heer Bommel's ontzetting was, dat Tom Poes haastig bezig was om het gat in de grond dicht te gooien met het puin, dat overal om hem heen lag.
'Dwergen horen onder de grond thuis!' zei Tom Poes. 'Laat Kwetal maar naar zijn oude grot onder de Zwarte Bergen teruggaan. Hier boven de grond is hij ontzettend gevaarlijk!'
Intussen was het geluid van de ontploffing buiten niet onopgemerkt gebleven. Commissaris Bulle Bas, die toevallig in de buurt was, was spoedig met de politie-man Flatterse ter plaatse en nam de schade op, op hetzelfde moment dat professor Sickbock woedend huiswaarts kwam gesneld...

Professor Sickbock snelde dus op zijn woning toe, met de bedoeling om zijn assistent Kwetal eens ferm op zijn plaats te zetten. Maar vóórdat hij kon binnentreden werd hij opgehouden door de commissaris van politie, Bulle Bas, bijgestaan door de politie-agent Flatters.

'Eén ogenblikje!' sprak Bulle Bas bevelend. 'Bent u de bewoner subsidiair huurder van dit pand?'

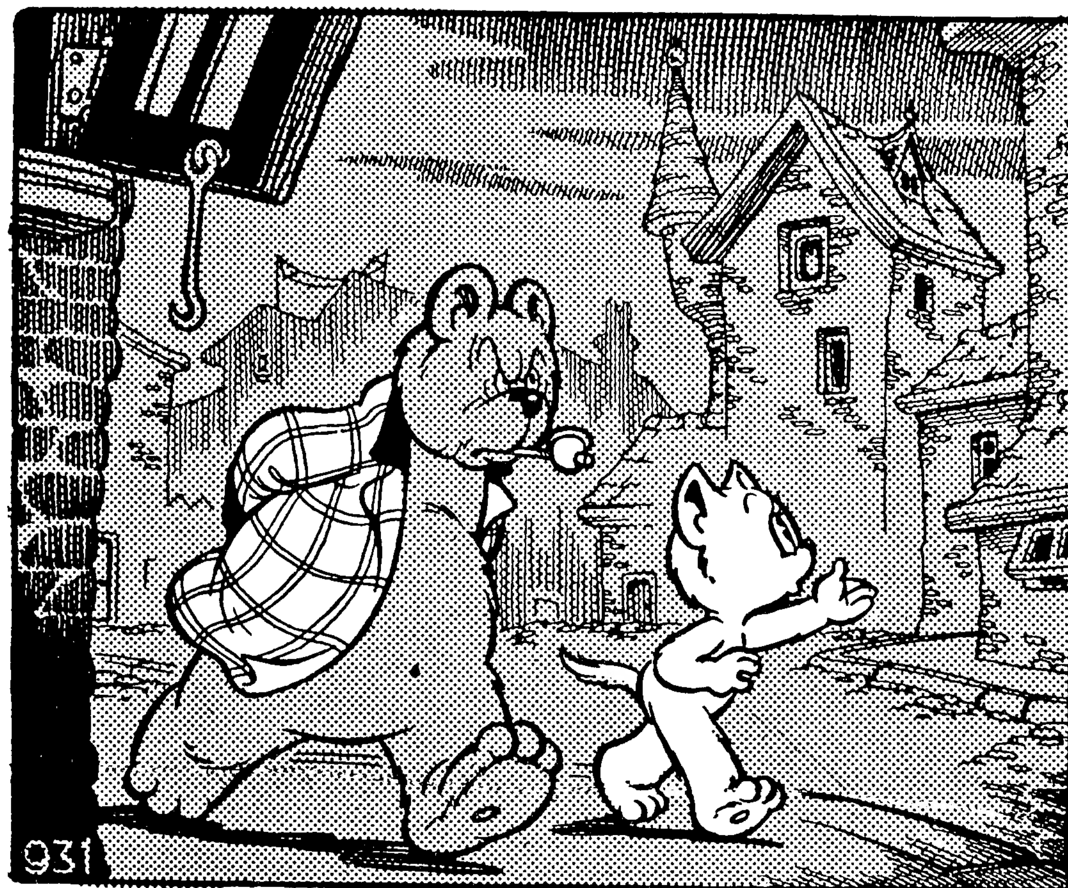
'Laat me door!' snauwde de geleerde, 'ik heb geen tijd!'

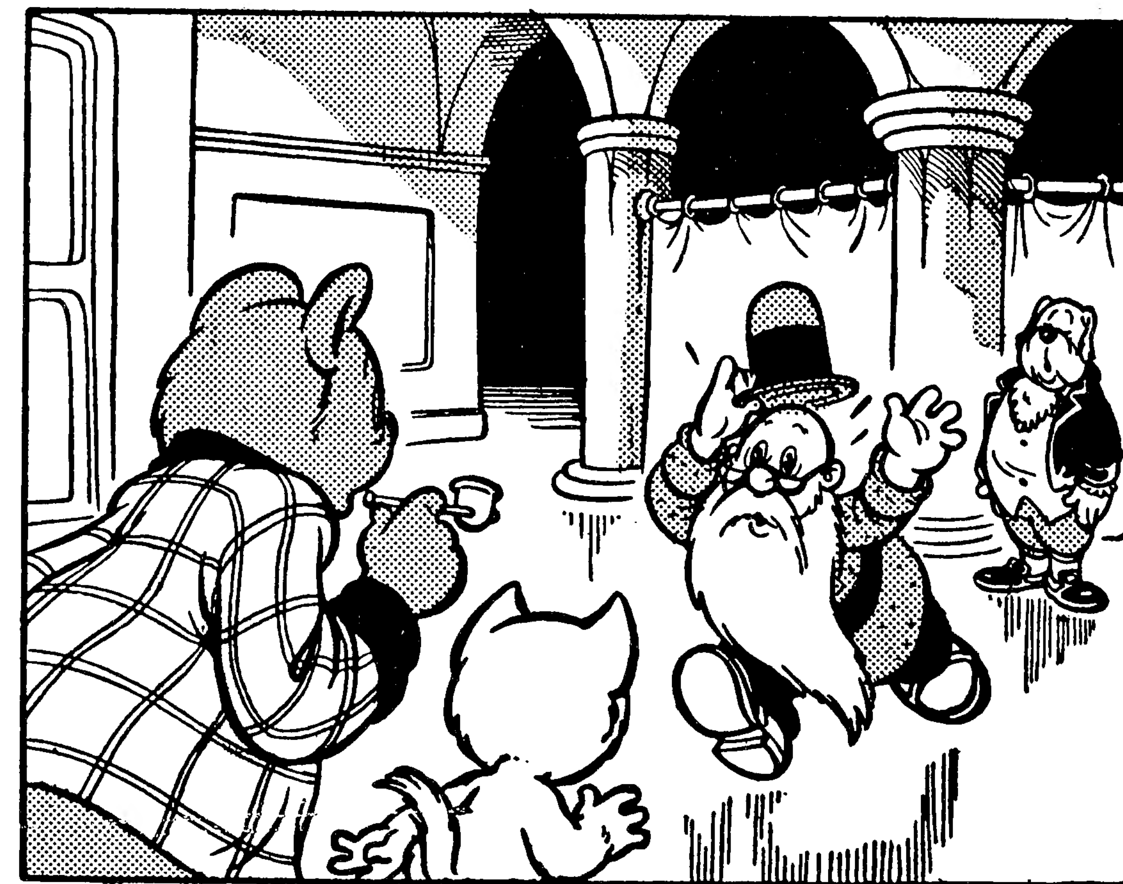
'Verzet tegen een ambtenaar in functie!' zei de commissaris, schrijf dat op, Flatters! Hm! Verder! U erkent dus de bewoner van dit pand te zijn! Welnu, door toedoen van een ontploffing van de kelder is de gevel beschadigd! En aangezien deze gevel valt onder de bescherming, omschreven in het Besluit tot Bescherming van Antieke Gevels (artikel 52, paragraaf 16 bis) bent u strafbaar volgens de wet! Ik raad u aan rustig mee te gaan!'

'Hij komt er goed af!', zei Tom Poes, die door het kelderraam had toegekeken en nu het kleine groepje nakeek. 'Bulle Bas moest eens weten, dat Sickbock àlle antieke en andere gevels van deze stad wilde laten verdwijnen!'

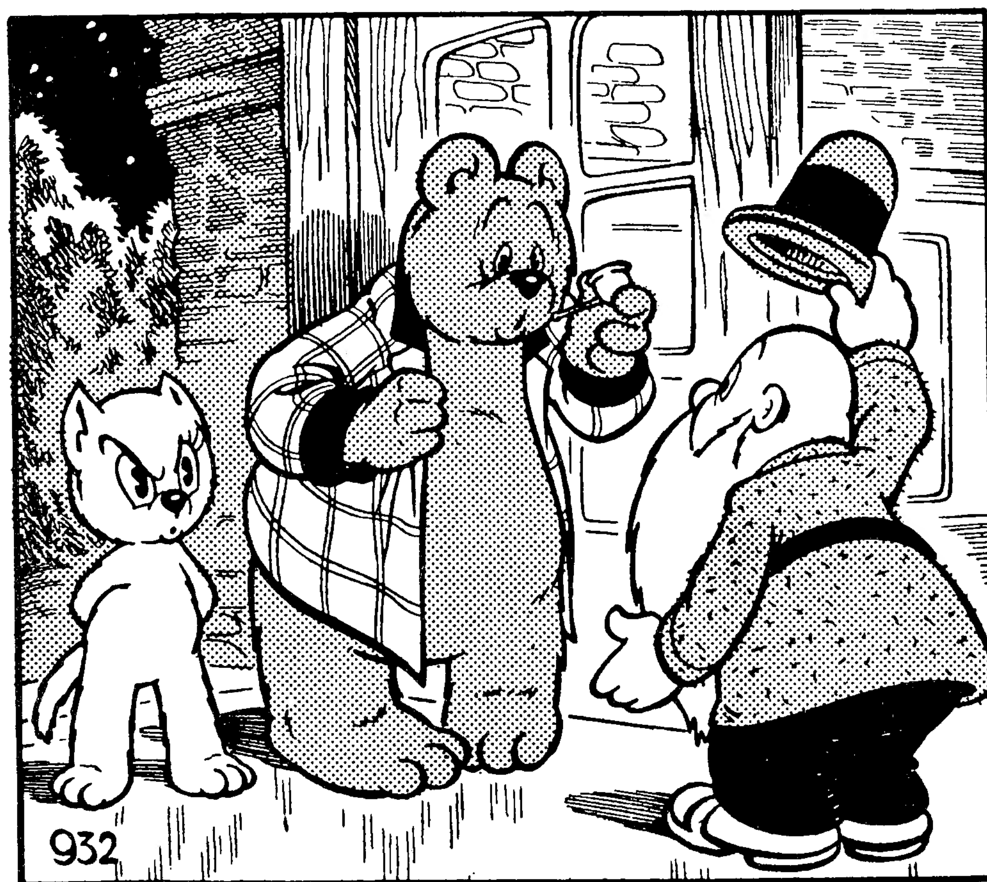
'Je bent ongevoelig, jonge vriend!' zei heer Bommel, die met 'n zorgelijk gezicht bij de dichtgegooide opening stond. 'Je maakt grapjes, terwijl die arme Kwetal hier in dit gat zit! Het arme ventje!'

'Het is geen arm ventje!' zei Tom Poes. 'En hij hoort onder de grond. Daar woonde hij ook voordat we hem vonden! Laat hem daar nu maar, heer Ollie, en ga mee naar huis!'.

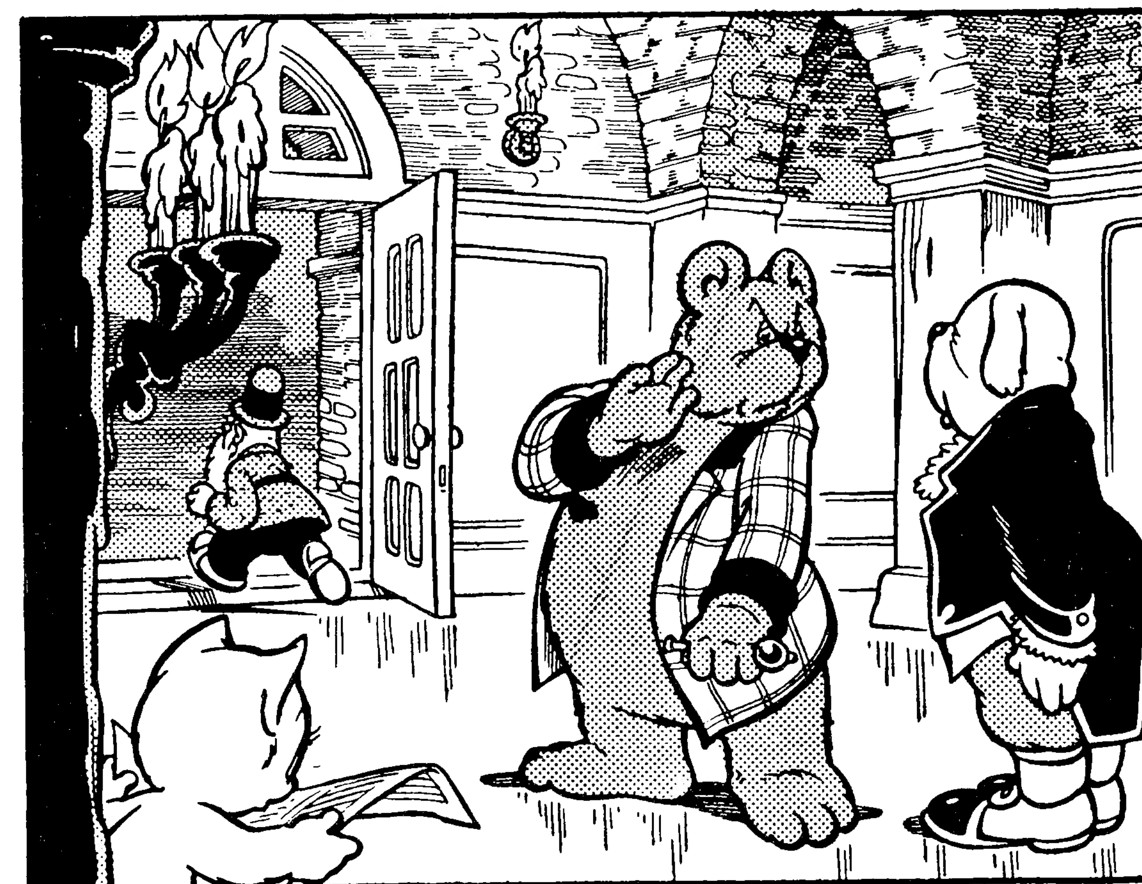

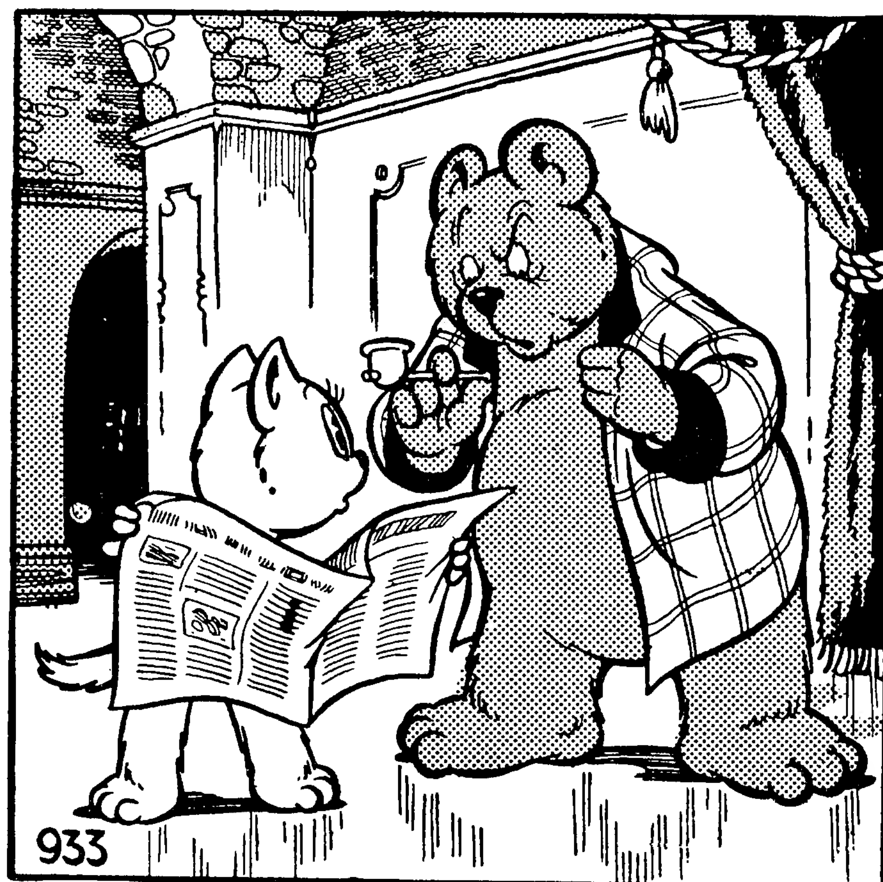
Heer Bommel wierp nog een laatste, wijfelende blik door de beschadigde kelderruimte en luisterde nog eens bij het dichtgegooide gat. Maar daar klonk geen enkel geluid uit op, zodat heer Ollie met een diepe zucht achter Tom Poes aan naar buiten liep. 'Kijk, heer Bommel!' zei Tom Poes opgeruimd, 'de huizen staan er allemaal weer!'
'Natuurlijk staan die er!' zei heer Ollie humeurig. 'Waarom zouden ze er niet staan?' 'Wacht eens!' zei Tom Poes, 'het is waar, die huizen verdwenen, toen u zelf verdween, doordat Sickbock die machine in werking stelde! En ze kwamen terug toen u terugkwam! Zodoende weet u natuurlijk niet, dat ze weg zijn geweest! Hm, dat is eigenlijk jammer, want dan had u kunnen zien wat de gevolgen van die verschrikkelijke Breinbaas-uitvindingen waren!'
'Ik weet niet waar je over spreekt, jonge vriend!' zei heer Bommel klagerig. 'Ben ik wèg geweest? Hm... er is een duister punt in mijn denkraam... ik weet nog, dat ik in het laboratorium een slaapje... eh... aan het werk was... hm... maar toen... hm... hoogst vreemd! Ik begrijp van die hele geschiedenis eigenlijk niets! Ben ik nu doctor Bommel of niet?' Nu, die vraag werd beantwoord toen ze in slot Bommelstein aankwamen. Want toen heer Ollie de hal binnenstapte, werd hij begroet door de baardige gedaante van professor Prlwitzkofsky.
'Da is der her Boml!' riep die blij. 'Ik moet u éne moment spreken! Over der proef, die u in der laboratorium ging doen! Toen kwam der professor Sickbock en der zeide, dat u een bedrieger was! Zéér betreurenswaardig, wat?'
'Ja, ja!' zei heer Bommel, 'zéér betreurenswaardig! Dat individu is een schurk! Hij moest achter slot en grendel! Hij brengt de goede naam van een herendokter in gevaar!'
'Juist!' zei de kleine geleerde, 'zéér juist! Maar het college van professoren is van mening, dat u toch eerst die proefneming maar moet afmaken, vóórdat u der doctorsbul ontvangt!'
'De wàt ontvangt?' vroeg heer Ollie, 'de wat voor bul?'
'Uw doctorsbul!' legde Tom Poes haastig uit.

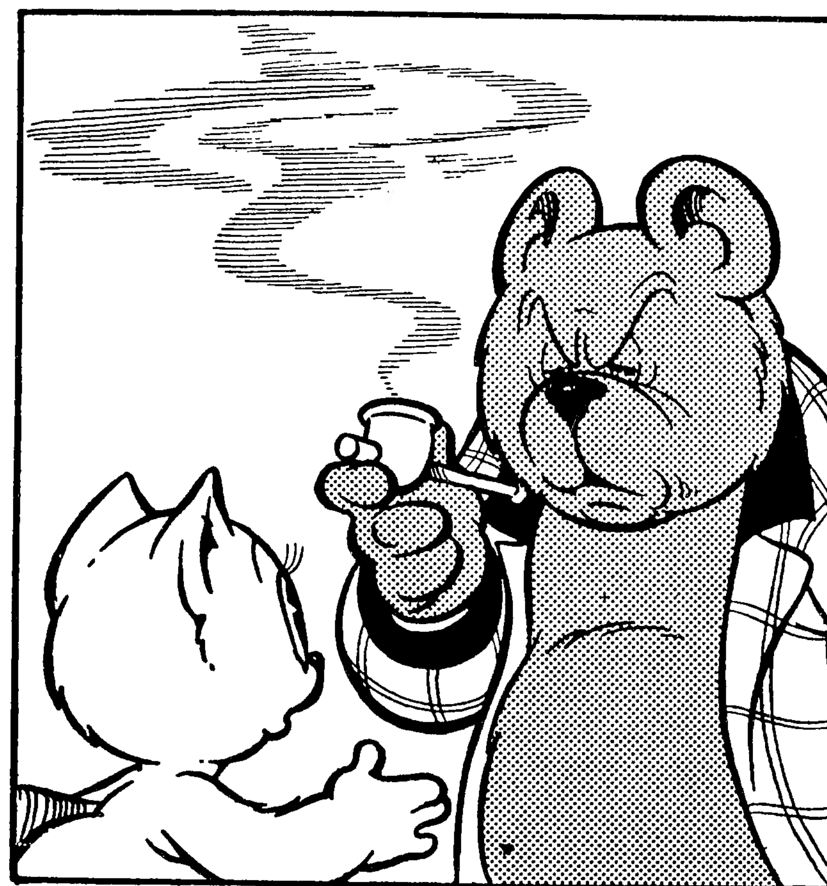
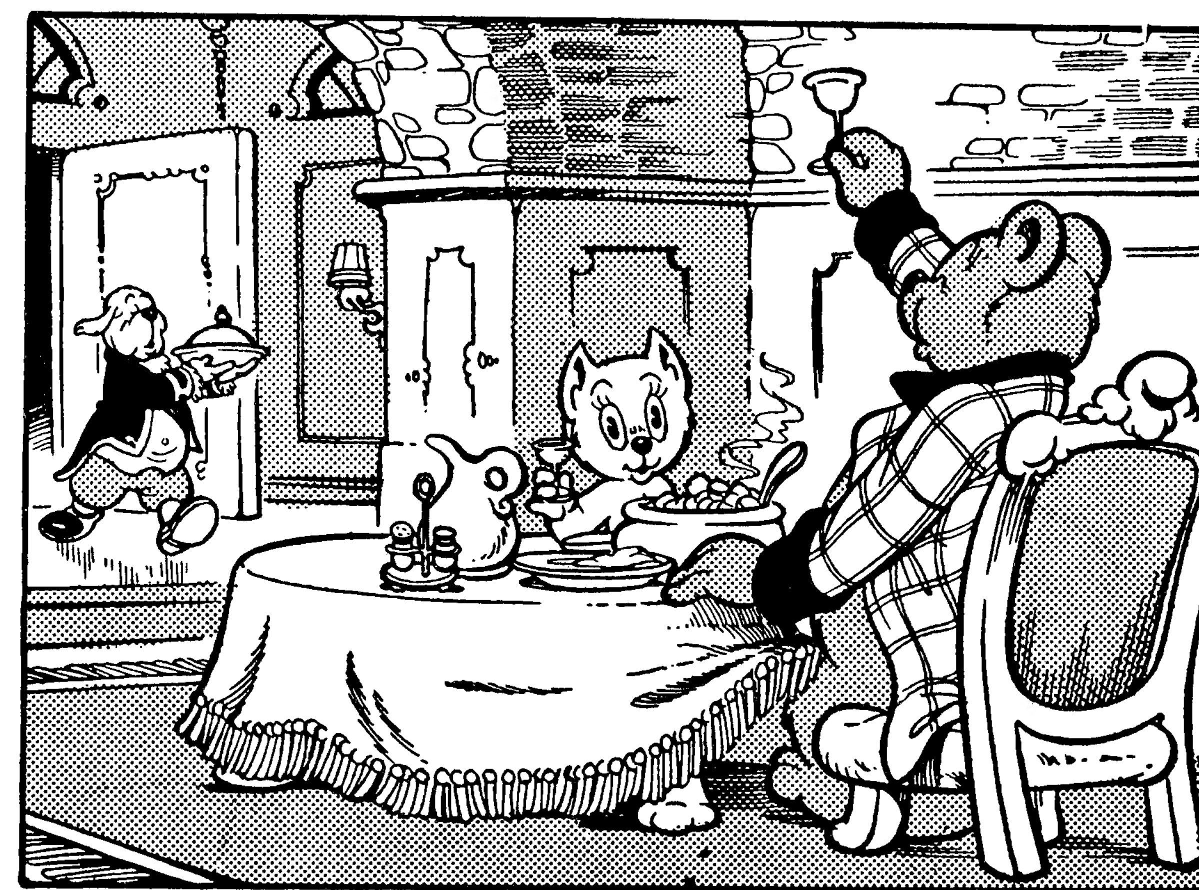

'U moet mij niet voor kwalijk nemen!' zei professor Prlwitzkofsky een beetje verlegen. 'Der college van professoren van der universiteit is van mening... eh... dat... eh... alles bij een ander een beetje onduidelijk is! Bent u een groter breinbaas? Of niet? Dat is der vraag! En daarom stellen zij voor, dat u der proef van der dimensie-schakeling afmaakt! U kunt op der laboratorium komen werken...'
'Hm!' zei heer Bommel, 'ik weet niet... eh... Dimensie-schakeling, zei u? Wat is dat eigenlijk? En waarom moet ik die proef afmaken? Kunt u dat zelf niet? Ik heb er geen zin meer in. En bovendien is Kwetal er niet meer... eh... ik bedoel, dat ik een beetje moe ben, als u begrijpt, wat ik bedoel! Ik... eh... Ach wat! Ik schei er mee uit! Bah! Ik heb er genoeg van dat hele gedoe! Iedereen is onaardig tegen mij... ik ben moe! Uit!'
'Aha!' zei de professor. 'Aha! U geeft dus toe, dat u er geen kans voor ziet? Sa! Der Sickbock had dus gelijk! U bent ener blaaskaak!'
'Ener wàt??!' riep Bommel.
'Ener blaaskaak!' herhaalde de geleerde, terwijl hij de deur uitliep en uit het gezicht verdween.
'Met uw verlof, heer Olivier!' zei de bediende Joost, die geruisloos was binnengetreden. 'Zal ik de maaltijd opdienen? U bent zólang niet thuis geweest, dat ik maar iets extra's heb gemaakt! En naar ik heb vernomen, bent u doctor geworden, als ik zo vrij mag zijn. Dat is wel een feestje waard, mag ik wel opmerken!'
'Doctor geworden?' riep heer Bommel woedend. 'Bah! het zou wat! En ik wil geen feestmaal! Ik wil nadenken! Ik wil mijn uitvinding overpeinzen! Begrepen?'
'Zeker, heer Olivier!' zei Joost gehoorzaam. 'En, wanneer ik zo vrij mag zijn, u moet u maar niets aantrekken van die doctorgeschiedenis! Die professor, die hier zojuist vertrok, was een echte blaaskaak!'
'Juist!' riep heer Bommel. 'Dàt is het woord, dat ik zocht! Hij is een blaaskaak!'

'Bah!' mompelde heer Ollie, droevig op en neer lopend. 'Ik ben een miskend heer! Iedereen werkt me tegen! Jij ook, Tom Poes! Nu had ik de mooiste uitvinding van deze eeuw kunnen doen en door jouw schuld is alles kapot gegaan. Bovendien ben ik nog door Jan en alleman uitgescholden voor Blaaskaak, als je begrijpt wat ik bedoel! En dan te bedenken, hoe mooi alles had kunnen zijn! Doctor Olivier B. Bommel, de uitvinder van de dimensielaar! Denk eens aan!'
'Wees maar blij, dat het zo is afgelopen, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Kijk, hier in de krant staat een berichtje over een zogenaamde waterstofbom. Dat is erg interessant, want de uitwerking is ongeveer dezelfde als die van uw uitvinding!'
Heer Bommel nam de krant en begon achterdochtig te lezen. 'Tjonge!' mompelde hij van tijd tot tijd en zijn gelaat kreeg een somber peinzende uitdrukking. Ten slotte wierp hij het papier weg en keek Tom Poes onderzoekend aan. 'Is dàt de uitwerking?' vroeg hij. 'Was die dimensielaar ook zo?'
'Ja!' zei Tom Poes. 'Alles weg! Alle levende wezens weg! Alle huizen weg, de hele aarde weg!'
'Verschrikkelijk!' mompelde heer Bommel. 'Hoe is het mogelijk?' Toen klaarde zijn gezicht op.
'Kom mee, jonge vriend!' zei hij. 'Joost heeft een feestmaal klaar gezet. Daar heb ik echt trek in en het komt me... eh... ons toe ook, vind ik! Tenslotte ben ik de heer, die de aarde van een grote ramp bevrijd heeft! Zonder mij zat die Kwetal nu met zo'n machine te werken! Het idee! Hm... eh... maar om eerlijk te zijn... eh... zonder jou zou ik het toch niet zo vlug in de gaten gekregen hebben, jonge vriend! Ahem! Op je gezondheid, Tom Poes!'

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht*
MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland*
MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel*
MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog*
MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding*
MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman*
MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei*
MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak*
MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 27 *De nieuwe ijstijd*
MV 30 *De grootgroeiers*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
MV 33 *De Pier-race*

MV 23 *De Chinese Waaier*
MV 24 *De wonderdokter*

MV 25 *De watergeest*
MV 38 *Kwetal de breinbaas*

MV 28 *Het monster van Loch-Ness*
MV 43 *De Partij van de Blijheid*

MV 32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
MV 44 *Mom Bakkesz*

MV 34 *Het vibreerputje*
MV 46 *De geheimzinnige gaper*

MV 35 *Solfertje*
MV 48 *Het wroegwezen*

MV 36 *Horror de Ademloze*
MV 45 *De kneep van Knipmenis*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.